

Lucie Štošková

ANĚLSKÁ ČARODĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Lucie Stošková
Kvadriga: Andělská čarodějka

Copyright © Lucie Stošková, 2025
Cover & Illustration © Martin Stehlík, 2025
Czech edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-029-9 (pdf)
ISBN 978-80-7665-028-2 (print)

Lucie Stošková

ANĎĚLSKÁ ČARODĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Backstage Books

2025

Děkuji svým dcerám a rodičům za dlouhodobou podporu mé literární činnosti. Můj dík patří především mé mamince Lence Stoškové za stovky hodin nezištné pomoci při dokončování knihy. V neposlední řadě děkuji také svému příteli Jiřímu Kostelníkovi za nápady, které tento příběh obohatily.

*„Stvořitel ji za vámi poslal, aby vás definitivně vyrvala z ďábelských
parátů vašeho bývalého pána. Kdo jiný by to dokázal než andělská
čarodějka, jakou Celestia bezesporu je?“*

Steve Whisdom
angirský zlatý štítonoš

PROLOG

Už uběhlo osm měsíců od doby, kdy pan docent Claudius Drake, univerzitní vyučující a proděkan Fakulty věcné magie Univerzity Medey kolchidské ve městě Wolftownu, získal poprvé ve své akademické kariéře, a jak se posléze zařekl také naposledy, svou osobní asistentku. A že to vedle ní byla jízda! Šílenější, bláznivější, možná i nebezpečnější než celý jeho dosavadní život včetně neslavné morsvirské éry.

Ano, Claudius Drake se před více než čtrnácti lety jako dvacetiletý mladík spolčil s temnými silami a začal sloužit zlu, které si říkalo Jeho Milost vévoda z Erferuviollsu, pán ohně. Ale dobré principy v jeho nitru nikdy nedovolily temnotě, aby ho zcela pohltila. Claudius nakonec přetrhal duševní svazky s vládcem zla a díky varování, jež před necelými jedenácti lety poslal do posvátného města Angiru, vévodova říše zanikla. Jejím poraženému tvůrci se však podařilo uniknout. Erferuviollsovo impérium bylo zničeno, plány však nikoliv. Hrozba přetrvávala.

A pomyslný vlak, do něhož Claudius nastoupil tím, že do své praxe přijal zmiňovanou asistentku Celestii Aspenovou, se řítí rychleji než japonský šinkanzen. Od lednových a únorových vzájemných slovních soubojů, přes březnové proklínání smrtící kletbou, dubnovou záchranu vodního koně ceffyl dŵra a míchání lektvaru nezvladatelné vášně, květnovou rvačku se studentem Mariem Krodowskim, červnové krevní sérum, jímž Claudius zachránil po útoku voodoo kouzly Celestii život. Dále přes červencový masakr na dostižišti, následnou společnou noc v hotelovém pokoji a hru dáma u něj doma, alkoholový úlet s univerzitním kolegou a kamarádem v jednom magistrem Tadiem Harswemem, až po jeden vášnivý srpnový polibek. Ten konečně otevřel Claudiovi oči.

Nečekaná dokonalost vzájemného objetí, k němž došlo po ukončení zkoušení jisté punčoškové podvodnice, Drakeovi jasně vysvětlila, že asketický způsob života, který si

po sebevraždě jeho mladičké manželky Iony dobrovolně zvolil, pro něj zřejmě nebude to pravé ořechové.

Nikdy by nevěřil, že k něčemu takovému může dojít. Nikdy, ani v těch nejšílenějších představách by ho nenapadlo, že by se ještě do někoho dokázal zamilovat. Jenže Cestellestia nebyla jen tak někdo!

Třicetiletá pyšná, zupná, nezkrotitelná kráska, zlatě zářících vlasů a zelených očí, v nichž se sem tam přehnal africká savana, se společně se svou mladší sestrou Cairou, bodyguardem Stevem a dvojčaty Patrikem a Paulem v lednu 2014 rozhodla opustit bílé věže posvátného města Angiru a nalézt dočasné útočiště ve wolftownské univerzitní pevnosti pod ochrannými křídly pana prorektora sira Viktora Suetonia Merita.

Proč útočiště? Protože sama nadána obrovskou kouzelnou mocí byla pro nepřítomného, přesto velmi nebezpečného vévodu velmi žádaným objektem. Ona, co bránila v návratu zla. Ona, která, sama zasažena temnou černou magií, sváděla krutý boj s dobrem a zlem ve své duši. Ona, jež měla ve své moci zničit vše dobré na této zemi. Ona, která však mohla tento svět i zachránit. Ne, to poslední není tak úplně pravda. SAMA NE!

Díky vpádu zářící angirské komety do jeho života se pro pana docenta Drakea mnohé změnilo. MNOHÉ! Například jeho krajně odmítavý postoj k hudbě a zpěvu jako nástroji pro vyjádření emocí. K této zdánlivě kratochvíli měl nyní hodně příležitostí, neboť nějakou nevyzpytatelnou náhodou nebo snad řízením osudu se zkušebna štítonošů nacházela přímo za zdí Drakeovy soukromé kolejní komnaty. A jak jinak než pouhou náhodou byla jeho komnata s onou zkušebnou propojena tajnou chodbou, již pan docent kupodivu velmi často využíval. Za zdí sice krásné písně slyšel docela dobře, ale škvírou mezi závěsy měl na objekt svých marných tužeb také nerušený výhled.

Své sledování si dokonale užíval. V pracovní nebo v učebnách si něco podobného dovolit nemohl, protože by byl okamžitě odhalen, nicméně tady se dívat směl.

Podvědomě to vnímal už dlouho, ovšem díky polibku před několika dny nabyt jistoty. Zakoukal se do ní. Tolik se snažil s tím bojovat. Mnohokrát upadal do nelítostných výčitek svědomí, co na něj doslova řvalo, že on na lásku NEMÁ PRÁVO! Byl to on, kdo zahubil svou černovlasou princeznu, on, jenž svou vlastní hloupostí navždy zničil záři modrých safírů Ioniných očí. On, který byl příčinou její sebevraždy!

Jistě, hlava mu naprosto racionálně sdělovala, co by měl cítit a jak by se měl chovat. Jenže srdce! To zrádné nevyzpytatelné srdce ji vůbec neposlouchalo a dělalo si, co samo chtělo. Jeho urputná snaha ubránit se drtivému vlivu hluboké africké savany Cestellestianých nedostizných očí byla navíc vehementně podřívána mírně erotickými sny, které ho od společné noci v hotelu Čapí věže v Prstočárově navštěvovaly téměř každou noc. Koho jiného by se týkaly než právě jí?

A tak zde, skryt těžkým tmavě zeleným brokátovým závěsem na dřevěném ochoze nad zkušebnou, stál minimálně dvakrát do týdne a nechával se vtahovat do podmanivosti vlastní fantazie.

Ano. Claudius ji miloval! A ke své hrůze si uvědomoval, že takto zběsilé emoce prožívá naprosto poprvé. Dosud byl přesvědčen, že ví, co je opravdová láska. Jenže nyní si tím už tak jistý nebyl.

Ovšem proti naplnění jeho tajných tužeb stály tři velmi podstatné skutečnosti. Za prvé to byl již zmiňovaný stín věčné viny za Ioninu smrt, dále jeho absolutně nedostatečné sebevědomí v milostných záležitostech, které ho neustále sráželo větami jako: *Kde jsi ty a kde je ona? Nikdy bys pro ni nemohl být dost dobrý! Nesaháš jí ani po paty! Co by na tobě asi tak viděla?*

Posledním a možná nejpodstatnějším problémem bylo, že zde byl také někdo třetí. Nejmocnější z černokněžníků, děkan Fakulty černé magie, profesor Nestor Rivers. Muž, s nímž trávila krásná štítonoška mnoho a mnoho chvil o samotě v jeho ostrozubské pevnosti. Ten, koho, jak byl Claudius přesvědčen, milovala.

Jak bojovat s magickou dokonalostí černočerných uhrančivých očí, jak trumfnout ono vražedné charisma muže, který ladným pohybem své oslnivé ebenové hůlky s velkým obsidiánem uvnitř dokázal ovládat i nejtemnější sféry lidského bytí? Jak pokořit magickou havraní auru, doprovázející ho všude tam, kde se objevil? Ne, něco podobného nebylo možné. S Riversem se soupeřit prostě nedalo. Byl příliš mocný, velkolepý, oslnivý, uhrančivý plus ještě asi tisíc dalších nej přívlastků.

A tak si Claudius, zaslepený falešným vědomím vlastní nedokonalosti a bezvýznamnosti, vůbec neuvědomoval, že právě s ním tráví jeho slečna asistentka v hodinách a v pracovním daleko víc času než s charismatickým černokněžníkem, že k němu vysílá nejkrásnější úsměvy, že k jeho uším doléhají niterné písňové texty, plné osobních zpovědí.

Ne, toto Claudius Drake prozatím neviděl.

PROZATÍM!

DEN „D“ A JEHO PACHUŤ

V neděli 31. srpna 2014, čtyři dny po svých „úspěšně“ neúspěšných státnicích, informovala Cellestia ve zkušebně všechny zbylé štítonoše, že si přeje strávit dnešní odpoledne o samotě. Jejím cílem se stal Magický hvozd, chaotický prales pokrývající údolí mezi wolftownským masivem a vrcholem zvaným Ostrozub.

Zde v samotě pralesní hlubiny, obývané velkým množstvím především mytických zvířat, ptáků, plazů, hmyzu, ale i kouzelných stvoření veskrze lidských, nacházela dostatek prostoru k přemýšlení. Dnes byla odhodlána znovu nahlédnout do Drakeovy minulosti. K tomuto rozhodnutí ji podnítil šílený nitrozpytový souboj mezi ním a profesorem Riversem z minulého pátku, v němž pan docent exceloval, ovšem mocný černokněžník zoufale pohořel.

Byl nejvyšší čas seznámit se s další částí Claudiova mládí. Už poslední výlet do Drakeovy minulosti, konající se v květnu letošního roku, jí dal pořádně zabrat. Její vlastní životní osudy byly totiž s osobou pana docenta spojeny daleko více, než by se mohlo na první pohled zdát. Každému, kdo čte tyto řádky, je asi dávno jasné, že návštěva ve Wolftownu a následné zvolení si Claudia Drakea za vedoucího studia nebyly pouhými náhodami. Dospělá Cellestia se totiž zcela vědomě nabourala do života člověku, jehož jako sedmnáctiletého mladíka ve svých třinácti letech zachránila. Odnesly to tehdy nádherné vitráže gotických oken v sále menzy a rovněž její studium na středoškolském lyceu ve wolftownském podhradí. S ním byl po této události konec. Obojí v ní zanechalo drásavé vzpomínky, a tak vlastně není divu, že s pokračováním svého pátrání otálela skutečně dlouho. Nyní bylo však zřejmé, že věci jsou mnohem dál, než předpokládala, a ona se musí poprat s nepříjemnou skutečností.

Jenže když procházela pod spletenými větvemi staletých velikánů, čím dál víc ji svíral pocit, že si asi nevybrala zrovna nejhodnější den. Nebyla si vůbec jista, zda bude mít na

předpokládané dramatické události Claudiova života dostatek sil, protože jí od rána nebylo moc dobře. Cítila nějakou prapodivnou tíhu. Sice k ní nenacházela žádný racionální důvod, ale přesto zde byla. A čím bylo slunce výš, tím jí bylo hůř. Zvláštní vnitřní chlad rozechvíval bělostné údy a do srdce se čím dál víc vkrádal pocit, že se má brzy stát něco nedobrého.

Usadila se do záplavy modrých pomněnek u propasti. Vznášelo se nad ní pět vzrostlých velikánů, které svými mohutnými větvemi zakrývaly výhled na druhou stranu hlubiny. Korunami kouzelných stromů protékal jiskřící vodopád, jejich kořeny visely volně do prostoru, čímž je jasné, že ke svému růstu nepotřebovaly ani pevnou zemi.

Už tady byla, dokonce několikrát. Poprvé v červnu po dramatické hádce s Cairou, kdy jí mladší štitonoška vyčetla snad i nos mezi očima. Nutno ovšem podotknout, že její sestra byla tehdy naprosto v právu, neboť chování a jednání naší milé Celestie nebylo v oné době zrovna ukázkové. Bytostně přesvědčena o své vlastní neomylnosti, nakažena domýšlivou zpupností, zaštiťující se alibistickým heslem: *Účel světí prostředky*, zoufale postrádající alespoň špetku cnosti zvané pokora, se stala příčinou mnohých lidských tragédií.

Vzpomeňme například na chudáka Steva, jejího proklamovaného přítele a hlavního bodyguarda v jednom, kterému svým lektvarovým experimentem málem zničila do té doby naprosto pevný vztah s dlouholetým partnerem Lukase. Nebýt prořízlé pusy pana docenta Drakea, jenž zcela náhodou odhalil skutečnou podstatu věci, možná by se totálnímu debaklu svých konspirací tehdy vyhnula. Na druhou stranu, vše se naplánovat nedá a zákeřné intriky nevycházejí vždy tak, jak si někteří z nás představují. Dokonce i její vlastní sestra jí pod vlivem nově nabyté „wolftownské“ svobody už nadále odmítala dělat pokornou služku a tvrdě se proti ní postavila.

Největší rozčarování však na nejzářivější angirský diamant, jak Celestii v Angiru označovali, čekalo v podobě zcela nedobytné osoby pana docenta Drakea. My, kdo máme možnost nahlížet do jeho myšlenkových pochodů, víme, že Claudiovo srdce vlivem planoucího žáru okolo Celestie už dávno roztálo. Ovšem svou vnější betonovou slupku si ještě zvládal jakž takž zachovávat. Tento zdánlivě nepřekonatelný chlad a očividná neschopnost uhranout ho svými mocnými africkými kouzly, dokonalou vizáží či podle ní brilantním intelektem daly Celestii poprvé v životě ochutnat hořkou pilulku vlastního selhání.

Co pro ni vlastně znamenal? Kořist, která čím více uniká, tím je pro lovce atraktivnější? Byl skutečně jen nepodstatným pěšákem, anebo, jak se sama kdysi vyjádřila, králem na šachovnici života? Odpověď dlouho neznala ani ona sama. Něco jí ale bylo jasné hned od začátku. Claudius se jednou stane hybným elementem, určujícím chod celého magického světa. Netušila však, zdali na straně dobra, či na té opačné.

Seděla nehybně a hlubokými nádechy do sebe vtahovala vůni parného letního odpoledne. Slunce bylo ještě vysoko a v jeho záři působila okolní modrá obloha jako řídká mléčná kaše. Sekundy a minuty ubíhaly a do její mysli se vkrádal čím dál silnější pocit, že dnešní krásný den bude mít k dokonalosti velmi daleko. Vzduch se tetelil pod náparem horka, tráva ani stromy se nepohnuly, protože vítr si nyní zřejmě vzal dovolenou.

Vlastně to bylo zvláštní. Cestou sem nepotkala žádná bájná zvířata. Skoro se zdálo, že všichni tvorové prchli do svých úkrytu v předtuše blízkého nebezpečí. Co je ale tolik vyděsilo? A co nyní rozechvívalo srdce statečné štitonošky? U nohou jí náhle přistál překrásný čínský mytický pták Feng-chuang. Rozložil okolo sebe své zlaté perutě a pak spočinul ve stínu Cellestiina těla. Pomalu k ní otočil hlavu a ona v jeho očích rozpoznala stejný děs, jaký nyní svíral i její nitro.

Hleděla do kmene nejmohutnějšího ze vznášejících se stromů, očima obtahovala jeho zvrásněnou kůru a doslova se vpíjela do její struktury. Její zrak se začal pomalu rozostřovat, dřevěné výčnělky se rozplývaly a slévaly v jednodlitou hmotu. Vše kolem pomalu mizelo, zbyla jen hnědá barva kmene, ovšem i ta se posléze vytrácela. Svým vnitřním zrakem se propadala do hlubin nečekané vize. Brzy zaznamenala nějaké obrysy. Zpočátku nevěděla, nač hledí, později se jí ale zdálo, že by to snad mohly být oči.

Ano, jsou to oči. Velké zelené jako smaragdy. Znáš je. Jenže odkud? A proč se dívají tak zle? Jako by chtěly vraždit! Co se to s nimi děje? Co v nich probleskuje? To jsou...? Plameny!

PRÁSK!

Zlověstné oči byly pryč, někdo prudce švihl snad mačetou nebo mečem? Okolo se rozstříkla krev. Vše rázem zrudlo! V uších jí zazněl zoufalý křik a bolestné sténání. Pohled do nějakého kráteru! Zemětřesení! Výbuch a ohnivá láva. Mučivá spalující smrt!

A pak ho uviděla. Krásný jako antický bůh, s červenočernými dlouhými vlasy podobnými hřívě divokého mustanga. Krutý, zlý, chladný, odlidštěný ve své zkázonosné dokonalosti.

Byl to on! Vévoda z Erferuviollsu, pán ohně! Měla pocit, jako by stál vedle ní. Vztahoval k ní dlaň, a přestože nemluvil, uvnitř vnímala jeho výzvu, ať se k němu připojí.

NIKDY! vyrazila ze sebe, aniž přitom vydala z hrdla jedinou hlásku.

Náhle byla vize pryč a ona opět seděla v záři horkého odpoledního slunce několik metrů od okraje propasti. Ale něco bylo špatně. Ne něco, VŠECHNO! Ovzduší prosytila smrtonosná magie, vše okolo ztmavlo. Zčernalé pomněnky ležely skrouceny na spálené trávě, kam jen oko dohlédlo. Blízké balvany měly prapodivný nepřírozený tvar. Skoro se zdálo, že je roztavil obrovský žár. A vznášející se stromy? Pryč byl jiskřivý vodní proud, spojující všech pět velikánů. Stromy hořely vysokým plamenem, z něhož však nestoupal žádný dým. Jeden po druhém se řítily do hlubiny pod sebou.

Cellestia zděšeně vyskočila a vzhledla k nebeské modři. Lapala po dechu, tíha uvnitř jejího nitra ji drtila obrovskou silou. Nemohla se nadechnout, její tělo se začalo samovolně otáčet kolem dokola. Měla pocit, že umírá. Něco rvalo její vnitřní orgány napadřt. Bolest tak šílená, že si jí do tohoto okamžiku nedokázala ani představit.

Ohlušující rána a prudké světlo její rotaci zastavily. Oslivý blesk sjel z nyní pokořených nebes a zavrtal se do šípkového keře malý kousek od ní. Vzplanul děsivým krvavým plamenem. I přes nezvladatelné točení hlavy k němu doklopýtala. Jen malý kousek od hořícího keře spatřila jakýsi černý předmět. V první chvíli myslela, že jde snad nějakou

hadici či co. Nebyla vlastně daleko od pravdy. Když se podívala lépe, poznala, že jde o tělo bájného hada Apofise. Mrtvé! Zuhelnatělé! To zjištění ji srazilo na kolena.

Prudce rozpažila a z posledních sil vykřikla: „NEEEEEEEEEEE! Nesmíš tohle dopustit! Nedovol to! Bojuj s ním! Zabraň mu ...!“

Nedopověděla. Zoufalá žádost k nebesům z ní vysála poslední zbytky energie. Zhroutila se k zemi. Z nosu jí vystříkla krev. Pak se začala propadat někam hloub a hloub. Neviděla nic. Vše se halilo do neproniknutelné temnoty.

Mohutné úderý ptačích křídel rozrazily okolní vzduch, ztěžklý horkem. Něčí ruce se obtočily okolo jejího těla a pak už cítila jen absolutní bezvládnost. Svět pro ni pohasl.

♦ ♦ ♦

Na kořenu nosu ji zastudilo něco mokrého.

„TO NESMÍŠ DOPUSTIT!“ vyrazila ze sebe znovu a vzepjala se.

„Psst. Nic se neděje,“ šeptaly mužské rty blízko jejího ucha.

Začala si uvědomovat, že ji něco tlačí do zátylku. Rychle rozlepila víčka a její ještě zmlazený zrak se střetl s nebeským blankytem Stevových očí. Zmateně sebou trhla a rozhlédla se kolem. Svou komnatu poznala okamžitě. Ležela mu v náruči na své posteli, nalevo od ní seděla Caira a držela ji za ruku. Paul na ni koukal z opačné strany lůžka, Patrik stál se založenými rukama v nohách postele. Celé štítonošské sročení se tvářilo, jako by mu uletěly včely.

Pokusila se zvednout, ale hlava se jí stále nepříjemně motala.

„Lež, pořád to krvácí,“ nabádal ji Steve a nutil ji, aby se nehýbala.

„Cože?“ vyjekla nechápavě.

„Teče ti krev z nosu. Musíš mít zakloněnou hlavu,“ promlouvala k ní naléhavě Caira a stiskla její dlaň.

Cellestia zavřela oči a snažila se dát dohromady, jaké události ji přivedly do tohoto stavu. Čím déle vzpomínala, tím si byla jistější, že hrozba, již se tak dlouho obávala, se dnes stala děsivou skutečností.

JE ZPĚT! Stvořiteli! Cos měl na práci tak důležitého, že jsi neuhlídal zplozence pekla?

„Je ti líp?“ zeptala se ustarané sestra, když se Cellestia se Stevovou pomocí konečně posadila.

„Jo, už jsem v pohodě,“ vydechla jaksi přiškrčeně.

Stále se jí trochu točila hlava. Zamrkala, aby nepříjemný pohyb okolo sebe zaplašila. Moc to nepomohlo.

„Co se stalo?“ vysoukala ze sebe.

„Nevíme. Přinesl tě Rivers přímo sem do komnaty. Byla jsi v bezvědomí a krvácela z nosu.“

„Rivers? A kde je teď?“

„Hned letěl pryč! Řekl jen, že tě našel v Magickém hvozdu a že tě asi vyděsila ta bouřka.“

„Bouřka?“ nechápala starší štitonoška.

„Ano. Je to docela divné, vůbec neprší, žádné mraky. Jenom se blýská,“ informoval ji Steve.

Cellestia se neohrabaně zvedla a podpírána Stevem i Cairou doklopýtala k oknu. Skutečně. Nebe křížovaly každou chvíli ostré světelné záblesky. Měla pocit, jako by k ní tito poslové pekla promlouvali.

Připrav se. Přicházím.

Věděla, kdo k ní skrze elektromagnetické výboje právě hovoří. Zachvěla se. Mír, který Claudius před více než deseti lety nevědomky nastolil, právě skončil.

Když Claudius během uplynulého víkendu studoval rozvrh na následující semestr, s odpořem konstatoval, že opět vypadá jako dobře rozehraná šachová partie. Nebylo tudíž absolutně nutné hlásit se o oba dozory na studentské koleji v jiných dnech než během minulého semestru.

Přestože se Cellestii od úterního vyhazovu od státnic a pátečních několika dosti nevraživých vět v Riversově přítomnosti nehovořil, předpokládal, že zaběhnutý kolorit pondělních, středečních a pátečních návštěv jeho staronové slečny asistentky zůstane vlivem jeho volných odpoledních hodin nezměněn.

Vzhledem k novému semestru se proměnila i skladba předmětů pro studenty druhého ročníku. Drake jim nyní přednášel předmět s děsivým názvem Fyzická stigmata veškerenstva amuletů minulosti i dneška. Stejně jako minulý semestr k ochranným amuletům patřil i ke stigmatům dvouhodinový seminář. Kruh, jehož vedoucím byl Questus Sullivan, syn vznešeného vikomta Pomeia Sullivana a bratr obdobně vznešeného, ovšem maximálně morálně zkaženého Lucretia Sullivana, měl i nadále potěšení setkávat se s panem docentem na magických nerostech, jelikož tento předmět byl dvousemestrální. Studenti třetího ročníku Fakulty věcné magie, tzv. resky, ho potkávali na přednášce a semináři z měnících a útočných amuletů. Pan docent se také musel nově seznámit i s těmi nejmladšími. Jeho úkolem totiž bylo zasvětit je do tajů úvodu do kouzelné mineralogie.

Claudius už na konci minulého semestru žádal vedení univerzity, aby ho vzhledem k jeho proděkanským povinnostem některého z předmětů zbavilo. Nenápadně se pokoušel navrhnout vyučování jedů a protijedů dole na spřáteleném lyceu, což mu ale jaksi nevyšlo. Ředitel lycea Tabaski proti ukončení jeho pracovního poměru urputně protestoval s tím, že učitel tohoto předmětu byl vždy „sdílený“. Argumentoval, že na univerzitě je k dispozici skvěle vybavená laboratoř s všemožným arsenálem jedů, které se v jeho škole podle vyhlášky Ministerstva duševní a tělesné harmonie zkrátka skladovat nesmí.

Nakonec Claudius přece jen dosáhl alespoň částečně svého. Rektor se po poradě se svým Meritem uvolil ukončit jeho působení na Fakultě živelné magie. Meritus propouštěl Drakea z řad „svých oveček“ jen velmi nerad, ale když na něj zatlačila i Cellestia, povolil. Namísto toho byl ovšem náš pan docent „poctěn“ povinností vést přednášky u čtvrtého ročníku resky, katedry magických amuletů. Předmět nesl honosný název Amulety pro pokročilé II. Když se o tom dozvěděl, málem ho kleplo. Chválabohu, že seminář k této přednášce byl plně v kompetenci doktora Nicolliera.

V pondělí 1. září začal nový semestr, ale přednášky ani semináře se nekonaly. Tento den sloužil především k tradičnímu květnatému proslovu rektora Bella Curria Tribllianiho k veškerému osazenstvu univerzity, vtěsnanému pro tento účel do obrovského univerzitního stadionu.

Claudius coby proděkan Fakulty věcné magie se uvítací nezáživné taškařice zúčastnit samozřejmě musel. Stejně jako ostatní proděkani i on stál asi dva kroky za děkanem resky profesorem Antoniem Goldbergem a držel na polštáři, potaženém fialovo-zlatým sametem, insignie své fakulty. Jednalo se o slavnostně upravenou kouzelnou hůlku, meč a amulet, typické odznaky místa, kde se vyučovala především magie spojená s fyzickými neživými předměty.

Velmi ho však překvapilo, že místo slavnostně vyparáděného děkana Fakulty černé magie profesora Riverse zde postávala pouze černomagická proděkanka docentka Suplicia Yangová. Insignie za ní držel sekretář černožlaté fakulty.

Claudius tajně doufal, že přestože se dnes ještě nevyučuje, mohla by se Cellestia v jeho pracovně odpoledne přece jen objevit. Hodlal ji k tomu vyzvat právě během slavnostního zahájení na stadionu.

Jenže ouha! Slečna nejzářivější se na slavnostní zahájení jaksi nedostavila. Nahradila ji její mladší sestra s dalším členem Cellestiina angirského doprovodu Paulem Listerem, u nichž však pan docent absolutně nechápal, proč jsou vlastně tady. Pro ně nový semestr nezačínal, neboť stejně jako Paulovo dvojčce Patrik a Cellestiin bodyguard Steve Whisdom měli státnice hotovy. Pouze jeho slečna asistentka v nich díky jeho zarputilé iniciativě neuspěla, ona jediná by tedy dnes přijít rozhodně měla.

Brzy pochopil, že oba Angirové jsou zde v roli kulturní vložky. Byli totiž pověřeni uzavřít slavnostní ceremoniál odzpíváním hymny magického světa.

*Ze světa krásných pochází.
Do srdcí lidí přichází.
Na křídlech zlatých provází.
Skrz bolest, strach a nesnázi*

*temnota v prach se promění.
Kontinent černý zachrání,
nitro co v kámen změněno,
snadněji láskou raněno,
ve hvězdách citem spojeno.*

*Jen věta jedna jediná,
jak vina dávno nevinná,
ze strastí dávných beznaděj,
zrozen byl velký čaroděj.*

Při čtvrtém verši druhé sloky se Claudius nevědomky zamračil, protože jej Caira nečekaně probodla dosti podivným pohledem. A navíc ta slova!

Tohle přece řekla Cellestia v červnu ve zkušebně, když se sestrou řešily nějaké proroctví. Ale co to znamená? Do háje, nemůžu se jí na to ani zeptat, protože bych prozradil, že ji chodím poslouchat na ochoz. Už tenkrát to bylo jen tak tak.

Ve svých vzpomínkách Claudius zabloudil k události na samotném konci minulého semestru. Vlivem jeho neopatrnosti tehdy málem došlo k odhalení jeho tajné závěsové posluchárny.

Hymna linoucí se z hrdla Cellestiiny sestry však pokračovala:

*Co ve snách bylo zjeveno,
to srdce, jež je zlomeno.
Tělo, co bylo zjizveno,
v naději nové zhojeno.
A zlo jest navždy zničeno.*

Dvě sloky zřejmě stačily, a tak po ukončení zpěvu byli nudící se studenti milostivě propuštěni, aby se seznámili s rozvrhy, dopřihlašovali se na přednášky a semináře, pokud to pozapomněli udělat na konci minulého semestru a pokud v nich bylo ještě místo. Dále měli za úkol nakoupit si v městečku chybějící skripta, odborné publikace a vůbec vše, co potřebovali. Někteří z nich se rovněž znovu zabydlovali ve svých komnatách, řešili s technickým personálem prostěradla, z rozsáhlého jídelníčku, který připravili trpaslíci - kuchaři během prázdnin, si zvolili jídla na celý půlrok dopředu atd.

Claudius se po ukončení slavnostního ceremoniálu chystal vrátit insignie do boční místnůstky ve spodní části sálu menzy, když vtom se k němu přitočil Paul.

„Pane docente,“ oslovil ho. „Dobrý den. Chtěl bych dnes omluvit Cellestii z odpolední návštěvy u vás v pracovně. Není jí dobře.“

„Hm, jak jinak,“ ušklíbl se Drake.

„Víte, včera byla během té podivné bouřky venku v Magickém hvozdu a jeden z blesků se zavrтал jen malý kousek od ní.“

„A nestalo se jí nic?“ vyhrkl Claudius snad až příliš horlivě.

„Ne, jen ji to vyděsilo. Profesor Rivers ji našel v bezvědomí a donesl ji do komnaty. Ještě dlouho poté jí tekla krev z nosu.“

„Krev z nosu?“ podivil se pan docent, „a byl se na ni někdo podívat?“

„Nic to nebylo. Ale i tak jsme ji přesvědčili, aby dnes ještě ležela. Zítřka se na vaši ranní přednášku určitě dostaví,“ ujišťoval ho štítonoš.

„Dobře. Tak ji ode mě ...“ Drake se odmlčel, jako by hledal to správné slovo. Teprve po chvíli ho ze sebe pomalu vysoukal: „... pozdravujte.“

Ty blesky byly včera vážně divné. Žádný déšť ani vítr, jen modré nebe a blesky. A ona zase ve středu dne! Rivers že ji našel? Blbost! Určitě tam byli spolu. Kde je asi pan „černoprdehák“ teď? Že by byl u ní v komnatě? Ten štítonoš přece tvrdil, že je v pořádku. Rivers by si jen tak pro nic za nic nenechal ujít něco tak obřadného, jako je zahájení semestru.

♦ ♦ ♦

V úterý 2. září se Celestia do výuky skutečně dostavila a vše se zdálo být při starém. Ovšem s jediným rozdílem. Odpolední seminář z magických nerostů II. se nekonal, protože pan docent byl narychlo povolán k děkanovi Goldbergovi, jehož poctili neočekávanou návštěvou mistři architekti s návrhem nové hradní přístavby pro plánovanou výrobu kouzelnických pomůcek.

Během minulého semestru svedl Drake s děkanem „tuhou bitvu“ o to, zdali budou na univerzitu dodávány už hotové polotovary, či jestli bude veškerý proces výroby prováděn zde v areálu hradu, kde by na něj mohl Claudius dohlížet. Nutno říct, že pan proděkan díky své zarputilosti a rovněž vzhledem k neodolatelným vyjednávacím schopnostem své slečny asistentky nakonec vyhrál. Bylo to sice jen tak tak, ale nakonec si pan Claudius „Umanutý“ prosadil svou.

Nyní po večeři seděl ve své kolejní komnatě a nečinně bloumal očima od jedné stěny k druhé. Nějak se mu nechtělo začít se znovu vrtat v absolutně nezajímavém úvodu k jeho vědeckému veledílu, jež se mu ne a nedařilo vydat. Celestia ho totiž před nějakou dobou taktně upozornila, že tam má jisté stylistické nedokonalosti. Uvolil se tedy, že odpluje do svého bytu číslo 24 na Ozvěnovém náměstí dole v podhradí a dá odpočinout své šedé kůře mozkové u něčeho méně intelektuálně náročného, což partie šachu s kolegou a přítelem Tadiem Harswerem bezpochyby byla.

Jenže když už byl skoro na odchodu, zaslechl za zdí hudbu a ženský hlas. Na tom by nebylo nic divného, štítonoši zde prozpěvovali denně, ovšem v úterý a ve čtvrtek bez

Cellestie. Tyto dny trávila jeho slečna asistentka pravidelně v ostrozubské pevnosti, a jak byl Claudius přesvědčen, také v náruči pana profesora Riverse.

Ke svému velkému podivení však zaznamenal, že píseň, linoucí se zpoza děsivé mozaiky aztéckého boha Quetzalcoatla, je vlastně duetem vysokého sopránu a mystického altu. Byla tam! Ne na Ostrozubu, ale za zdi ve zkušebně.

Aha! Rivers včera na zahájení nového semestru chyběl a zřejmě se ještě nevrátil.

Příležitost dělá zloděje a pan docent prostě neodolal. Kouzlem rozevřel mozaiku opěřeného hada, vystoupal po schodišťátku vzhůru a už se opětovně usídlil ve své tajné závěsové posluchárně nahoře na ochoze.

Kdyby věděl, co ho dnes čeká za „zážitek“, určitě by se raději než vyslovit rozevírací kouzlo *Aperi* kousl do jazyka. Během Caiřina zpěvu, jemuž Cellestia pouze dokonale přizvukovala, se dveře dole rozletěly dokořán a stanul v nich sám pan černomagický. Tvářil se nadmíru vážně, což způsobilo, že zpěv i hudba okamžitě utichly.

Claudius škvírou mezi závěsy téměř viděl hmatatelné spojení, které se nyní utvořilo mezi nově příchozím a Cellestii.

„Nechte nás prosím o samotě,“ hlesla tiše, aniž odtrhla oči od mohutné postavy v černém.

Štítonoši poslechli bez jediného slova námitek. Když se za posledním z nich zaklaply dveře, popošel černokněžník směrem k ní. Odložila mikrofon a vyšla mu vstříc. Jeho rty se lehounce dotkly hřbetu její dlaně.

„Jste zpět,“ hlesla tiše.

„A zajisté tušíte, co vám chci nyní sdělit.“

„Slov není potřeba. Oba to přece víme,“ ujistila ho.

Černokněžník mlčel, pouze se zpytavým pohledem vpíjel do hluboké africké savany.

„Posaďme se,“ vyzvala ho štítonoška.

Oba zamířili pod ochoz, kde se nacházela rozložitá pohovka. Claudius, zaražený ne-nadálým vývojem situace, se tichounce sesunul do kleku, aby mu neunikla ani hláska. Zvláštní, jak někdy na člověka přicházejí stavy, kdy se dobrovolně odevzdá trýznivému sebedučením.

„Věci se daly do pohybu. Vaše ústa však zůstala němá,“ zaslechl Riversův sametový bas.

„A o totéž žádám i já vás,“ odvětila.

„Přejete si, aby tajemství, o němž víme jen vy a já, zůstalo před světem skryto?“ otázal se tichým, přesto velmi dychtivým hlasem.

„Tak jest,“ přisvědčila.

„Jistě k tomu máte vážné důvody.“

„Jsem přesvědčena, že vy je znáte. Nuže, jak mi odpovíte, pane té nejtemnější magie?“

„Souhlasím, nejkrásnější z krásných. Naše tajemství nás bude spojovat navždy.“

„Jen tajemství?“ otázala se.

„Nikoliv. Daleko, daleko víc.“

Pod ochozem se rozhostilo ticho, pod kterým si Claudius dokázal představit pouze jednu jedinou věc. Ústa znehybněná těmi druhými. Zcela neslyšně uložil čelo na prkenou podlahu. S očima zavřenými a srdcem zasaženým ostrým šípem žárlivosti zde setrval ve zkamenělé pozici notnou chvíli. Nepohnul se, ani když se oba zvedli a zavěšení do sebe vyšli na chodbu.

Děkanova pracovna na negře byla skutečně skvostná. Vysoký klenutý strop byl pokryt měděnými plíšky ve tvaru šupin nějakého prehistorického plaza. V září olejových lamp, jejichž plamen se zmítal v děsivých nádobách připomínajících nebezpečné mytické tvory, navozoval dojem planoucího nebe. Stěny byly pomalovány nejrůznějšími symboly černé magie, pás pěti gotických oken na západní straně zdobily výjevy z Boschova obrazu Zahrada pozemských rozkoší. Krb zde nebyl umístěn ve zdi, nýbrž přímo uprostřed místnosti. Jednalo se vlastně o jakousi kouzelnou klec, uvnitř které se nacházela věčně plápolající socha nějakého nešťastníka, skrouceného v šílených bolestech. Co ale živilo tento věčný oheň, Cestelia netušila, protože dřevo v Riversově pracovně pohříchu chybělo. Nejpodivnější však bylo, že plameny neprodukovaly naprosto žádný dým. Jenže dnes v kleci nehořelo, jelikož horké počasí pozdního letního dne si říkalo spíše o studenou sprchu.

Štitonoška se pomalu posadila do velice stylizovaného černého křesla s ostrými pozlacenými bodci po stranách opěradla a znaveně si přejela rukou přes čelo.

„Dáte si čaj nebo kávu?“ otázal se černokněžník tiše.

„Myslím, že dneska bych potřebovala něco silnějšího,“ přiznala se.

„Zajisté,“ pousmál se a svou krásnou ebenovou hůlkou zvedl poklop obrovského tmavého glóbusu s vyobrazeními nebeských souhvězdí. Zjevil se před ní celkem slušný arsenál všemožného alkoholu.

„Vyberte si,“ vyzval ji.

Postavila se a dovklela se k baru. Chvíli si prohlížela jednotlivé láhve. Kromě medoviny, whiskey a vermutu však nedokázala identifikovat, co je co.

Bezradně pokrčila rameny. „Nechám to na vás. Raději něco sladšího,“ vzdychla a opět se svalila do křesla.

Černokněžník se tedy výběru ujal sám. Za okamžik vytáhl ozdobně vyvedenou láhev se štírem naloženým uvnitř a nalil do drobného křišťálového pohárku jantarovou tekutinu. Sám se pak „obdařil“ skleničkou něčeho jiného.

Přitukli si a bez přípitku uskli. Nápoj se jí rozlil v ústech a lehounce štiplavým, přesto nasládlým nádechem potěšil její chutové pohárky.

„Vynikající. Co to je?“

„Říká se tomu Scorpionum. Tento nápoj pochází z oblasti severního Sudánu z dob, kdy o proroku Mohamedovi ještě nikdo neslyšel,“ poučil ji.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi před odletem nepřišel rozloučit, ale velmi jsem spěchal vyzvědět, jak vážná situace nastala,“ pronesl, když se usazoval do téhož křesla naproti ní.

„A co jste zjistil?“

„Přímé nebezpečí prozatím nehrozí. Vévoda sice překonal hranici a vstoupil do magického světa, jenže dle mých poznatků ještě nemá dost stoupenců, a hlavně síly k tomu, aby se pokusil obnovit domflamskou pevnost a také chrám.“

Během své řeči vyčaroval silně aromatické cigarety a zapálil si. Udělala totéž. Když je oba zahalil dým, nadechla se opět k promluvě: „Tušíte, kde k jeho vstupu do magického světa došlo?“

„Na Kavkaze,“ odpověděl tiše.

„Jakže?“ užasla. „Ale tam přece působí Tristan!“

„Tristan?“ povytáhl černokněžník obočí.

„Tristan Dietrich. Jeden z angirských vojenských velitelů. Je na Kavkaze s celou svou jednotkou.“

„A vy víte, proč tam pan Dietrich se svými vojáky působí?“ otázal se Rivers. Už si vzpomněl na bělovlasého štítonoše, s nímž se seznámil v hostinci U Kyklopovy mileny zhruba před dvěma a půl měsíci.

„Ne. Sice si občas píšeme, ale nikdy mi účel své kavkazské mise neprozradil. Prý to podléhá nejvyššímu utajení.“

Rivers mlčel a jeho oči ji zpytavě probodávaly.

„On ..., on tam vévodu hlídal!“ osvítilo Cellestii šokující poznání. Zakryla si dlaněmi obličej a zasténala: „Takže to vypadá, že teď už nemá důvod zůstat.“

„Mýlíte se. Vévoda je stále ve své internaci přítomen. Pro případné pozorovatele se nic nezměnilo.“

„Nechápu,“ podivila se.

„Pán ohně je divotvorný čaroděj. Ovládá kouzla, která nedokáže nikdo. Jedním z nich je i velmi složité kouzlo *Mutatio corporis*.“

„Celková tělesná proměna? To jako, že na Kavkaze zanechal svého dvojníka?“

„Je to velmi pravděpodobné.“

„Vy jste ho viděl? Byl jste tam?“

„Nikoliv, je to příliš daleko. Tyto informace mi přinesli moji spojenci. Mám jich jak v magickém, tak i v obyčejném světě stále dost a dost.“

„A prozradili vám také, kde je vévoda teď?“

„To bohužel netuším. Předpokládám ale, že se co nevidět spojí s travenillskými zubatci.“

Souhlasně pokývala hlavou: „Jistě. Podle mě se schová právě u nich.“

„Je nezbytně nutné, abyste nyní zůstala ve střežené wolftownské oblasti. Díky tisíciletým kouzlům jste zde v bezpečí. Hlavně se nevracejte do Angiru, protože posvátné město bude první, na něž se vévoda časem zaměří.“

„Vidím, že i vy jste pochopil, proč mě pan docent vyrazil od státnic. Když už jsme tak u něho, ani jsem se vás nezeptala, jak se po vašem nitrozpytovém duelu vlastně cítíte? Jste už v pořádku?“

Riversovi v tom okamžiku doslova zkameněl obličej. Prudce se narovnal a odvrátil se od ní.

„Není absolutně žádný důvod, abyste o mě měla jakékoliv starosti,“ pronesl tvrdým hlasem. Bylo nad slunce jasnější, že ho porážka velmi citelně zasáhla. Stejně jako Celestia nebyl ani on zvyklý prohrávat. Věděla to, cítila sílu jeho nevole, ale nezačít o tom zkrátka nemohla.

„Nicméně tomu nelze zabránit. Na to jste mi příliš drahý,“ zašeptala a vrhla na něj omluvný pohled. Otočil se zpět k ní a jeho výraz ztlačně změkl.

„Jsem v pořádku,“ hlesl mnohem mírněji, „doufám, že Blonar panu docentovi příliš neublížil. Je zvyklý chránit mě.“

Celestia pohlédla na pospávajícího havrana na ebenovém bidýlku.

„Myslím, že ne. Alespoň dnes nevypadal, že by utrpěl nějakou vážnější újmu. Několik škrábanců, nic víc.“

„Budete pokračovat v odpoledních návštěvách jeho pracovny i v tomto semestru?“

„Zajisté, všechno je při starém. Tedy... Zatím.“

„Už jste se podívala na jeho minulost?“

„Vzhledem k oněm neblahým událostem předvčerejšího dne prozatím nebylo kdy. Ale chystám se k tomu v nejbližší možné době.“

„Proč jste vlastně na ten úkol kývla? Nejste mu přece ničím povinována,“ otázal se Rivers.

Celestia si ho změřila zpytavým pohledem. Zdálo se jí, že se černokněžník o jejího pana vedoucího nějak podezřele zajímá. Ihned však zareagovala: „Právě že jsem! Copak vám velmistr nesvěřil, jakým způsobem je můj život spojen s jeho?“

„Takže je to pravda? Skutečně jste ...?“

„Byla!“ přerušila ho rychle, „kdysi. Jen mojí vinou si před lety zničil život!“

„Obviňujete se z něčeho, čemu jste stejně nemohla zabránit,“ namítl.

„A přesto mám pocit, že mu strašně moc dlužím. Věděl jste například, že mě při prvním napadení Angiru zachránil před Morsviru?“

„Ano, tato epizoda vašeho života je mi známa,“ zabručel nelibě. „Jeden z Morsvirů vás proklál kletbou *De vita decede*, a když jste klesla k zemi, Drake odhalil, že nejste mrtvá. Přesto tvrdil opak a oni vás díky jeho slovům nechali být.“

„Přesně tak! Nebyť jeho... No, vždyť není žádným tajemstvím, co dělali Morsvirové se zajatými ženami a dívkami.“

Rivers se při jejích slovech očividně zachvěl, ale i tak začal okamžitě protestovat: „Ve vašem případě by vévoda něco podobného nikdy nepřipustil.“

„Vážně si myslíte, že bych se k němu vůbec dostala? A kdyby náhodou přece jen ano, svět by už dávno olizovaly plameny pekelné. Pro vévodu jsem byla v sedmnácti zcela dospělá.“

„O tom není pochyb. Jedné věci však nerozumím, Drake přece tenkrát nemohl vědět, kdo jste.“

„Jistěže ne. Ovšem opravdové lidství v něm v oné exponované chvíli spolehlivě zafungovalo. Chci mu splatit vše, čím jsem mu povinována.“

„Chápu,“ pokýval Rivers hlavou, „proto tehdy obdržel angirskou nejvyšší milost. Velmistr mi to nechtěl příliš vysvětlovat.“

„A co vám vlastně řekl? Myslím, před útokem Morsvirů na posvátné město,“ zajímala se.

„Že potřebuje, aby byl onen muž zraněn.“

„Zvláštní, že si na to vybral právě vás.“

„Předpokládám, že proto, aby byla užita černomagická kletba. Velmistr se tak zřejmě chtěl pojistit pro případ, že by se časem objevily nějaké pochybnosti. Mohlo se uvést, že ho zranil některý z jeho morsvirských spolubojovníků. Navíc, já jsem byl vyjma Merita asi jediný, kdo věděl, jak Drake vypadá. Pamatoval jsem si ho z dob jeho studií na univerzitě. Docela často jej bylo vidět ve společnosti Lucretia Sullivana, který tehdy studoval na mé fakultě.“

„Vím. Byl to právě Sullivan, kdo ho dotáhl k Morsvirům,“ zavrčela s odporem.

„Sir Meritus mi vyprávěl, že jste se s ním potkala na dostizích. Měla byste si na toho člověka dávat velký pozor. Vévoda ho jistě lehce zverbuje i podruhé. A nejen jeho!“ Rivers se dramaticky odmlčel a Celestii proletěla hlavou tato úvaha:

Aha! Jestlipak nyní padne i Claudiovo jméno?

Byla bytostně odhodlána bránit svého pana vedoucího za každou cenu, ale nebylo to potřeba, neboť Rivers po kratičké odmlce pokračoval: „Vycítil jsem jistý druh zla velmi blízko vás. Prozatím sice nevím, o koho jde, vévodova smrtící magie je však na univerzitě jasně patrna. Konec konců, musí to být někdo z univerzity, protože jak k útoku na vás, tak ke zmanipulování ocelotů došlo právě zde.“

„Souhlasím. Některé podivnosti se mi vyjasnily právě během těch nešťastných dostihů.“

„Dejte pokyn a budu okamžitě jednat. Obrátím univerzitu vzhůru nohama a zrádcovu hlavu vám pak položím k nohám,“ kasal se černokněžník s krvelačným výrazem v obličeji.

„Natolik kruté?“ pousmála se.

„Obrazně řečeno, samozřejmě,“ snažil se urychleně o zmírnění své předchozí promluvy.

„Bez důkazů na nikoho prstem ukázat nechci. Ale máte pravdu, je potřeba mít se na pozoru. Nechci ani domýšlet, čeho bude nyní vévoda schopen, když tahal za nitky už v internaci.“

„Pan docent Drake o vašem nešťastném spojení s Erferuviollsem ví?“

A je to tady zase! Osoba mého pana vedoucího vám očividně nedává spát. Pročpak asi?

„Jistěže neví!“ vyhrkla podrážděně. „Jak vás něco podobného napadlo?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás rozrušit, jenže zdá se, že oba máme společný cíl. Vaši ochranu. Já pravdu znám, on ovšem, jak říkáte, ne. Napadá mě jediné vysvětlení. Zajisté je do vás zamilován,“ nadhodil překvapivé téma.

Štítonoška na něj šokovaně vykulila oči.

Cože? Analýza Claudiových citů? O co tady vlastně jde?

Nahlas však zareagovala ve zcela jiném duchu: „Drake? Do mě? Ani náhodou! Je jediná, kdo mi odolal.“

„Nevěřím! Vás přece nelze nemilovat,“ protestoval Rivers až podezřele zprudka.

„Oba víme, že se v jeho duši vyskytuje nějaká strašlivá rána, jež ho vůči mně a zřejmě i vůči veškerým citům činí zcela imunního.“

„Litujete toho?“

Ale, ale! Podobné osobní otázky mohou směřovat k jedinému cíli. Pane té nejtemnější magie, zdá se, že právě zjišťujete, zdali k němu něco necítím já!

Cellestia si dala z taktických důvodů s odpovědí načas. Po delší odmlce ze sebe začala pomalu soukat: „Neříkám, že mě to do jisté míry neponižuje. Na druhou stranu mi nezbyvá než ocenit jeho vnitřní sílu a odhodlanost. Obojí shledávám velmi sympatickým.“

„To zní jako obdiv.“

„Máte pravdu. Obdivuji ho. Síla mé magie, navíc ve spojitosti s africkými kouzly, je pro devadesát devět procent mužů nepřekonatelná. Pan docent je díky svému chladnému postoji vůči mé osobě ojedinělým exemplářem.“

Riversovi se nebezpečně zabýsklo v černých očích. Chvilí mlčel a pak jí položil téměř skandální dotaz: „Předpokládám, že jste se v hotelu v Prstočárově pokoušela jeho netečnost vůči vaší kráse prolomit, že?“

Vážně se mě právě zeptal, jestli jsem Claudia sváděla? Houby zájem, ale prachsprostá žárlivost!

S hraným znechuceným úšklebkem ze sebe vyplodila jedno jediné slovo: „Bezvýsledně!“

„V tom případě je králem všech bláznů,“ konstatoval Rivers s očividným ulehčením.

Štítonoška se zamýšleně zahleděla do prázdného pohárku na stole před ní.

Nikoliv, příteli. Je králem na šachovnici osudu tohoto světa. Králem a já královnou!

Absence Claudiových něžných citů byla pro Cellestii dosti nepřijemným tématem, v němž za žádnou cenu nechtěla pokračovat, proto jej utnula prostým: „Pane profesore, nechme Drakea Drakeem. Jeho osoba není nijak podstatná.“

Rivers si zřejmě také uvědomil, že jeho předchozí dotazy už tak nějak balancovaly na hraně mezi pouhým zájmem a žárlivým vyzvídáním, proto jen souhlasně pokýval hlavou. Pak se zvedl a oběma opět dolil.

Cellestia se mezitím nahlas zamyslela: „Říkáte, že jsem ve Wolftownu v bezpečí. Oba přece víme, že vévodu nic podobného jako tisíciletá kouzla nezastaví.“

„Zatím ano. Jak jsem říkal, není ještě dostatečně silný, aby zaútočil. Časem však...“

„A co Angir? Mám o posvátné město strach, je stále zcela nezabezpečeno,“ zašeptala.

„Zbytečné obavy. Jde mu o vás, takže pokud se tam nevyškytnete, nebude se o Angir zajímat. Alespoň zatím ne. Potrvá, než získá svou ztracenou moc. Magický svět se na to však musí připravit.“

„No právě! Světy lidských kouzelníků, bellezů a Angirů nespolupracují. Každý jede jen sám za sebe a Erferuivollsově moci se nakonec jeden bez druhého nedokážou ubránit.“

„Pravda. Měla byste ale vědět, že bellezové zas tak úplně nečinní nebyli. Jeho Jasnost Hamikdar III. vyslal k Travenillům v létě poselstvo, jehož cílem bylo přesvědčit Habraka Kukurnabitora, aby se k vévodovi nepřidával.“

„Odkud tohle víte?“ podivila se.

„Přímo od něj.“

„Cože? Byl jste v Ázerbájdžánu?“ užasla.

Rivers jen mlčky pokrýval hlavou.

„V létě! Během těch dostihů v Myší vesnici! Proto jste byl tak dlouho pryč.“

„Bohužel jsem tam nic nezmohl. Kukurnabitor je nyní na rozdíl od doby před jedenaácti lety jednoznačně na vévodově straně.“

„Tak přece jen si bellezové nehrají na mrtvého brouka. To mě těší. Ovšem přesto nebyli v jednáních s jejich vůdcem úspěšní, že?“

„Ne, nebyli. A důvod je nasnadě. Kukurnabitor byl díky svým nenávisným projevům vůči vládě magického světa téměř rok vězněn a poté, co se vrátil do své domoviny, podniká všemožné kroky, aby si vydupal pro Travenilly alespoň autonomii.“

„Ano, o tom jsem slyšela. U vlády magického světa se však se zlou potázal.“

„Nejenom. Na jeho hlavu vypsal dnes už téměř bývalý ministr kouzelnické kontroly Reston dokonce vysokou odměnu.“

Cellestia se prudce narovнала a nevěřičně vyjekla: „Ten chlap musel zešílet! Copak si neuvědomuje, s kým si zahrává?“

„Co se stalo, stalo se. Reston na nátlak ministerského předsedy po masakru v Myší vesnici podal demisi, to přece víte. Proslychá se, že na post ministra KK by mohl co nevidět nastoupit Narcissius Orbit. Je to moudrý muž a osobně bych řekl, že se na toto důležité místo nemohl dostat nikdo lepší.“

„Vy se s ním znáte?“

„Znám. Sice nijak dobře, ale přece jen. Pokusím se ho přimět k obnovení spolupráce mezi všemi třemi světy.“

„Věřím, že s bellezy bude rozumná řeč. Horší to bude v Angiru. Velmistř je vůči oběma zbylým světům velmi zatvrzelý.“

„V tom máte bohužel pravdu. Budu pochopitelně jednat i s ním. Ale šance na jeho přesvědčení je minimální. Za celou dobu existence posvátného města neměli Angirové s lidskými kouzelníky a bellezy tak špatné vztahy jako nyní. Ovšem na druhou stranu, velmistřovi bude příští rok na podzim osmdesát let, což znamená, že by měl podle angirských zákonů rezignovat.“

„No, to sice ano, ale uvědomte si, že nemá následníka. Jeho syn je mrtev,“ namítla Celestia.

„Velmistr je přece i dědem...“

„Ženy na velmistřovský stolec nastupovat nemohou,“ skočila mu rychle do řeči a odmětávě přitom potřásla zářící hlavinkou.

„Prozatím. Velmistr si je toho samozřejmě vědom, proto už podniká první kroky k tomu, aby byla schválena obdoba Pragmatická sankce ze světa obyčejných lidí. Jak víte, nástupnictví nejstarší dcery císaře Karla VI. bylo jediným způsobem, jak udržet habsburský rod na trůně. A v Británii a dalších zemích je to běžná praxe.“

Celestia se však této absurdní myšlence bránila zuby nehty: „To nemůže myslet vážně! Nástupnictví ženy? Něco podobného u nižšího tribunálu nikdy neprojde.“

„Proč myslíte? Uvědomte si, že v celé historii Angiru podobná situace ještě nikdy nastala. Buď existoval mužský nástupce, nebo byla ukončena dynastie a nastoupila nová.“

Celestia se zamračila a nechala své myšlenky pozvolna plynout východním směrem, někam k okřídlené bráně posvátného města. Po chvíli položila černokněžníkovi otázky, které jí nedávaly spát: „Řekněte mi vy, jenž znáte mnohé, proč byl jeho návrat u vznášejících se stromů tak patrný? A jak je možné, že Apofis přišel o život? Vždyť přežil celé věky!“

„Věvodova magie je schopna zabít cokoliv, co není dílem nejvyššího ďábelského zla. A proč jste ho u Mlžné propasti intenzivně cítila? Říká se, že právě do těchto očarovaných stromů byla nakoncentrována mocná kouzla se schopností varovat zasvěcené před blížícím se nebezpečím. Vás ale zajisté ochromila vize, jejíž původ sama znáte. Nikdo jiný by věvodův návrat do magického světa identifikovat nedokázal.“

„Až na vás, že?“ poušmála se smutně.

„Ano, jsem nadán stejnou schopností jako vy. Stromy jsou zničeny, ale předpokládám, že právě vám nebude činit potíže obnovit je v jejich původní majestátnosti.“

„Včera v noci jsem se o to postarala. Není žádoucí, aby se objevily jakékoliv dohady. Apofise však k životu přivést nedokážu.“

„Trápíte se nepodstatnou smrtí zvířete, když je na obzoru zánik mnohých lidských bytostí?“

„Ne, pane profesore. Děsí mě jeho síla. Likvidace mytického tvora je jasným vzkazem, že smrtelné bytosti před ním nemají šanci.“

„S tím nelze než souhlasit,“ povzdechl si Rivers.

Celestia se pomalu postavila a došla k oknu. Bylo po osmé a slunce právě zapadalo. Jeho ostré paprsky protínaly místnost a tvořily na tmavé podlaze červené pruhy. Pracov-

na v jejich záři téměř zrudla a tento vjem ve statečné štítonošce prolomil stavidla vlastního strachu. Přestože se až doteď skvěle ovládala, vyplula nyní na povrch její ryze lidská podstata. Podstata, již definuje obava o životy jiných.

„Jak? Jak se to mohlo stát? Jak je možné, že ho Stvořitel nezastavil?“ vyjekla skoro hystericky. Rivers rychle odložil skleničku, dochvátal k ní a pevně uchopil oběma rukama její třesoucí se dlaň.

„Bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde. Sama přece víte, že nastupujeme cestu nelítostného boje mezi oběma nejmocnějšími veličinami Všemohíra. Teď na to ale nemyslete. Ochráním vás. Nikdy nedopustím, aby se vás zmocnil. NIKDY!“

„Drahý příteli, kdo však ochrání celý magický svět?“ zaškakala a vrhla se mu okolo krku.

Pevně ji k sobě přivinul. Držel ji, hladil zlaté zářící vlasy a počínal si přitom tak něžně, že ji rázem pohltila příjemná vlna bezpečí a nesmírného vděku za existenci této mocné náruče. Jenže ono pevné objetí, mužná vysoká postava, dechberoucí charisma v kombinaci s její vlastní momentální zranitelností vyvolaly v Celestii i poněkud jiné pocity. Štítonoška náhle prudce rozevřela oči a pozvedla k němu hlavu. Jeho tvář byla nyní jasná, krásná a žádoucí. Pohládila ho po líci, sjela prsty až k jeho rtům. Neodolal a políbil ta jemná bříška. Zachvěla se. Očima se vpíjeli jeden do druhého.

Kdo tehdy vyslal první impuls, není zcela jasné. Pomiňme fakt, že Celestia patřila mezi tzv. angirské vyšší bytosti, jež se měly vyznačovat cudností, plachostí, decentností, pokorou a mnoha jinými ctnostmi. MĚLY! A většinou také vyznačovaly, ale paní africké savany, jak se Celestii s oblibou říkalo, byla onou pověstnou výjimkou, která potvrzovala pravidlo. Ve svém nitru byla lidská až moc. Se všemi ryze lidskými chybami, nedokonalostmi a také potřebami.

Skoro to vypadá, že to byla ona, kdo jako první obtočil paži okolo černokněžníkovy krku. Přitáhla ho k sobě a dvoje ústa se spojily v jedny. Jejich polibek byl vášnivý, nenasytý, a až necudně dravý. Ty rty už jednou ochutnal. Jenže vzdor Claudiovu zanícenému přesvědčení skutečně jen JEDNOU! City, které k němu Celestia chovala, neměly s láskou nic společného. Jednalo se o těžko definovatelnou směsici obdivu, úcty, důvěry, přátelství a respektu k velké osobnosti. Jako svého milence si ho však štítonoška představit nedokázala. Problém byl v tom, že současná situace naznačovala Riversovi pravý opak.

Ano! Toužil po ní! V tuto chvíli zcela nevladatelně. Kdo by si ale myslel, že se nyní nechal pohlit prachspřstým chtíčem, byl by na velkém omylu. Vzpomeňme na Claudiovu úvahu během dramatického rozhovoru na chodbě u kolejní komnaty před záchrannou klisnou velšského vodního koně.

Takovou netouží mít muži jen na jednu noc, ale po svém boku navždy.

Rivers to cítil naprosto stejně. Ženy po něm prahly a on se jejich výzvám nikdy nebránil. Proč také? Proč si neužívat slasti pozemského bytí, když se mu samy nabízely? Žádné závazky ho netížily. Černomagické kantorky se mohly přetřhnout ve snaze znamenat pro něj něco víc než pouhou trofej. Zbytečně. Vždy galantní, dvorný, ochotný pomoci

a poradit byl čas od času spojován s tou či onou kráskou. Jenže v okamžiku, kdy se po několika měsících její společnosti nabažil, deklasoval jejich vztah na, jak s oblibou říkával, nejpevnější přátelství. Přeloženo do řeči obyčejných smrtelníků: *Běž, odkud jsi přišla, a dej prostor další v řadě.*

Budíž mu ke cti, že poblázněné studentky z etických důvodů bezvýhradně odmítal.

Ovšem nyní svíral v náruči ji. Ji! Už dávno se ztratil v hloubce afrických savan, už dlouho byl polapen zářící aurou okolo této výjimečné bytosti. Ano, mocný černokněžník Celestii miloval. Kdo ví, zdali podvědomě cítil, že beznadějně. Nyní to ale tak rozhodně nevypadalo. Sám by milostný akt nikdy nezačal, na to byl příliš prozíravý a velmi dobře si uvědomoval, že jakékoliv škemrání by ji doslova znechutilo. Jenže během této neskutčné chvíle nabyl dojmu, že první impuls vyslala ona. Všem je nám jasné, že se nemýlil.

A tak následovalo to, co nutně následovat muselo. Jeho ruka stáhla z bělostného ramene lem výstřihu níže na paži a pak pokračovala po šíji až na nadřům, kde chtivě stiskla lehkou látku i to, co doposud zakrývala. Široce rozevřená dlaň jeho druhé ruky uprostřed štítonoščiných zad ji silně tlačila k jeho tělu, které se nyní horečně chvělo v předtuše blízkého fyzického splnutí. Skoro se zdálo, že si toho Celestia v zápalu polibkového „boje“ ani nevšimla.

V okamžiku, kdy přitiskl rty k jejímu krku, se silně zachvěla i ona. Nic povzbudivějšího si představit nedokázal. Jenže to byl omyl. Namísto slastného prožitku se totiž Celestia před okamžikem opět propadla doprostřed vlastní vnitřní vize. Na rozdíl od té u vznášejících stromů, ale nebyla děsivá ani nepřijemná. Anebo se jednalo spíše o vzpomínku? Cítila vášeň, neodbytné rty, pevnou ruku okolo svých ramen, příjemně šimrání pramínek jeho vlasů na obnažených ramenou, hladce oholenou tvář na své líci...

Hladce oholenou tvář? Tak proč se mi teď do tváře zabodávají vousy? Co to u všech všudy dělám?! Je to jen několik dní, kdy mě líbal Claudius a já se teď plazím po ... RIVERSOVI?! Ženská, vzpamatuj se!

Prudce se odtáhla, vymanila se z jeho objetí a couvla. Jasná informace, že si černokněžník nemá dnešního večera dělat naděje, byla na světě. Jeho hlavě to došlo hned, ale roztoužené tělo si nějak nechtělo dát říct. Přerývavě dýchal a stále se chvěl. Momentálně se snažil vši silou zkrotit touhu, která ho před okamžikem zcela pohltila, a současně opanovat zklamaný výraz ve své tváři.

Věděl, že dnes se jeho sny nenaplní. Během jediného týdne šlo už o druhou tvrdou porážku, již utrpěl. V záchvatu devastující frustrace se nedokázal opanovat tak rychle, jak by si asi přál, a její následné rozmařilé konstatování: „Zdá se, že máte stále odvaluho překračovat hranice,“ v něm vyvolalo nečekanou explozi.

„Zajisté!“ utrl se na ni. „Na rozdíl od vašeho pana vedoucího, jehož odolnost tolik obdivujete, jsem ve zkoušce očividně neobstál! Žasnu nad skutečností, že někdo tak dokonale, může být současně nelidsky krutý!“

Výraz v její tváři znatelně ztvrdl, v očích se jí zle zajiskřilo a černokněžník ihned pochopil, že právě hodně přestřelil. Okamžitě zauvažoval, kterak by svou předchozí nevráživou reakci alespoň zmírnil, jenže slova se opět chopila ona: „A já zase žasnu nad tím, jak jste mi ‚decentně‘ připomněl, že jsem dokonalým obrazem toho, kdo mě stvořil! Nezbyvá, než vám poděkovat!“

Zděšeně zalapal po dechu, jelikož mu teprve nyní došla obłudnost jeho vlastních slov. DOKONALOST a KRUTOST, synonyma pro vládce ohně, vévodu z Erferuviollsu, zrůdu, která před mnoha lety její nitro dokonale zkazila.

Natáhla si rukáv opět na rameno, nasupeně pohodila hlavou, vypnula se a jako pyšná pávice zamířila ke dveřím. Na černokněžníkovu mysl okamžitě zaútočila neakceptovatelná domněnka, že po tomto incidentu jimi dnes projde naposledy.

„Odpusťte!“ zasténal.

Zbytečně. Nejzazší cíp její vlečky už obtáčel zárubně dveří. Vzdor své stoicky klidné povaze se vyřítit za ní. Rychlým krokem právě zdolávala první stupně bazaltového schodiště, kam jinam než dolů k východu z budovy.

„Odpusťte mi má neuvážená slova! Zapomeňte, prosím,“ zahřímál a nebýt vysokého bronzového zábradlí ve tvaru propletených draků, jež lemovalo horní část schodiště, potřeboval by zřejmě k zachování celistvosti svých údů své havraní peruté.

Absolutně neměla v úmyslu nechat se zastavit, ale přece se to stalo. Když totiž zaslechla jeho hlas, trhla hlavou vzhůru k němu a NĚCO upoutalo její pozornost. Zarazila se uprostřed kroku tak prudce, že se musela chytit zábradlí, aby se kvůli ztrátě stability neskutálela dolů. Na chodbě se rozhostilo stísněné ticho, přerušované pouze černokněžníkovým hlasitým oddechováním. V prvním okamžiku se mu ulevilo, vzápětí si však uvědomil, že Celestii oči nehledí na něho, ale někam napravo od něj. Trhaně se otočil tímž směrem a co neviděl?

Doslova nalepená ke zdi se zde krčila paní proděkana Yangová a tvářila se přitom, jako by jí právě pokoušel bazilišek.

„Suplicie?“ oslovil ji podezřívavě.

„A... a... Já... Totiž...“, koktala v záplavě rozpaků z nenadálého odhalení. „Jen... jen jsem potřebovala několik podpisů na... na... smlouvy se sponzory.“

„Teď večer?“ zamračil se a stále si ji prohlížel. Žádné listiny s sebou neměla a Riversovi i Celestii bylo naprosto jasné, že si vymýšlí. Nepochybovali, že zde stojí už pěkně dlouho a zřejmě ještě před okamžikem poslouchala za dveřmi.

„No... Zítra je schůze vedení, tak jsem si myslela... Ale to počká, zastavím se ráno,“ snažila se urychleně vykrotit z nepříjemné situace.

„To není nutné, paní proděkanko. Jsem už stejně na odchodu,“ ozvala se Celestia, která se mezitím stačila paradoxně vrátit nahoru. Pomalu přistoupila k Riversovi, uchopila ho za ruku a smířlivým tónem pronesla obłudnou lež: „Drahý příteli, mrzí mě, že jsem

vás svými neznalostmi ohledně lomících kouzel tolik rozzlobila. Vaše výtky byly zcela na místě. Omlouvám se za svou přecitlivělou reakci. Pokud mi dáte ještě šanci, nastuduji si vaše instrukce do příští lekce mnohem pečlivěji.“

Svůj udivený pohled dokázal důvtipný černokněžník změnit velmi rychle.

„To spíše já bych se měl omluvit za svou podrážděnost a netrpělivost. Není-li snad výsadou dobrého učitele shovívavost k neznalostem jeho žáků? Velmi rád vám lomící kouzla ve čtvrtek opět vysvětlím.“

„Děkuji. Přijdu,“ zašeptala a obdařila ho jedním ze svých nejdokonalejších úsměvů. Rivers pozvedl její dlaň k ústům, ona pak popřála oběma hezký večer a s typickým klapotem opustila ostrozubskou pevnost.

Proč ale tak rychle změnila názor? Potměšile zákeřný výraz v obličeji a její myšlenkové pochody nám odpoví.

Tak paní proděkanka žárlí na Riverse a Rivers pro změnu na Claudia. Jak zapeklitá milostná motanice. Kdepak, drahá Suplicie! Pohádat se s objektem tvých tužeb by ti dokonale hrálo do karet! Jenže ne ty, ale já jsem tou, která vždycky vyhrává! Jestli počítáš s tím, že se po mém odmítnutí vrhne do náruče tobě, jsi na velkém omylu! Rivers po mně prahne mnohem víc, než jsem čekala, a tak to musí i zůstat. Dokud Claudius „neroztaje“, silnějšího spojence proti tomu ohňovému šílenci nemám.

QUESTOVA OSLAVA

V pátek 5. září se štitonoška opět sešla s panem docentem v jeho pracovně. Od polibku během Flaviina zkoušení a následného vyhazovu Cellestie od státnic spolu byli o samotě vlastně poprvé. Atmosféra mezi nimi se opět citelně přiosťila. Drake se už skoro čtrnáct dní trápil vědomím, že porušil svatou věrnost své drahé zesnulé manželce, a současně si vyčítal, že ho to sužuje jaksi nedostatečně. Očekávaný pocit velkého provinění se totiž nějak ne a ne dostavit. Cellestia byla zase pro změnu našťvaná sama na sebe, že s ním vášnivý polibek ani v nejmenším nepohnul. A právě dnes to bylo v Claudiově pracovně citelně znát.

Ne, nehádali se, ani nenapadali jeden druhého, ale napětí v místnosti by se dalo krájet. Oba věděli, že by stačila jen malá jiskřička, a přišel by výbuch intenzity erupce sopky Krakatoa. Ani jeden však o znovuoobnovení vzájemných „přehadovaček“ nestál, a tak raději zarytě mlčeli. Seděli naproti sobě u čtvercového stolu a tvářili se, že druhý z nich je nepřítomen. Cellestia přepisovala Drakeovo naškrábané pojednání, Claudius se zase usilovně věnoval prozkoumávání nového amuletu, který zakoupil v městečku v krámě s kouzelnickými potřebami.

Najednou se ozvalo mírné zaklepání. Po vyzvání vstoupil do pracovny Questus. Pozdravil a omluvil se, že ruší.

„Pane docente, pořádám dnes večer v kolejní společenské místnosti menší narozeninovou oslavu a rád bych vás a také vás, slečno asistentko, pozval.“

Cellestia se napřímila, neboť ji jeho sdělení docela zaujalo. Zato Drake málem přelomil pero, jímž před okamžikem něco urputně sepisoval.

„A to mi oznamujete až dnes, pane Sullivane?“ obořil se na něj vztekle.

Mezi jednu z Drakeových proděkanských povinností patřilo rozhodování o konání či nekonání ohlášených studentských večírků a podobných akcí.

„A, promiňte, pane docente, už nějakou dobu pro vás u sebe nosím dopis od bratra, jenže pokaždé vám jej zapomenu odevzdat.“ Vytáhl ze své tašky zmuchlaný kus luxusního rýžového papíru a podal ho Drakeovi. Ten si ho rychle přečetl, pak Sullivana juniora probodl chladnou dýkou svého skelného pohledu a neochotně kývl.

Starší bratr Questa Sullivana vikomt Lucretius byl Claudiovým starým známým. Před mnoha lety ho právě on coby student Fakulty černé magie wolftownské univerzity a současně pravověrný Morsvir zlákal na cestu zla.

Ovšem bylo toho daleko víc, k čemu se nechal ve svém ne zcela naplněném manželství uvězněný Claudius Lucretiem zlákat. Tím asi nejpodstatnějším byla tabuizovaná mužská láska, jíž si současný pan docent tehdy užíval plnými doušky.

Ano, Claudia přitahovaly po fyzické stránce nejen ženy, ale také muži. Byla to součást jeho nejnítější podstaty, kterou by nahlas nepřiznal ani pod mučící kletbou. Mnohokrát si položil otázku, proč tomu vlastně tak je. Na rozdíl od mnohých homosexuálně či bisexuálně orientovaných obyvatel značně konzervativního magického světa sám sebe však za zrůdu nepovažoval. Byl přesvědčen, že všechny tyto „nepřirozené“ potřeby pramenily pouze z nemožnosti naplnit své sexuální fantazie v manželské posteli svého bytu číslo 24 na wolftownském Ozvěnovém náměstí.

A nejednalo se pouze o fyzično. Nadprůměrně inteligentní a vzdělaný Drake se mírně řečeno dusil vedle své zajisté milounek, přesto bohužel intelektuálně jednodušší manželky. Vnitřně se užíral faktem, že jí musí neustále něco vysvětlovat, že s ní nemůže vést učené debaty na to a ono téma, že jeho červonosá princezna se absolutně nezajímá o vědu, nové výzkumy, o politiku atd. Nebavilo ho marnit čas posloucháním sáhodlouhých vysvětlování, která dosáhla v háčkování čarokrásného vzoru, co říkala její teta paní Bikariová o sousedce od naproti či jaké to bude, až budou mít miminko. Byl úplně někde jinde než ona.

Byl tam, kde se tyčila dominantní a oslnivá osobnost právě Lucretia Sullivanová. U černé magie, u vyšších cílů, u intelektuálních disputací o působení kdejakého kouzla nebo o možnostech změnit zdánlivě nespravedlivý svět. Claudius ho obdivoval a v jeho přítomnosti se cítil víc než dobře. Nikdy ho však nemiloval. Láska, kterou v sobě měl, vždy patřila jen a jen Ioně. Miloval ji ale tak nějak blahosklonně, tolerantně k jejím zdánlivým nedostatkům, asi tak jako zbožňujeme domácího mazlíčka, o něhož se staráme, s nímž je nám dobře, jenže náš život nikdy nemůže zcela naplnit.

Ovšem jestli na narozeninovou oslavu Lucretiova mladšího bratra půjde, momentálně Claudius netušil. To poslední, co by si přál, bylo trávit večer ve společnosti bláznivé omladiny. Dost na tom, že musel držet dozor na všech oslavách a večírcích, co pořádala univerzita.

V domnění, že se Drake rozmyslí, se Questus otočil ke slečně asistentce a podal jí ozdobnou pozvánku.

„Přijdete?“

„Jako host nebo jako exhibice?“ rýpla si. „Protože pokud platí druhá možnost, upozornuji vás, že to bude drahé.“

„Jako host, samozřejmě,“ ujistil ji.

„Uvidíme,“ pronesla tónem, jakým se baví pán se svým otrokem. Questus si toho však nevšiml, podal druhou pozvánku Drakeovi a s kýčovitým: „Budu doufat,“ opustil pracovnu.

V místnosti se opět rozhostilo ticho, které nakonec štítonoška nevydržela. Otevřela zásuvku pod stolem a vytáhla z ní dva chatovací pergameny.

Tato vychytávka se před nějakým časem zrodila právě v hlavě pana docenta Drakea. Její podstata spočívala v tom, že když někdo napsal na jeden z pergamenů jakýkoliv text, mohl si ho někdo jiný na druhém přečíst a stejným způsobem odpovědět. Když byla tato „konverzace“ u konce, stačilo pergamen, ať už jeden nebo druhý, přetřhnout a veškeré písmo z obou zmizelo. Claudius kdysi Celestii tyto pergameny naučil očarovávat, tudíž si je mohla v klidu pořídit sama. Háček byl v tom, že k jejich vytvoření potřebovala kouzelnou hůlku. Tou ale stále jaksi nedisponovala.

Naštěstí jich byl ve stole dostatek. Jeden tedy rozprostřela před sebe, druhý opatrně posunula doprostřed stolu. Namočila brk a na svůj napsala:

Přijdete tam?

Pergamen před Drakeem ho svou matnou měděnou září okamžitě upozornil, že si ním slečna asistentka přeje tímto neotřelým způsobem hovořit.

Na Celestiině pergamenu se okamžitě objevila odpověď:

Ani náhodou!

Necná škoda.

Nechápu proč.

Protože vám svým pozváním druháci nabízejí ruku ke smíru. A to se přece neodmítá.

Myslíte?

Bezpochyby. Je to jen můj názor, nicméně jsem přesvědčena, že by bylo moudré jejich ruku uchopit a stisknout.

A vy tam jděte?

Jště nevím. Záleží na okolnostech.

Cellestia odložila pergamen a zase se sklonila k jeho škrabopisu. Claudius se dal opět do usilovného studia způsobu uchycení kamene v amuletu pravdy. Kdyby je teď pozoroval někdo třetí, musel by se smát. Po očku pokukovali směrem k tomu druhému a snažili se přitom působit velmi nenápadně.

Tak co, půjdeš tam, nebo ne? Ať vím, jestli se mám stavit domů pro čisté sako. Jo, musím se taky přeholit, dneska ráno jsem to nějak odbyl.

Claudius si zamyšleně přejel hřbetem ruky po hraně spodní čelisti.

Ve zlaté hlavince pro změnu vířily tyto myšlenky:

Uvažuješ, že by ses měl oholit, co? No, dneska jsi to nějak odflákl. Zřejmě plánuješ účast na oslavě, vid'? Neboj, já tě těm mladochům napospas nenechám.

♦ ♦ ♦

O tři hodiny později se před vstupem do kolejní společenské místnosti Cellestia na okamžik zastavila. Nerada si to přiznávala, ale byla trochu rozrušena.

Ráda se předváděla, milovala pozornost, již se jí bohatě dostávalo odevšad, kde se jen ukázala. Jenže nyní se jednalo o víc a ona trochu tápala, jakým způsobem se k celé záležitosti postavit. Drakeův lhotejný postoj k její osobě, bezbřehý chlad a nezáměrně ji dráždil a děsil současně.

Co když jdu na všechno špatně?

V tu chvíli strnula úžasem. Poprvé přistihla samu sebe, že pochybuje o správnosti svých vlastních rozhodnutí.

Na oslavě už byli pravděpodobně všichni, neboť přicházela o tři čtvrtě hodiny později. Ze společenské místnosti se ozýval tlumený hluk a sem tam i veselý smích. Nadechla se, jak jen jí to stažený korzet dovolil.

Je na čase, abyste ztichli. Aspoň na chvíli.

Vstoupila a s provokativním úsměvem zůstala stát ve dveřích. Nemýlila se. V něčem si byli s Drakeem velmi podobni. Jen jejich pouhá přítomnost stačila, aby všichni zmlkli. Jak si jí jeden po druhém všímali, ustávali v hovoru. Nejdéle to trvalo Questovi, který seděl na rozložitě pohovce v čele místnosti, a právě něco šeptal Lydii do ucha.

Chodili spolu vlastně teprve několik dní, a pokud si vzpomínáme, právě Celestia umožnila Lydii pomocí svých tajemných vztahových kouzel prolomit hradbu zcela zbytečného ostychu.

I oba zamilovaní po chvíli zpozorněli, jelikož se v místnosti rozhostilo podivné ticho. Zmateně se rozhlédli a zachytili směr, kam všichni hleděli. Oslavenec okamžitě nechal Lydii Lydii a vyrazil vstříc návštěvě ve zlatém.

„Dobrý večer, už jsem nevěřil, že dorazíte,“ hlesl, když se skláněl k její pozvednuté ruce. Obradně ji políbil přesně tak, jak ho jeho vznešení rodiče učili.

Pousmála se a nechala se odvést k volnému křeslu. V dalších pěti byli už dávno usazeni vyučující. Konkrétně se jednalo o oblíbeného docenta Licinia Pichnara, dále o profesorku Simonovou a pana docenta Drakea, vedle něhož si lebedil doktor Nicollier. Posadila se vedle výtvarnice doktorky Bergnerové a všem pěti odpověděla na pozdravy kývnutím hlavy.

„Co vám můžu nabídnout k pití?“ otázal se zdvořile Sullivan junior. Prohlédla si obsahy sklenic ostatních pěti. Měli v číších víno, jen Nicollier usrkával z bytelného korbelu pivo.

„Připojím se k většině,“ kývla zahalenou hlavou k vyučujícím.

Studenti na ni ještě stále zírali. Dívky nemohly odtrhnout oči od zlatých honosných šatů a lesknoucího se náhrdelníku na jejím krku. Mladíkům sklouzávaly oči pro změnu nepatrně níž, než byl zavěšen zářivý šperk. Celestia rychle sáhla po cípu krycího závoje a přehodila si jej přes šiji.

Už viděli dost, prozatím stačí.

„Jdete akorát vhod,“ zahlaholil Pichnar zvesela. „Právě se tady s kolegy dohadujeme o věku našeho pana prorektora. Jste mu blízká, prozradíte nám, kolik mu je let?“

„Obávám se, že vás zklamu. Tohle netuším ani já. Ale co si ho ještě jako dítě pamatuji, jeho knír byl jen o kapku kratší a jeho vrásky jen o maličko plytčí.“

„A odkud ho vlastně znáte?“ zajímala se doktorka Bergnerová.

„Byl přítelem mých rodičů a do mých sedmi let také mým soukromým učitelem.“

„Skutečně? Zpočátku jsme si mysleli, že jste nějak příbuzní. Teď už je jasné, proč se k vám chová tak familiárně,“ pokývala hlavou výtvarnice.

V tom okamžiku se k nim přitočil Questus s pohárem vína.

„Na vaše zdraví, pane Sullivane,“ připila mu Celestia a mírně usrkla.

Její pohled sklouzl doleva. Na druhé straně místnosti, co nejdále od sálajícího krbu, stál monumentální dort ve tvaru skvostného kočáru. Namísto koní do něj však byli zapřaženi čtyři marcipánoví draci.

„Neuvěřitelné,“ vydechla, zvedla se a šla obdivovat toto dokonalé cukrářské dílo.

„Kvadriga,“ vyklouzlo jí tiše z úst.

„Dar od bratra,“ pochlubil se Questus.

Potměšile se usklíbla: „Snad ho bratříček nepekl osobně?“

„Je dovezen z cukrárny v Tlouštíkově, vyráběli ho ti nejlepší mistři cukráři.“

Uchváceně obcházela stolec dokola. Nemohla odrhnout oči od černého zlatě zdobeného kočáru. Draci se vznášeli ve vzduchu, jen a jen vzlétnout ke stropu. Byli dokonale detailně vypracováni. Jejich těla byla pokryta stovkami šupin, mohutné drápy vypadaly, že jsou vyrobeny z oceli. Dračí oči vrhaly na přítomné kruté pohledy, z otevřených tlam dvou z nich tu a tam vyšlehl záblesk ohně. Na první pohled bylo jasné, že představují zástupce všech čtyř základních živlů.

„Skutečně velkolepé,“ zašeptala a pak se otočila na Questu, „jako vše kolem vás. Ta oslava, výzdoba, vaše způsoby...“

Mladík se trochu začervenal. Odolat Cellestiinu svůdnému pohledu, mystickému hlasu, a navíc podmaňující pozornosti, kterou mu nyní věnovala, vážně nebylo jednoduché.

„Tu únorovou facku jste mi už odpustil?“

„Není co odpouštět, zasloužil jsem si ji. Choval jsem se jako pitomec. Dodatečně se omlouvám.“

„V pořádku,“ usmála se na něj, „takže mír?“ Natáhla před něj pravici a Questus ji pevně stiskl.

„Mám pro vás dárek. Tady,“ vložila mu do rukou drobnou alabastrovou sošku anděla – ženy s rozložitými jemně tepanými křídly. Byla překrásná.

„O, děkuji. To jste nemusela, dárkem je už jen pouhá vaše přítomnost zde,“ zašeptal dvorně.

„Pochází z Angiru a jde o talisman. Bude vás chránit, a to nejen v symbolické rovině. Mějte ho vždy u sebe,“ nabádala ho vážným hlasem.

Questus se potěšeně pousmál a pevně ho stiskl v dlani.

„Jak vám jde ročníková práce? Zvolil jste dosti složité téma,“ zajímala se Celestia. Nějak jí výzkum nejnebezpečnějších zbraní magického světa pořád vrtal hlavou.

„Víte, já jsem se na to vykašlal,“ přiznal se Questus. „Měla jste pravdu, sehnat materiály je vážně dost těžké. Byl jsem na děkanátu a vybral jsem si něco jiného.“

„A copak?“

„Vývoj hůlek od starověku až po současnost,“ informoval ji mladý Sullivan, „historie mě vždycky zajímala.“

„Ano, dějiny jsou úžasné. Jsem tomu ráda. Původní téma se k vám tak nějak nehodilo,“ pronesla se zjevným ulehčením.

„Máte pravdu, myslím, že k Mariovi sedne víc.“

Překvapeně k němu vzhledla: „Jakže?“

„Ano, i Marius změnil téma své ročníkové práce. Když byly nejnebezpečnější zbraň volné, vzal si je on. Byli jsme to na děkanátu změnit spolu,“ oznámil jí nepříjemnou novinku.

Cellestia se zamračila.

Do háje, další, co chce rozpitvávat něco, co by už mělo dávno spát. A ještě k tomu zrovna Krodowski! Vedoucím bude určitě Pichnar. Nechápu, proč musel vymyslet takovou blbost?!

S úmyslem se na všechno Krodowského vyptat osobně se rozhlédla po místnosti. Jenže na rozdíl od Agripiny Marius přítomen nebyl.

Večírek se rozjel v plné parádě. Všude smích, spousta vína, zábavné scénky, košilaté vtipy, ale i roztomilá taneční produkce v podobě tance Flavie jako Šeherezády z pohádek Tisíce a jedné noci. Brzy se odvázáli i ostatní studenti. Začali hrát hru, během níž měli nějak neverbálně naznačit, z jaké části světa pochází některý z jejich spolustudentů.

Maxima si namalovala rtěnkou kulaté znaménko mezi oči a zaujala pozici bohyně Kálí. Všichni pak zapsali do kartiček, koho představovala. Curtius z Indie byl jasnou volbou všech. Fabius se omotal kusem nějakého zeleného ručníku a pod ním si sundal kalhoty. Pak si pod paži zastrčil džbán s několika slámkami a jal se předvádět skotského dudáka. Trojčata Daneshova ječela smíchy.

„To jsou nejlepší dudy, jaké jsem kdy viděl. A jestlipak máš pod tím kiltem spodky? Ukaž!“ křikl na něho rozjařeně Helvius a začal ho honit po místnosti.

Snad kromě permanentně zakaboněného Drakea se všichni příjemně bavili. Když pak začal Questus v dřepu poskakovat a natahovat přitom nohy, čímž simuloval tanec kozáků, ležela většina v záchvatech smíchu pod stolem. V Questově křepčení byl záhy rozpoznán nepřítomný Marius.

„Ale to se v Polsku přece netančí,“ odporovala studentům doktorka Bergnerová.

„Kdeže v Polsku! Marius je Rus jako poleno. Otec je sice Polák, jenže jeho matinka pochází až odněkud z ruské části černomořského pobřeží. Tam taky všichni bydlí,“ informovala ji Agripina.

Cellestia se zvědavě otočila na Questa: „A proč tady dnes není? Jste přece přátelé.“

Mladík jen pokrčil rameny, zato Agripina začala vysvětlovat: „Marius měl v plánu vrátit se dnes domů, protože tam mají nějakou rybářskou slavnost. Je do rybaření úplně blázen.“

„Snažil jsem se ho přemluvit, aby zůstal, ale zbytečně,“ ušklíbl se Helvius. „Říkal, že má rande s vodkou a s Jeseterem.“

„S čímže to?“

„Jde o název jejich rybářského spolku.“

Během další scénky se předváděla Flavia. Měla to jednoduché, neboť stále ještě oděna do téměř polonahého kostýmu Šeherezády se začala hluboce uklánět Ostoriovi.

„Můj pane, mohu se stát součástí vašeho harému? Toužím být vaší čtyřicátou osmou manželkou,“ vztahovala k němu prosebně ruce.

„Výborně,“ řehtal se docent Pichnar, „a kdy už naporcujete svůj dort, pane Sullivane? Já jen, aby s ním ti draci neuletěli, než je sníme. Jsou divocí stejně jako čarodějové, které představují.“

Cellestia sebou trhla a rychle se na Pichnara otočila.

„Koho představují, pane docente?“ zeptala se nejbližší sedící Orbiana a rozmarňtě si přitom prohrábla své havraní vlasy.

„Přece živelně černokněžníky, to je jasné. A kočár bude asi symbolizovat temnotu časů dávno minulých. Vy snad neznáte legendu o služebnících zla?“

Štítonoška se zamračila.

Legendu, jo? Chlape, nauč se počítat! Vždyť to ještě není ani jedenáct let!

Studenti však nejevili žádné známky rozpomenutí se na tuto poměrně nedávnou historii a dříve, než se odhodlala zasáhnout, dal se Pichnar opět do řeči: „Byli čtyři, každý ovládal jeden živel, kterým chtěl zničit náš svět a možná i svět obyčejných lidí. Ale před deseti roky jsme s nimi pořádně zemetli, jen co je pravda!“

Jeho vychloubání bylo zcela nezasloužené. Dobu hrůzovlády vévody z Erferuviollsu totiž přežil zahrabaný v archivech Ministerstva kontroly.

„Co se s nimi stalo?“ otázala se Lydia poté, když se uvelebila na oslavencově klíně.

„Je po nich, jak jinak? Vládce ohně byl uhašen, vládce vzduchu rozfoukán do celého světa tak, že z něj nezbyl ani malý vánek, vládkyně vody zcela vysušena a vládce země se pro jistotu ani neukázal. Asi mu bylo jasné, že nemá sebemenší šanci. Vlastně vůbec neměli šanci, ani když ještě táhli za jeden provaz. Byli slabí a pitomí k tomu. Nechápu, jak se mohli chtít měřit s našimi lidskými kouzelníky. A i ti slavní Morsvirové pochápali nebo skončili v Nefastu.“

„Všichni?“ otázala se trochu jízlivě Maxima.

Oči všech studentů se upřely na Drakea, jenž se momentálně tvářil, jako by si sedl na ježka, a také na Celestii, která ihned Maximu zpražila rozzlobeným pohledem.

„Všichni! No jo, na naše Ministerstvo kontroly, jeho oceloty a šakaly si nikdo nepřijde! Bylo to tehdy pořádné varování všem, kdo by chtěli ničit zavedené řády našeho krásného světa!“ hlaholil rozmařile Pichnar.

„My máme jiné inf...“ ozval se Grattius, jemuž půl promile v krvi dodalo odvalu. Jenže svou větu nedokončil, jelikož štítonoška bleskurychle zasáhla.

„Pane docente,“ přerušila Grattia silným hlasem a obrátila se na Pichnara, „proč krmíte studenty takovými nesmysly? V Angiru se o tomto období učíme docela něco jiného!“

Všichni rázem ztichli. Celestia se tvářila nadmíru vážně, v jejím obličejí nebylo ani stopy po předchozím veselí.

„Ale slečno Aspenová, přece těmto mladým lidem nezkažíme zábavu rozpitváváním nějaké staré historie. Není už vůbec aktuální!“ ohradil se mírně pohoršeně Pichnar.

Cellestia mlčela. Její oči právě provrtávaly sladké draky na opačném konci místnosti. Zdálo se, jako by se nemohla dočkat, až některému z nich ukousne hlavu.

„Naopak! Mě to docela zajímá. Alespoň pochopím význam bratrova daru,“ ozval se Questus velmi dychtivým tónem. „Můžete nám onu angirskou legendu povypprávět?“ otočil se ke štítonoše. Ta jen pevně stiskla rty a po tváři jí prolétl stín vnitřní bolesti.

„Omlouvám se, avšak myslím, že má docent Pichnar pravdu. Je to smutné vyprávění, co se na tak báječnou oslavu vážně nehodí,“ snažila se opatrně vycouvat ze svého předchozího neuváženého zásahu.

Jenže Questus se odbýt nedal. Byl od přírody zvědavý a historiky z minulosti měl velice rád. Vrhł na ni pohled baseta a zaškemral: „Nenechte se prosit. Mám přece narozeniny.“

Cellestia ještě chvíli zamýšleně mlčela. Pak se ale pomalu zvedla a připlula ve svých obrovských šatech k dortu. Obešla ho a vypadala přitom, že bojuje sama se sebou.

„Dobrá, tak tedy poslouchejte,“ nadechla se a začala vyprávět.

„Před dávnými časy, kdy ještě na bitevních polích nekouzlicích lidských bytostí řinčely meče a štíty a slova jako čest a hrdinství měla svou skutečnou váhu, se Nejvyšší zlo, říkejme mu třeba ďábel, přestože nemá ani obličej, ani tělo, jak si ho většina lidí představuje, spojilo se čtyřmi velmi mocnými čaroději té doby. Každý z nich byl vládcem jednoho ze čtyř základních živlů. Ďábel jim daroval obrovskou moc, skrývající se v černé a živoucí magii, a také nesmrtnost. Oni mu na oplátku začali na zemi sloužit.“

V jeho jméně rozsávali hrůzu a smrt. V dějinách se dočítáme o devastujících povodních, o šílených vichrech, které ničily úrodu, a způsobovaly tak hladomor, o prapodivných zemětřeseních a také o mnohých požárech, jež strávily vše, co jim přišlo do cesty. Ďábel díky moci svých čtyř služebníků nabíral na síle a skoro se zdálo, že v odvěkém boji Nejvyššího dobra s Nejvyšším zlem bude vítězem ten, kdo k nebesům jen vzhlíží. Společně byli čtyři živelní černokněžníci neporazitelní. Říkali si KVADRIGA neboli čtyřspřeží.“

Cellestia se na okamžik odmlčela, upila z poháru a rukou přejela nad vznášejícími se draky.

„Jenže po stovkách let děsivé spolupráce se stalo něco neočekávaného. Jeden z nich ďábla zradil. Proč to udělal, se můžeme jen domýšlet. Po obrovském vnitřním zápasu opustil Kvadrigu a své služby nabídl pólu zcela opačnému. A síla, které říkáme Bůh, jeho nabídku vyslyšela. Za pomoci mnohých svatých bytostí se podařilo vládci ohně vymanit z osidel zla a přejít, jak se říká, na druhou stranu. Kvadriga se tehdy rozpadla.“

Cellestia uchopila marcipánového ohnivého draka a vylomila ho ze čtyřspřeží. Ostatní tři draci ve vzduchu zavravorali. Neměli dostatek síly udržet mohutný kočár, jenž se překotil na bok a poněkud se na straně pomačkal.

Cellestia se opět napila a pokračovala: „Za svou snahu byl dotyčný čaroděj odměněn. Jeho srdce totiž naplnil cit ostatním služebníkům zla zcela neznámý. Tím citem byla láska. Zabránila mu vrátit se a obnovit Kvadrigu. Z lásky se zrodilo dítě, krásný chlapec. Po svém otci zdědil obrovské kouzelnické nadání, ale bohužel také černou duši. Ďábel existenci nového zajímavého elementu na zemi velmi brzy zaznamenal a nastražil na něj

své zhoubné sítě. Otec, pyšný na svého úžasného a velmi nadaného syna, mu nedokázal odepřít naprosto nic a ve své ostražitosti zcela polevil.

Mladík vyrostl v nádherného mladého muže, kterému se však zdál jeho šlechtický titul málo a zatoužil získat víc. Původní vládce ohně nakonec poznal, jakým směrem se jeho milovaný syn ubírá, a zděšeně se snažil zabránit nejhoršímu. Leč marně. Syn se zcela propadl do osidel zla a přijal podobně jako jeho otec před stovkami let službu u samotného dábla. I on za to byl odměněn nesmrtelností. Otec si nevědomky a ke své hrůze vychoval vlastního následovníka ve svém původním smrtonosném díle. Kvadriga byla znovu obnovena.“

Cellestia umlkla a s drakem v dlani se otočila k posluchačům zády. Když se obrátila k publiku opět čelem, měla v rukou ohňové draky dva. Původního a pak druhého většího, krásnějšího, celkově ale mnohem děsivějšího. Na místo původního pak zapráhla nového a pohybem dlaně nadzvedla kočár do původní polohy.

„Nim méně tento zlověstný stav našťestí netrval dlouho. Vedena vzorem původního vládce ohně se k dáblovi obrátila zády také vládkyně země. U ní víme přesně, co jí k tomu vedlo. Nebyl to odpor k vraždění a zlu obecně, bylo to něco mnohem prostšího. Láska. Snad zásahem Nejvyššího dobra se vládkyně země zamilovala do znamenitého muže. Nemohouc poručit svému vlastnímu srdci, odešla za mužem svého života a rozbila tak Kvadrigu podruhé.“

Nyní Cellestia dle očekávání vylomila ze čtyřspřeží draka představujícího živel země. Kočár se opět sesunul, tentokrát na druhou stranu.

„Za svou ‚opovázlivost‘ však byla paní živlu země krutě potrestána. Stejně jako původnímu vládci ohně i jí dábel nesmrtelnost pochopitelně odebral. Nový pán ohně ji zajal a ve svém sídle umučil. Ovšem dábel se myšlenky na ovládnutí světa pomocí svých čtyř živelných služebníků vzdát nechtěl, proto našeptal zbývajícím členům Kvadrigy, ať hledají za paní země náhradu, kterou si však sami vychovají. Poslechli a urputně pátrali po bytosti, obdařené silnou magickou mocí. Po mnoha letech se to jednomu z nich podařilo. Jednalo se právě o nového vládce ohně.“

Cellestia se opět otočila ke ztichlým posluchačům zády, aby jim vzápětí ukázala zase draky dva. Původního a druhého mnohem menšího. Vlastně to bylo ještě mládě, ale bylo velmi krásné. Štítonoška odložila velkého draka představujícího původní vládkyni země bokem a předsunula mládě k drakovi – k pánu ohně.

„Jenže svět těch, kteří se odmítli podvolit zlu, se tentokrát připravil. ‚Vyvoleného‘ se mocným té doby podařilo ukryt do bezpečí.“

Cellestia odložila mládě draka země bokem a překryla ho cípem ubrusu. Napila se a opět pokračovala: „A zde se liší angirská verze od s prominutím tlachání pana docenta Pichnara. Zbylý dáblův trojlístek totiž v době, co skončila před více než deseti lety porážkou pána ohně, NESPOLUPRACOVAL. Vládce vzduchu a vládkyně vody novému vládci ohně nedůvěřovali a se zapojením do Kvadrigy tudíž otáleli. Tato skutečnost

ovšem vládce ohně nijak neomezovala. Nabíral na síle velmi rychle. Díky pomoci svých věrných nohsledů budoval rozsáhlé černé impérium, v němž tekla krev proudem a bylo likvidováno vše dobré a spravedlivé.“

Máchla rukou a pod drápy velkého draka ohně se v tu chvíli objevilo ve vzduchu několik daleko menších, přesto však od pohledu dospělých draků. Většinu přítomných okamžitě došlo, že jde o Morsviry.

„Nový pán ohně také záhy odhalil, kde se budoucí vládce země ukrývá a vícekrát se ho pokusil získat na svou stranu. Leč marně. Snahou dobrých čarodějů, svatých bytostí a také díky jedné velmi šťastné náhodě se jej podařilo ochránit. Zatím!“

Cellestia shodila cíp ubrusu z dračího mláděte a ejhle, místo něj se na stole tyčil velký bílo-zlatý drak, ze všech zdaleka nejkrásnější.

„Pojďme dál. Oslaben zradou jednoho ze svých přísluhovačů byl pán ohně poražen a jeho říše se rozpadla. Osudnou se mu stala právě absence vládce vzduchu a vládkyně vody. Jen díky tomu se podařilo porazit ho silou zbraní.“

Rukou smetla armádu malých marcipánových figur okolo draka ohně. Pak ho znovu vylomila z už tak zhrouceného trojspřeží a pozvedla ho do výše svých očí.

„A zde by mohl náš příběh končit. Jenže není tomu tak. Novému vládci ohně se podařilo uniknout a skrýt se před zraky všech.“

Nový ohňový drak se náhle vznesl ze štítonoščiny dlaně a oknem, které se před ním samo otevřelo, odletěl do tmavé noci.

„A nyní vyčkává a nabírá sílu k dalšímu útoku. Nastává doba, v níž může dojít ke spojení všech tří živlů. Pak už ale nebude možné porazit je silou zbraní,“ dokončila Cellestia své dlouhé vyprávění zastřeným hlasem.

V místnosti se rozhostilo tísnivé ticho. Někteří upírali své zraky na štítonošku, jiní na zhroucený dort. Jen pan docent Drake hleděl kamsi před sebe a vypadal přitom, jako by mu hlavou probíhal nějaký příběh. Věděl, že má v jejím vypravování dosti významnou roli.

„Co se stalo se zbylými dvěma členy Kvadrigy?“ otázal se po delší pauze Questus.

„Vzhledem k absenci dvou důležitých součástí ďáblova čtyřlístku už nemají svou bývalou moc. Stáhli se do svých říší a vyčkávají návratu toho nejsilnějšího z nich. Toho, který vládne ohněm Nejvyššího zla.“

„Proč by mu chtěli teď pomáhat?“ zeptal se Grattius.

„Protože pochopili, že bez něho nejsou ničím.“

„A nový vládce země? Kde je ten?“ otázala se tiše Flavia.

„Kdo ví?“ pokrčila Cellestia rameny.

„A kdyby se stalo, že by všichni tři začali spolupracovat a připojili by k sobě i vládce země, co by se stalo pak?“ zjišťovala studentka.

„Pokryli by zemí poklopem smrti. Krev, okovy, bič, mučení, smrt těm, kdo by se jejich vůli nepodvolili. Znamenalo by to absolutní vítězství Nejvyššího zla v magickém světě.“

Postupně právě přes všemocné živly by zřejmě došlo k proniknutí i do světa obyčejných lidí a řád Všehomíra by byl navěky změněn.“

„Copak neexistuje způsob, jak by se dala Kvadriga navždy definitivně zničit?“ vyhrkla Lydia.

„Ale ano, ta možnost existuje a nyní je jedinou nadějí všech. Odpověď je tady.“

Cellestia pozvedla před posluchače oba původní draky ohně a země.

„Už podvakrát se Kvadriga rozpadla díky lásce. Kouzlo nejmocnější ji může zničit i potřetí, a to definitivně. Láska planoucí víc než nejprudší oheň, láska divočejší než nejdravější vzdušný vír, láska stálejší než tisícileté vodní proudy, láska silnější než samotné základy země.“

„Kdo může cítit něco tak drtivého?“ vydechla v úžasu Lydia.

Cellestia se k ní otočila a na tváři se jí rozhostil milý úsměv.

„Kdokoliv z nás, jelikož Nejvyšší dobro se skrývá v každém člověku. Možná to budete vy,“ ukázala na ni, „nebo možná vy,“ otočila se na Questa, „nebo vy,“ ukázala prstem na Curtia, „či snad vy,“ pohnula hlavou k doktorce Bergnerové, „anebo vy?“ zadívala se zpytavě na Drakea, který z ní nyní nespouštěl oči.

„Každý člověk je tímto drtivým kouzlem nadán. A i když svou duši zatíží mnoha hříchy, je-li silný, má možnost bojovat s věčným zlem. Bojovat a porazit ho,“ zvolala silným rozrušeným hlasem.

Náhle se v jejich rukou zaleskl krátký angirský meč. Cellestia se prudce rozmáchla a ostrým švihem rozpůlila ležící dortový kočár ve dvě. Oba zbylí draci okamžitě klesli na podložku a jejich postroje se rozpadly.

A zase bylo ticho. Cellestia se zrakem vpíjela do svého díla zkázy.

„Zdá se, pane Sullivane, že jsem vám v záchvatu bojového zápalu naporcovala váš dort,“ zašeptala omluvně. Pak vzhledla ke zkoprnělým posluchačům a koketně se pousmála: „Kdo si dá dezert?“

Když po skončení oslavy opouštěla Cellestia kolejní společenskou místnost, vyřítil se Claudius za ní. Na chodbě už notnou chvíli přešlapoval Steve, aby ji doprovodil do komnaty.

„Slečno asistentko, chci s vámi ještě hovořit,“ zahřímal Drake.

Otočila se k němu a střetla se s jeho propadivně mrazivým pohledem. Steve okamžitě poodstoupil. Claudius popošel směrem k ní a ihned se začal vypytovat: „Nový vládce ohně! Vévoda?“

„Pochopitelně! Tváříte se, jako byste to nevěděli!“ odfrkla si.

„Nevěděl, ale tak nějak tušil. Ovšem nesmrtelný...?“

„Během bojů v Angiru byl zasažen černomagickou kletbou. Za normálních okolností by ho zabila. Jenže to nelze.“

„Říkala jste... Oslaben zradou jednoho ze svých přísluhovačů. Takto se to učíte v Angiru?“ otázal se tichým, avšak znatelně rozrušeným hlasem.

„Ano. Přesně tak,“ pokývala hlavou.

„Proč jste jim to celé vyprávěla?“

„Protože by měli být připraveni na to, co nevyhnutelně přijde,“ odvětila tvrdě.

Z HLUBIN

„Nyní si vysvětlíme pojem stigma. Napadá někoho, co to může být?“ otočil se Claudius ke druhákům v pondělí 8. září odpoledne. První přednáška ze stigmat veškerenstva amuletů právě začala.

Tento předmět byl povinný jak pro členy Questova kruhu, tak i pro druhý ročník oboru neinvazivních kouzelnických pomůcek na katedře magických umělých rekvizit. Nepovinně se do něj mohl přihlásit každý, kdo se o danou problematiku zajímal. Seminář z něj ale museli absolvovat pouze studenti amuletů. V přednáškovém sále v podkroví Fakulty věcné magie se dnes tedy nacházelo celkem třicet jedna osob včetně pana docenta a jeho asistentky.

„Stigmata měli na svém těle lidé, kteří fanaticky věřili v Ježíše Krista,“ ozval se nějaký drobný blondák v druhé řadě, jehož Claudius neznal.

„Výborně,“ zareagoval pan přednášející vcelku potěšeně.

Studenti na něj hleděli s otevřenou pusou. Necháпали! Žádný útok, žádná jízlivá poznámka? Většina pojala krajní podezření, že jejich „živoucí mrtvola“ prodělala během prázdnin minimálně lobotomii.

Drake však pokračoval, jako by se nechumelilo: „Jednalo se o rány, odkud vytékala krev. Údajně se samy otevíraly tam, kde byl Ježíš zraněn. Konkrétně se tak prý dělo uprostřed dlaní nebo zápěstí a na nártích v místech, která byla proklána hřeby. Dále na boku, kde podle Bible Krista poranil římský voják kopím, aby zjistil, jestli ukřižovaný ještě žije. V neposlední řadě se jednalo o škrábance na čele způsobené trnovou korunou. V obecné rovině je slovo stigma synonymem pro jakýkoliv znak. Proto se tento pojem...“

Nicméně svou větu nedokončil.

Vše v místnosti se náhle začalo silně otřásat, ze stropu se uvolňovala omítka a padala na lavice. Předměty na policích a skříňkách se s rachotem zřítily, brzy nato se odporoučelo

k zemi i další vybavení učebny. Ve zdi za katedrou se objevila mohutná rychle se rozšiřující prasklina. Kvůli malým rozptylům mezi studenty skončili někteří z nich na tělech souseďů, jedna dívka sedící na kraji dokonce na podlaze. Claudius se tak tak zachytil obrovské rozveřené knihy s pohyblivými se výjevy z ukřižování Ježíše. Svou váhou ji ale stejně strhl s sebou a na kolenou skončil i on. Poté, co se namáhavě vyškrábal do stoje, vizuálně zjišťoval, zda jsou všichni celí. Celestia se také právě hrabala směrem vzhůru, jelikož ji její poměrně vratká židle před okamžikem dokonale zradila. Přiskočil k ní a pomohl jí na nohy. Jenže otřesy nepolevovaly. Bylo víc než jasné, že pobyt v uzavřené místnosti je velmi nebezpečný.

„VEN! VŠICHNI VEN!“ zahřímá Drake.

Nemusel to opakovat dvakrát, studenti se urychleně nahrnuli ke dveřím, jež se ovšem vlivem pohnutých zdí ne a ne otevřít. V tu chvíli se ze zadní stěny vynořil holografický obličej sira Merita, který taktéž nabádal všechny přítomné k okamžitému opuštění gradu. Kouzelné poplašné zařízení, až doposud využívané pouze k nácvičku evakuace, mělo nyní svou ostrou premiéru.

Osazenstvem přednáškového sálu zakymácel další silný otřes. Během prorektorovy naléhavé promluvy se s ohlušujícím rachotem zřítíl jeden z nosných sloupů, ostatní vypadaly, že ho budou za chvíli následovat. Claudius naštěstí zareagoval velmi pohotově. Vytasil hůlku, švihl s ní proti zdi, přičemž vyštěkl destrukční kouzlo. Ozvala se rána a místo dveří zela ve stěně obrovská díra. Kolem ní se válely velké kusy prastarých kamenů i drobnější suť, o množství rozvířeného prachu ani nemluvě.

Celestia užasle zamrkala. Okamžitě jí napadlo, že toto musí Drake umět z dob své služby Erferuviollsovi. Ještě větším překvapením pro ni ale bylo samotné chování pana docenta. Aníž by nad tím jakkoliv přemýšlel, pomáhal překonávat ruiny především dívkám a posílal všechny ven. Při této činnosti mu ochotně asistovalo několik studentů. První, koho protlačil na chodbu, byla samozřejmě jeho asistentka.

„Počítejte je! Dvacet devět,“ zahulákal na ni a vrátil se zpět. Otřesy stále pokračovaly. Sloupy se začaly hroutit jeden přes druhý. Sotvaže pan docent nabyl dojmu, že je v místnosti poslední, proklouzl dírou ven i on.

„Prošli všichni?“ houkl na štítonošku, když ji bral za ruku, aby ji odtáhl ke schodišti. Ona ho však zarazila: „Dvacet osm! Někdo chybí!“

Drake se otočil zpět do zničeného sálu, ovšem Celestia ho chytila za paži a zběsile protestovala: „NE! RISKUJETE ŽIVOT!“

„DO HÁJE! NENECHÁM TAM TO DĚCKO ZEMŘÍT!“ vyškubl se jí.

„Fajn, ale já jdu s vámi!“ vyjekla.

Nicméně Drake ji rázným pohybem ruky zastavil a nekompromisně na ni zaječel: „UŽ AŤ JSTE VENKU! POSTARÁM SE SÁM!“

Stiskl hůlku mezi zuby, serval ze sebe plášť a zmizel mezi ruinami. Když přelézal největší zával, ucítil ze zadu nápor nějaké neznámé magie. Měl pocit, jako by ho někdo zavřel do obrovské bělostné bubliny. Viděl přes ni ale stejně dobře jako přes čiré sklo.

„RYCHLE!“ zaslechl Cellestiin křik, „DLOUHO TO NEVYDRŽÍ!“ Hned mu bylo jasné, že právě stal „obětí“ nějakého angirského ochranného kouzla. Stejně jako mu neznámá magie dovoľovala jasně vidět, umožňovala mu také zcela volný pohyb. Jediné, co nyní s povděkem postrádal, byl zvířený prach v dýchací soustavě. K jeho uším dolehl silný kašel dusícího se člověka.

„KDE JSTE?“ zařval z plných plic, aby přehlušil okolní rachot.

„Ta ... tady,“ dolehla k němu nic neříkající odpověď. Ihned mu bylo jasné, že jde o nějaké děvče.

„KDE PŘESNĚ?“

Zbytečná námaha. Když se totiž dotyčná nadechla k odpovědi, natáhla do sebe částky prachu a rozkašlala se jako o život. Drake ji podle zběsilého kuckání spolehlivě našel. Byla to Orbiana, která se vrátila k lavici pro svou drahocennou kabelku. Jenže ve chvíli, kdy po ní už téměř sahala, se nedaleko ní zřítíl jeden ze sloupů. I když ji naštěstí minul, jeho kusy dopadly tak nešťastně, že mezi sebe přimáčkly plášť a také cíp sukne jejich přepychových šatů. Škubala sebou, ale pevná látka se roztrhnout nedala. Na kabelku s hůlkou nedosáhla.

Claudioví stačil jediný pohled, aby pochopil. Pohotovým švihnutím hůlky rozpáral její oděv odshora dolů. Z něj se pak mohla kašlající dívka za jeho pomoci namáhavě vysoukat. Vytáhl ji na nohy a oba se společně začali probíjovat skrz stále se zvětšující spoušť okolo nich. Ochranné angirské kouzlo rychle sláblo, až pohaslo úplně.

„ZPÁTKY!“ zaslechl štítonoščino volání a vzdor bublajícímu adrenalinu v žilách ho napadlo, že ho zase neposlechla.

Země se opět otrásla a strop zlověstně zapraskal. Oslaben chybějícími podpěrami, nevydržel nápor hroutícího se komínu.

„NA BOK!“ zavřískala štítonoška. Okamžitě jí totiž došlo, co se děje.

Kamenná masa prorazila ve střeše obrovskou díru a společně s trámy a taškami se řítila na zdánlivě bezbrannou dvojici.

Cellestiino srdce se zastavilo uprostřed nádechu. Vlastně se na několik milisekund zastavilo úplně vše. Čas, běh lidských osudů, neúprosné zákony přírody, možná i sama rotace planety. Vše strnulo v oněmělém tichu, které se právě rozhostilo v hlavě angirské štítonošky.

Co se ale nyní odehrálo v mysli pana docenta? Proběhl mu snad před očima celý jeho dosavadní život v předtuše neodvratného konce? Nabízí se to. Leč chyba lávky. K podobnému křiči skutečně nedošlo, neboť Claudius se nyní ukázal být daleko životaschopnější, než by kdokoliv čekal.

Cellestia chrčivě vydechla. Právě totiž přes prachovou clonu zírala na něco neuvěřitelného. Orbiana se válela opodál, kterak ji Claudius zprudka odhodil. A on?

Nehnutě stál. Ve vzpažených rukou křečovitě svíral hůlku, z níž proudilo silné fialové světlo. Jako oblak nadnášelo trosky střechy jen malý kousek nad jeho hlavou. Vzápětí

pohnul pažemi a doslova odhodil hromadu bokem. Na nic nečekal, proboujel se skrze závaly, popadl studentku do náruče a šťastně dosáhl otvoru ve zdi. Celestia, která jim vyběhla v ústrety, ji zachytila, pomohla jí postavit se na nohy a všichni tři společně vylezli na chodbu.

I zde to vypadlo jako po boji. Zadní stěna byla poškozena, obnažené kameny se leskly v záři odpoledního slunce. Drama ale ještě stále nekončilo, protože otřesy pokračovaly. Na popraskané podlaze se krom hromad kamení válely kusy rozbitých fontán a soch. Kličkovali mezi nimi jako králíci. Brzy pochopili, že úprk z budovy nebude vůbec jednoduchý. Zabrzdili v posledním okamžiku. Místo schodiště totiž zela v prostoru obrovská díra. Trosky schodů se válely úplně dole ve zdevastované podschodištní učebně, kam se dalo nahlédnout proraženým stropem.

Pan docent si však částečně dokázal poradit i s tímto. Švihl hůlkou a kusy žulových stupňů se začaly líně zvedat. Zastavily se asi tři metry pod nimi. Nepředstavujme si ale nějaké monumentální schodiště, spíš vratkou horu se sem tam trčícím výstupkem.

Claudius se otočil k Celestii: „Výš je teď vytáhnout nedokážu. Seskočím a vy mi ji podáte.“

„Je zraněná a v šoku,“ namítla štítonoška.

„Vím, jenže jiná možnost není!“

Kývla a pevně Orbianu podepřela. Drake se opatrně posadil na okraj podlahy a chytil se zbytku zábradlí, které původně lemovalo prostor před schodištěm. Obratně se otočil čelem k oběma ženám a sesunul se, jak nejnižší to šlo. Okamžik visel do prostoru a pak se pustil. Ruiny se pod nápirem dopadajícího těla zlověstně zakymácely, ale naštěstí vydržely.

„DOBŘÝ?“ houkla na něj štítonoška.

„Jo, teď ona!“

Celestia ihned tlačila studentku k okraji. Ovšem ta se začala instinktivně vzpírat. „Nemůžu, já to nedokážu,“ vyrážela ze sebe smrtelně bledá Orbinana.

„Klid! Musíme dolů. Budu vás držet a on vás zachytí. Nebojte se!“ přemlouvala holičinu štítonoška. Nakonec Celestii nezbylo než popadnout studentku za trup, hrubě ji natlačit směrem dolů a podrazit jí nohy. Dívka se ale hystericky bránila. Zuřivě kopala nohama a ječela přitom, jako by ji kuchali zaživa. Chvilí se zdálo, že se obě zřítí do hlubiny pod nimi.

„BUKURETIOVÁ!“ zaburácel Claudius. „OKAMŽITĚ SE UKLIDNĚTE, NEBO VÁM OSOBNĚ NASEKÁM NA ZADEK A Z UNIVERZITY POLETÍTE JAKO NAMYDLENÝ BLESK!“

Jeho výhruška kupodivu zafungovala. Dívka ztuhla, a než se štítonošky pustila, stihla ještě zasténat: „Já se bojím.“

Následoval pád přímo do Claudiový náruče. Svalili se jako dvě zralé hrušky. Přestože se hromada pod nimi opět nebezpečně otřásla, naštěstí zůstala stát.

„Jste celá?“ vyjekl, a nečekaje na odpověď, ji sesunul na nejbližší stupeň.

„DOLŮ! HNED!“ zavelel. Orbiana však nebyla ve stavu, kdy by byla schopna ho poslechnout. Křečovitě se držela kamenů a vytřeštěně zírala někam před sebe. Bylo jasné, že se slézáním jí budou muset pomoci.

„CAY!“ zaslechl volat někoho pod nimi. Otočil hlavu a spatřil Steva, který šplhá směrem k nim.

Díky svatě Kirké!

„Pomozte jí dolů!“ zahulákal na něho a zuřivě mával rukama směrem ke schoulené dívčině.

Štítonoš ale zprudka zavrtěl hlavou: „To nejde, musím ...“

„NEMELTE A UDELEJTE, CO JSEM ŘEKL! O TU NAHOŘE SE POSTARÁM JÁ!“

„Steve, poslechni ho! Ona to sama nedokáže,“ zavelela Celestia.

Rozkaz pana docenta by Steve stoprocentně ignoroval. Protože mu však pokyn udělila přímo jeho velitelka, velmi neochotně ho splnil. Vyškrábal se k Orbianě a vytáhl ji na nohy. Pak střelil po štítonošce starostlivým a po Claudiovi zuřivým pohledem. Se slovy: „Jestli se jí něco stane, zabiju vás,“ se vydal s děvčetem opatrně dolů. Oba je ještě chvíli pozorovali, a když bylo jasné, že to zvládnou, vyškrábal se Claudius do stoje a vztáhl ruce vzhůru k Celestii.

„Teď vy!“

Kývla a posadila se na okraj. I ona chvíli sbírala odvalu, což se záhy ukázalo být velmi špatným nápadem. Asi tak sekundu předtím, než se odhodlala pustit se, se stalo něco, co si Claudius přál ze všeho nejmíň. Další otřes způsobil katastrofu. Rachot propadajícího se zbytku horní chodby tentokrát zastavil dech jemu. Koutkem oka zahlédl, jak se Celestia zakymácela a společně s podlahou si to zamířila směrem dolů.

Stihl ještě sice zařvat naprosto zbytečně: „DRŽTE ...“, jenže zbytek věty zanikl v jeho bolestném záupnění.

Co se ale stalo? Zřítíla se snad i hora kamenů, na níž stál? Nebo ho zasáhly nějaké trosky? Ani jedno z toho. Příčinou byl intenzivní žlutý záblesk, který mu způsobil takovou bolest, že měl pocit, jako by mu právě explodovala hlava. Instinktivně stiskl víčka, přitiskl paži na oči a zkroutil se dolů. Světlo okamžitě pohaslo, ovšem dříve, než se stačil vzpamatovat, pocítil okolo sebe prudký závan rozvířeného vzduchu. Neznámá síla ho strhla dolů. Na okamžik měl pocit, že letí. I když očekával prudký náraz, nestalo se. Kupondivu přistál docela měkce. Nějaká látka či co mu překryla hlavu a on zpoza ní zaznamenal ostrý záblesk i podruhé. Velmi blízko sebe ucítil pohyb a hned nato se zdálo, že na něj dopadají drobné kamínky. Clona u jeho obličeje zmizela. Vůbec nechápal, k čemu došlo.

Celestia! Ona... Ona spadla! NE!

Prudce rozlepil ještě oslepené oči, vystřelil na kolena a mžoural okolo sebe. A viděl ji. K jeho nesmírnému překvapení ležela vedle něho, zasypaná trochou suti, se široce roztaženými rukama. Oči měla zavřené, ale dýchala, a dokonce nevypadala ani zraněná. Claudius udiveně zvedl hlavu k hromadě. Byl přesvědčen, že se předchozím otřesem odpo-

roučela společně s horní podlahou dolů i ona. Jenže nic takového se nestalo. Nevydrželo pouze několik horních kamenů.

„CAY!“ ječel Steve. Rachot ho zastavil jen kousek od hromady kamení. Právě si k nimrazil cestu.

„Proberte se,“ naléhal Drake a ihned ji vyťahoval vzhůru. Trhla hlavou, otevřela oči a zmateně se rozhlédla kolem.

„Co... Co je?“

„Zřítíla se podlaha a my spadli dolů. Můžete vstát? Nebolí vás nic?“

„Já nevím, asi... asi jsem v pořádku,“ vyřázela ze sebe, když se po něm škrábala směrem vzhůru. Steve se k nim právě probojoval a stiskl ji v náručí.

„Všemocný! Málem bylo po tobě! Ještě že...“

Jeho kvílení však okamžitě utnula prostým: „Měla jsem štěstí!“

„Musíme pryč!“ naléhal Claudius. Jeho nestabilní kamenný výtvar se mu ani za mák nelíbil.

„A kde je ta holka?“ vyjekla štítonoška.

„Poslal jsem ji ven. Snad to zvládla!“ zahulákal Steve, podepřel ji a společně se jim šťastně podařilo opustit polorozpadlou budovu resky.

Steve se nemýlil. Studentka se skutečně stihla dostat ven. Na její schoulené třesoucí se tělo narazili jen několik metrů před vchodem. Paralýza ze šoku se už dostavila. Pan docent ji popadl a urychleně tlačil doprostřed poničeného prvního nádvoří, kde už nehrozil zásah padajícími ruinami.

„Tam jsou! Vidím je!“ křičel někdo za nimi.

Sotvaže se čtveřice zastavila, sesunula se dívka po docentově těle na zem a roztřeseně přitom blábolila: „Vy... Vy jste mě... zachr... zachránil! Děkuju! Já, já děkuju. Jste hrdina... hrdina.“

Instantně také zběsile rozvzlykala a vrhla se skloněnému Claudiovi okolo krku. Rozpačitě pohlédl na Celestii, která si právě klekala vedle nich. Studentčino objetí mu nebylo dvakrát příjemné, ale nějak teď neměl srdce ji odtrhnout. Konec konců, chvěla se jako osika, protože krom šoku byla navíc jen ve spodním prádle a pořádně potlučená k tomu. Po celém těle měla krvácející oděrky a modřiny, do černých rozčuchaných vlasů, pokrytých prachem, jí odkapávala krev z menší rány nad levým spánkem. Utržila ji ve chvíli, kdy ji Drake v učebně odhodil bokem.

„KDE JSTE BYLI TAK DLOUHO?“ zaječel za nimi povědomý mužský hlas. Vzápětí k nim přichvátal Questus, táhnoucí za sebou Lydii. Curtius, Maxima a Agripina doběhli hned za nimi.

„HEJ! TADY!“ hulákala Lydia na zbylé tři štítonoše, kteří se právě pokoušeli proniknout do poničené budovy resky. Sotvaže zaslechli Lydiin hlas, otočili se a jako střely se hnali ke skupince okolo Orbiany.

Mezitím ze sebe Curtius serval plášť a rychle do něj Orbianu zabalil. Claudia se naštěstí zvládla pustit a pro změnu vzlykala do ramene Agripině. To už se k nim však přičítali zbylí Angirové ze zadýchanou Cairou v čele. Z dálky ječela: „JSTE CELÍ?“

Když se všichni ujistili, že je jejich velitelka nezraněna, obořila se mladší štítonoška na sestru: „Jak je možné, že jsi to necítila dopředu?“

„Zemětřesení nepocházelo z jádra. Jako by někdo chytil zemi do rukou a prostě s ní jen trásl. Přišlo to bez varování!“

„Hodně divné,“ zamračil se Steve.

Cellestia se najednou začala zběsile rozhlížet kolem: „Viděli jste někdo strýčka?“

„Organizoval evakuaci. Je v pořádku,“ uklidňoval ji Patrik.

„Pokud ho ještě nekleplo hrůzou o tebe. Pěkně vyšiloval,“ ušklíbla se Caira.

„Pane docente, proč jste se tam tak dlouho zdrželi?“ vyzvídal Curtius.

Claudius na jeho dotaz však nereagoval, ale urychleně se začal vypyávat: „Co ostatní? Dostali se všichni ven?“

„Jo, už jsou pryč z hradu,“ ujistil Drakea Questus. Jenže tato informace Claudia kupodivu nepotěšila. Navztekaně rozhodil rukama a zahromoval na studenty: „A PROČ NE VY?“

„Čekali jsme na vás.“

„JSTE BLÁZNI?!“ zaječel pan docent.

„Ne blázni, nýbrž dobří přátelé. Měli o nás strach,“ ozvala se smířlivě Cellestia. Claudius se na ni nelibě zašklebil, pak stejným výrazem obdařil Questa a vycedil ze sebe: „Za cenu ohrožení vlastního života?“

„Copak vy jste se pro Orbianu do bortící se učebny nevrátili? Za cenu ohrožení vlastního života?“

Okamžitě sklapl, a zcela ignoruje Lydiino užaslé: „Vážně?“, se rozhlédl kolem. Na nádvoří se tísnilo několik desítek lidí, jimž se ještě nepodařilo protlačit se totálně ucpanou branou ven.

Cellestia najednou zprudka popadla sestru za paži: „Pustila jsi Erika z komnaty?“

„Ani jsem nemusela! Byli jsme se s kluky projít v zahradách a on se k nám přidal. Otřesy nás zastihly právě tam. Chudák, pořádně ho to vylekalo a teď asi lítá bůhví kde.“

„On to zvládne!“ mávla rukou starší štítonoška.

Zdálo se, že zemětřesení je definitivně u konce. Napětí se ale dalo doslova krájet, jelikož všichni vyčkávali, zda se země přece jen znovu nezachvěje. Nestalo se. Ti, co se snažili chránit v horizontální poloze, se začali pomalu zvedat, chumel před vstupem do areálu se uvolnil, uprchlíci se pomalu vraceli. Záchrané práce se rozběhly téměř okamžitě.

„Musíme prohledat budovy, jestli někdo nezůstal uvnitř,“ bylo slyšet Tribllianioho hlas z pravé čtyřboké věže. „Předsedové kruhů, okamžitě spočítejte studenty, pokud je někdo nezvěstný, ihned hlásit vedení. Špitál je poškozen, takže ranění, pokud mohou, směř

Asklepion. Zbytek bude dopraven na nosítkách. Hlaste se mi tři dobrovolníci. Půjďte zjistit, jak to vypadá na ostatních fakultách!“ uděloval rektor pokyny s razancí kulometu.

Přítomní studenti se rozprchlí pomáhat, zůstala pouze Agripina, na jejímž krku doposud visela vzlykající Orbiana.

Cellestia se obrátila na Drakea a obdivně zašeptala: „Byl jste naprosto úžasný.“

„Rutina,“ zašklebil se.

„Vždycky jsem to věděla,“ usmála a začala mu z vlasů smétat nános prachu. Claudius s rozpačitým, trochu zamračeným pohledem sledoval její ruku, kterak se dotýká jeho hlavy.

Už zas nějaké věštecké fantazmagorie?

„Co tentokrát?“ Duchaplnější otázku vážně vymyslet nedokázal.

„Vůbec nechápu, jak jste se zrovna VY mohl nachomýtnout k Morsvirům. Vždyť vy k nim vůbec nepatříte. Tohle,“ kývla hlavou směrem ke zhroucené Orbianě, „by přece žádný Morsvir pro nikoho cizího neudělal, stejně jako by kdysi nezachránil neznámou holku, co ho chtěla ještě před několika minutami podříznout!“

Claudius ze sebe chtěl vysoukat nějakou, pokud možno jízlivou odpověď, když tu k nim dolehly rozrušené výkřiky: „CHYŤTE HO! TAM! BACHA, JOSIPE, VLEVO!“

Otočili se po hlasech a Drakeovi uniklo zděšené: „No paráda! Kerberos se utrhl.“

V zadní části nádvoří kličkovala mezi troskami čtyřhlavá obluda a počínala si přitom natolik obratně, že jakékoliv snahy hlavního štolby a jeho pomocníků o její omráčení se totálně mýjely účinkem. Psisko ale nevypadalo nebezpečně, spíš pořádně vyplašeně. A nebylo samo, kdo si nyní užíval nečekané svobody. Levou částí nádvoří se prohnala kozí siamská dvojčata, nebe se zaplnilo poštolkami, které zřejmě někdo během zemětřesení pustil a ony se teď naučeně vracely do svých klecí. Cellestia k nim vzhlédla a strnula leknutím.

Vysoko na nebi se vzpínal grošovaný pegas, o kus dál bylo vidět oba zmateně poletující bělouše. Jeden z černých pegasů právě přelétal nad zdevastovaným druhým nádvořím. Posledního z pětky vidět nebylo.

„PEGASOVÉ!“ ječela štítonoška tak nahlas, že Claudiovi zalehlo v uších.

„Kde je Apollon?“ zjišťoval Paul.

„Támhle,“ houkla na něj Cellestia a ukazovala na klesajícího černého hřebce. Bylo jasné, že míří někam k městečku.

„Nevidím Artemidu...“ zhrozil se Patrik.

„Určitě se pase někde opodál. Tu jen tak něco nerozhází,“ uklidňovala ho starší štítonoška.

Moc to nepomohlo, jelikož Patrik s obavami zakvílel: „Snad není zraněná, nebo dokonce...“

„Sem je zavolat nemůžeme, jsou rozrušení a během přistávání by si mohli ublížit,“ vyjekl Steve.

„Zkusíme to na planině za hradbami,“ rozhodla Caira, a na nic nečekajíc, vyrazila k bočnímu východu z hradu. Tedy spíše k tomu, co z něho zbylo. Patrik se Stevem pospíchali za ní, Paul zamířil na opačnou stranu.

Cellestia se rychle otočila na Claudia: „Je potřeba je uklidnit. Nebojte se, za chvíli jsem zpátky.“

„Nestrašte,“ vyjela mu z pusu dnes první impertinence. Ona se však nad jeho slovy jen pousmála a s nadáváním na zlomený podpatek se vydala za ostatními.

Když pan docent osaměl, nejprve se postaral o nosítka pro otřesenou Orbianu. Questovi a Curtiovi přikázal, aby s ní urychleně spěchali dolů do nemocnice. Děvčata je doprovázela. Hned poté se Drake vydal na průzkum okolí poničené hlavní budovy resky. Ke své úlevě musel konstatovat, že evakuace zřejmě proběhla velmi zdařile, protože zraněných bylo poskrovnu. Většinou se jednalo o šrámy, oděrky a sem tam o nějakou tu zlomeninu.

„Pane docente! Tady!“ zavolal Drakea někdo z pomocného personálu k ležící postavě, jejíž noha byla zaklíněna mezi zeď a velký kus zborčeného gotického okenního rámu. Když se přihnul blíž, leknutím strnul. Hned se ale oklepal, a aby odlehčil vážnost situace, s hrané navztekáným výrazem zahřímal: „U VŠECH NALOMENÝCH HŮLEK, CO SE TADY VÁLÍŠ?“

„Jsem to nějak nevystihl,“ zasténal Tadius, a sotvaže Claudius kouzlem odsunul zbytek rámu bokem, škrábal se alespoň do sedu. V obavě z nějakého vnitřního zranění ho Drake opět zatlačil zpět do horizontální polohy.

„Hni se a máš po výzkumu!“

„Vždyť už je stejně hotový,“ hlesl dlouhán. Claudius se sklonil nad zraněnou nohou, když tu se k nim zezadu přičítal sir Meritus. „KDE JE CELLESTIA?“ ječel z plných plic.

„Běžela s ostatními Angiry uklidňovat splašené pegasy,“ informoval ho Drake. Škubl hlavou směrem vzhůru, aniž odtrhl oči od Tadiovy krvácející nohy. Jeden z běloušů se právě snášel k zemi, druhý se už také zklidnil a levitoval na místě. Ovšem grošák ještě stále vyváděl.

„Není jí nic, že ne?“ ujišťoval se kmet.

„Prosím vás! Tě se bojí i šutry!“ mávl Claudius rukou. Nemohl si všimnout, že se Meritus po jeho odpovědi zatvářil nějak překvapeně. Avšak hned nato se sklonil k ležícímu: „Tadie, jak jste na tom?“

„Jen povrchové zranění,“ zakvílel statečně Harswer, přemáhaje třes své spodní čelisti.

„Otevřená zlomenina, ovšem na smrt to nebude,“ konstatoval suše Drake.

„Dobře. OŠETŘOVATELÉ SEM!“ zavolal Meritus někam napravo od nich. Když doběhli, otočil se na Drakea: „Potřebujeme tvou pomoc. Ty si, myslím, se zborcenou architekturou docela rozumíš. Během prohledávání bude potřeba nadzvednout několik bývalých zdí.“

„Máte pro ty otřesy nějaké vysvětlení?“ vyzvídal pan docent během přesunu ke zbytkům studentské koleje Fakulty živelné magie.

„Vím toho tolik, co ty. Jen mě překvapuje, že nás Cellestia nevarovala. Vždycky ví, kde a kdy dojde k zemětřesení. Cítí je skrze živel zemi.“

„Své sestře tvrdila, že nešlo o klasické zemětřesení. Prý o něm vůbec nevěděla.“

Meritus na Claudia znepokojeně pohlédl: „Skutečně? Hm, to nevěstí nic dobrého.“

Claudius se v duchu ušklíbl:

Jako by jakékoliv zemětřesení mohlo někdy věstít něco dobrého!

Společně dochvátali k prvním balvanům, které dříve tvořily severní zeď koleje.

„Tak šup, šup, pane docente! Už at jsou nahoře, možná tam máme nějakou práci,“ skřípala zuby slečna Moricová. Držela v rukou injekční stříkačku, zřejmě s morfiem, jako by s ní chtěla propíchnout prvního, kdo se jí dostane do spárů. O kousek dál její bratr právě ošetřoval poraněnou paži jednoho ze studentů.

Pan Moric, statný šedesátník, byl čerstvým vdovcem. Manželčina smrt jej velmi zasáhla, proto prodal svůj byt v hlavním městě Paracelsově a přestěhoval se ke své neprovdané sestře sem do Wolftownu. Celý svůj život se rovněž zabýval kouzelnickou medicínou, a tak byl v místním Špitále přijat víc než vřele.

Claudius vytáhl hůlku a pronesl stavící kouzlo. Kameny se vznesly a začaly se usazovat do svých původních pozic. Naštěstí pod nimi nikdo nebyl, jelikož prakticky všichni studenti měli vyučování. Pokračovali tedy dále do nitra kolejni budovy.

Jenže dramata dnešního dne ještě neskončila.

Soustředěnou práci záchranného týmu pod vedením pana prorektora náhle přerušil prazvláštní zvuk. Znělo to jako mohutné úderý křídel, která zprudka rozrážejí okolní vzduch. Meritus ihned všeho nechal a tázavě se otočil na Drakea. I on ve snaze zjistit, o co jde, naslouchal. Pohlédli na sebe a jako na povel se společně vyřítili zpět na nádvoří.

Nad hradem se v tom okamžiku setmělo. Obrovské tělo na chvíli zakrylo slunce a s ohlušujícím rachotem se sneslo přímo doprostřed prvního nádvoří. Každý, kdo se zde právě pohyboval, měl co dělat, aby unikl do bezpečí před ostrými drápy prapodivného tvora.

Na čtyřech tlapách se zde tyčilo tělo obrovské lvice s ženskou šíjí, krkem a hlavou. Nestvůra pomalu složila svá měděná orlí křídla, jejichž rozpětí mohlo být dobrých dvacet metrů. Děšivě nelidský výraz v její tváři dával všem najevo, že v míru asi nepřiletěla. Sjela očima přítomné a ti doslova zkameněli hrůzou.

A pak! Z jejího hrdla se vydral naprosto ohlušující vysoký jekot. Všichni přihlížející se zkroutili v bolestech, tlačíce dlaně na své slechy. Některým dokonce popraskaly bubínky v uších. Za několik sekund ale jekot ustal.

Sfínx vycenila zuby a začala se otáčet okolo své vlastní osy. Když dokončila úhel zhruba sto dvaceti stupňů, zarazila se a zářícíma očima proklála jednu z uliček vedoucích k bočnímu východu z hradu. Každý, na koho během své rotace upřela pohled, s vrískotem uprchl stranou. Každý, až na někoho. Drakeovi se při tomto pohledu stáhlo hrdlo hrůzou.

Celestia, provázena sestrou, Stevem a Patrikem, se právě vracela od již zklidněných pegasů. Nyní stála bez hnutí na místě, hypnotizována šílenými očima antického monstra. Země se opět otrásla, kterak se tvor na svých obrovských tlapách pohnul směrem ke štítonošům. V dlaních angirské trojice se okamžitě zaleskly krátké angirské meče a oni neohroženě zastoupili nestvůře cestu.

Sfinx zavyla a z očí jí vyšlehl jasný paprsek, který všechny tři hrubě odhodil do stran. Bylo nad slunce jasné, že právě našla tu, co hledala. Celestia stále zůstávala na místě. Nehýbala se. Namísto zděšení či strachu měla ve tváři zvláštní povýšený výraz.

Claudius, vida, že štítonoška čelí nestvůře zcela sama, se okamžitě vzpamatoval. Aniž by si to sám vůbec uvědomoval, vyrazil dlouhým skokem bránit svou slečnu asistentku. Meritus ho však prudce strhl zpět a nekompromisním tónem mu přikázal: „ANI SE NEHNI!“

Pan docent se mu pochopitelně vyškubl, ovšem prorektor byl rychlejší, než Claudius čekal. Vytrhl mu z ruky hůlku a svou vlastní mu spoutal nohy silným provazem.

„PUSTĚTE MĚ!“ zaječel a škubal sebou natolik, že nakonec skončil na kolenou.

„NE! Pro tvé vlastní bezpečí!“

„VŽDYŤ JI ZABIJE!“

V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného, i když je otázkou, jestli po předchozích událostech mohlo něco šokovat osazenstvo univerzity ještě víc.

Z popraskané dlažby prvního nádvoří vyrazily kmeny zběsile rostoucích stromů. Jejich větve se dramaticky prodlužovaly a mohutněly. Proplétaly se mezi sebou, až před zdánlivě bezbrannou štítonoškou vytvořily pevnou dřevěnou hradbu, sahající do výšky minimálně patnácti metrů. Obluda se k ní mezitím nebezpečně přiblížila, což u Claudia vyvolalo další záchvat hysterie.

Sfinx opět zavyla, z očí jí vyšlehly další dva rudé plameny a obrovským zářem spálily ochrannou hradbu z větví před Celestii. Všichni se zachvěli, když stromy bolestivě zavzdychaly. Za okamžik bylo všude kolem vidět jen zuhelnatělé dřevo. Vypadalo to, jako by před Angirkou byla naskládána vyhořelá hranice.

A přírodní divy pokračovaly dál. Země se začala znovu otrásat, tentokrát se však probudily horniny. Ze země před štítonoškou se do vzduchu prudce zvedly ostré skály, které snad vyrostly přímo z hlubin univerzitního skalního masivu. Nyní chránily Celestii samotné základy země, za nimiž ji zděšené publikum opět nevidělo. Jenže ohni z nestvůrných očí neodolala ani tato vápencová bariéra. Skály pod jeho smrtonosným náporem začaly brzy pukát, drolit se a s rachotem se řídit dolů. Za chvíli stála Celestia opět naproti okřídlené obludě.

Poslední ochrana se na nádvoří snesla v podobě obrovského černého havrana, který se zhmotnil v profesora Riverse. S vytaženou hůlkou vypadal hrozivěji než bůh podsvětí Hádes. Nicméně Celestia ho pádným gestem své ruky zarazila.

Sfinx opět upřela na štítonošku své ohnivé oči a Celestiiin krycí závoj náhle vzplál jasně rudým plamenem. Aniž by ale štítonošce jakkoliv ublížil, okamžitě pohasl. Nádvořím se rozlila zlatavá záře jejích vlasů. Sfinx na ni chvíli nehnuté civěla. Pak se stalo něco neskutečného.

Namísto toho, aby dle očekávání zaútočila, se obrovské tělo sehnulo v majestátní úkloně. Působilo to doslova, jako když poddaný vzdává úctu své vrchnosti. Když se opět

napřímila, kývla štítonoška hlavou také a její tvrdý a nepřírozeně silný hlas prořízl napjaté ticho na nádvoří: „PROČ JSI POVSTALA Z HLUBIN A PŘILETĚLA DO TĚCHTO MÍST?“

Opětovný příšerný jekot rval bubínky všem, kdo je měli ještě v pořádku. Na Celestii však neměl jakýkoliv vliv. Naopak, skoro se zdálo, že mu rozumí.

„NEMÁŠ PRÁVO MĚ ZPOVÍDAT!“ zahřímala štítonoška.

Sfinx s ní zase komunikovala pro okolí naprosto devastujícím způsobem. Zřejmě jí opět položila nějakou otázku, na niž se však Celestia tentokrát rozhodla odpovědět: „NOSITELÉ PROROCTVÍ!“

Akustická apokalypsa pokračovala.

„NETŘEBA! VĚZ, ŽE JÁ SE PŘIPOJÍM POUZE K VLÁDCŮM, SLUHOVÉ NADE MNOU MOC NEMAJÍ!“ zazněla panovačná odpověď.

Obluda vydala ze svého nitra nespokojený řev. Díkybohu byl hlubší než předchozí jekot, ale i tak se během něj opět zřítilo několik okolních zdí.

„PŘIKAZUJI TI, VRAŤ SE TAM, KAM PATŘÍŠ! DO HLUBIN! V TICHU A KLIDU SVÉ SLUJE VYČKÁVEJ DALŠÍCH POKYNŮ!“ zvolala k ní štítonoška hrozivě.

Nestvůra se prapodivně zkroutila, proto všichni nabyli dojmu, že vyskočí a rozdrtí statečnou ženu svými obrovskými tlapami. Ovšem namísto toho se zadními odrazila od země, roztáhla mohutné perutě a vznesla se do vzduchu. Vítr zpod máchajících křídel nadzvedl prach včetně menších sutin a rozházel je po okolí. Sfinx vzlétla do oblak a brzy zmizela ohromeným zástupům z dohledu.

V tom okamžiku se Celestia vyčerpaně sesunula do náruče profesora Riverse. Jako by ji najednou opustily veškeré síly. Zvedl ji, změnil se s jejím tělem v černý vír a zmizel s ní ve zdech tvrze na Ostrozubu.

Bylo ticho. Všichni kromě Drakea oněměle zírali za odlétajícím mytickým tvorem, jenž si to zamířil k jihovýchodu směrem do nitra Karnatské vrchoviny.

„OKAMŽITĚ MĚ ROZVAŽTE!“ zavřískal Drake na Merita. „Virový transfer?! Jak je něco takového vůbec možné?“

„Zeptej se černé magie,“ hlesl zaraženě prorektor během rušení spoutávajícího kouzla.

Claudius se na něho vyčítavě zadíval.

Vidíte to?! Kdybyste mě nezadržel, mohl jsem ji teď v náruči odnášet já!

Meritus, jako by četl jeho myšlenky, ho rázně uzemnil: „Už by bylo po tobě!“

♦ ♦ ♦

Zemětřesení, očividně vyvolané Sfinx, napáchalo dosti značné škody. Nejvíce ze všeho to odnesla studentská kolej Fakulty živelné magie, část prvního nádvoří a kolonáda na druhém nádvoří. Mimo areál hradu na tom byla asi nejhůř hlavní budova Fakulty zvířecí

magie na pahorku v Magickém hvozdu. Městečko postiženo nebylo, protože v jeho případě otřesy ztlumil mohutný skalní masiv, na němž se hrad nacházel. Rovněž Fakulta černé magie dopadla až na několik zanedbatelných poškození vcelku dobře.

Ti ze studentů, kteří nyní neměli, kam by složili hlavy, našli útočiště v areálu Fakulty bílé magie dole v bývalém premonstrátském klášteře. Velká většina se však vrátila do svých domovů, kde měla zůstat až do odvolání.

Na poradě širšího vedení, konané ještě téhož dne v podvečer, bylo rozhodnuto, že opravy začnou okamžitě. Hlavním stavitelem byl ke své značné nelibosti ustanoven právě pan docent Drake, neboť sir Meritus nadšeně informoval vedení o jeho znalostech destrukčních i stavicích kouzel. Jenže Claudiovi se představa, jak krom starostí o mnoho tun prastarého kamení ještě vyrábí maltu a plácá ji na jednotlivé kamenné bloky, zrovna moc nezamlouvala. Jeho hlasité námitky byly naštěstí vyslyšeny, proto si už druhého dne mohl připsat k výčtu všech svých titulů post velitele početné party kouzlozedníků, kteří se věnovali oněm nesympatickým pomocným pracím.

Dobu oprav a uklízení poničených komnat štítonošů trávila Cellestia pod bedlivým dozorem profesora Riverse v prostorách negry. Právo být po jejím boku si vybojoval jenom Steve. Caira, Patrik a Paul, jemuž se po dlouhé době podařilo nalézt ve wolftownských lesích svého pegase, se připojili k ostatním exulantům na albě.

Fakt, že jeho slečna asistentka tráví s černočerným havranem celé dny i noci, se Drakeovi ani trochu nelíbil. Navíc ho doslova iritovaly desítky otázek ohledně setkání jeho slečny asistentky s obludným monstrem.

Jak je možné, že spolu dokázaly komunikovat? Proč se jí Sfinx nepokusila ublížit, naopak se jí klaněla? A co ty stromy a pak skály? Jak se stalo, že Cellestii vysloveně chránily? A co vůbec ta potvora sama? Odkud se zjevila a proč byl její přilet provázen zemětřesením?

Všemi těmito dotazy pochopitelně zahrnul v první řadě sira Merita, který však jen krčil rameny. „Nevím, netuším, také tomu nerozumím,“ byly veškeré jeho odpovědi.

Nakonec Claudiovu neodbytnost nevydržel a raději ho odkázal na samotnou aktérku celého incidentu. Myšleno pochopitelně tu lidskou.

A tak se pan docent z čistě osobních důvodů dal ze všeho nejdříve do oprav poničených budov učitelské a studentské koleje resky. Na námitky, že toto přece zas tak nespěchá a že rektorát by měl být na radě jako první, odpovídal nevrlym vrčením. Je to přece JEHO fakulta, děkana Goldberga nepočítaje, tudíž bude opravena jako první!

Už za tři dny dorazila k ostrozubské pevnosti poštolka se vzkazem, že se slečna asistentka i se svým bodyguardem mohou znovu ubytovat ve svých komnatách. Rychlost, s jakou se Cellestia navrátila, Claudia nejen překvapila, ale doslova katapultovala jeho náladu do nebeských výšin. Důvodem bylo, že se tak stalo pouze necelé dvě hodiny poté, co sám odeslal na negru vzkaz.

Zřejmě už ji hrátky s černou magií přestávají bavit.

„Už je tady zas! Kšc!“ odháněla starší štítonošku huba ve dveřích její komnaty, sotvaže ji spatřila přicházet.

Cellestia otráveně protočila panenky.

Do nebe volající spoušť a zrovna tahle bestie musela vše přežít! Měla bych Riverse požádat, ať mě naučí používat sešívací kouzlo!

Když konečně utichlo protivné nadávání její dveřní společnice a Cellestia se uvelebila se sklenkou vína ve svém pohodlném loži nahoře, zavzpomínala na svůj pobyt v ostrozubské pevnosti. Rivers pro ni nechal připravit nejluxusnější komnatu místní učitelské koleje, určenou výhradně pro hosty. Moc si jí ale neužila, protože většinu času stejně trávila v děkanově pracovně. Její zasvěcování do tajů černé magie nyní vesele pokračovalo, neboť pan černokněžník nepovažoval za nutné, a zřejmě ani za důstojné se oprav hradu jakkoliv účastnit. Krom nacvičování lomících kouzel se ve chvílích odpočinku také věnovali teoretizování o kde čem. Téma Sfinx bylo pochopitelně první na řadě.

„Co závažného vám ono monstrum sdělilo?“

„Sfinx mi položila hádanku. Odpověď na ni však byla velmi jednoduchá.“

„Smím vědět, jak zněla?“

„Kdo je obdařen citem planoucím víc než nejprudší oheň, divočejším než nejdravější vzdušný vír, stálejším než tisícileté vodní proudy, silnějším než samotné základy země.“

„Vaše odpověď byla jednoznačná. Nositelé prorocví.“

„Tak jest. Následně mě vyzvala, abych následovala volání země a nabídla mi, že mi ukáže místo, kde mohu přijmout svou dávno určenou podstatu. Tvrдила také, že když ji neuposlechnu, přijdou jiní, kdo mě v mém odporu zlomí.“

„Takže to bylo varování. Očividně vás uznává jako autoritu.“

„Sfinx je přece stejně jako gryfové a další mytická stvoření nevyhraněný tvor. Proč si vybrala zrovna mě? Vždyť o mně nemůže nic vědět! V Angiru jsem se učila, že spí už stovky let a bude povolána teprve do konečného boje. Kým a za koho ale není známo. Potřebovala bych vědět, kde má svůj pelech.“

„Říká se, že odpočívá v bělostné jeskyni. Jenže kde se nachází, nikdo neví.“

„Nemůže to být moc daleko. To zeměřesení zajisté způsobila ona, když vylézala na povrch. Počítám, že přežívá někde blízko.“

Nenadálá návštěva okřídlené obludy přesto nebyla jediným problémem, který Cellestia řešila. Už více než tři měsíce jí vrtal hlavou stále nevyjasněný útok na pana docenta. Během debat s Riversem narazili i na toto téma.

„Zdá se, že se události Erferuviollovým návratem daly do pohybu. Jen si vzpomeňte, ohrožení vašeho života během olympiády, předchozí pokus o otrávení pana docenta a útok na vašeho ochránce Merita...“

„Útok na mě a na strýčka ano, i když si stále myslím, že cílem jste měl být vy. Ovšem s otravou pana docenta si nejsem jista. Nevidím žádnou spojitost.“

„Pokud onen neznámý útočník skutečně jedná na vévodův příkaz, snaha pomstít se Drakeovi se přece nabízí. Ač Erferuviollšův skalní přívrženec, nejenže přežil, ale není ani uvězněn a v poklidu si zde učí. Jsem přesvědčen, že vévoda o jeho varování Angiru před jedenácti lety ví.“

„To není jisté. Zradit ho mohl přece kdokoli. Nepotrestaných Morsvirů bylo mnohem víc. Například samotný Lucretius Sullivan. Navíc! Útok zbrání či kletbou, no snad. Proč by se však vévoda obtěžoval něčím tak komplikovaným, jako je otrava? Ještě k tomu na lyceu. A odkud by vůbec věděl, kde Drakea hledat? Pochybují, že v internaci ve světě obyčejných lidí pročítal vědecká pojednání o amuletech a nerostech.“

„To zajisté ne, ale nyní o něm už vědět může. Na dostizích se přece pan docent objevil ve vaší a Meritově společnosti. Nezapomínejte, že dva z těch zmanipulovaných ocelotů tenkrát unikli.“

„Nevěřím, že by Tristan dopustil, aby měl vévoda nějaké návštěvy. Celé je to velice podivné. Pořád jsem přesvědčena, že v případě útoku na pana docenta šlo o něco jiného.“

„Stále se přikláníte k názoru, že se mohlo jednat o pomstu ze strany studentů?“

„Už ne. Útočník musel být s jedy velmi dobře obeznámen, čímž jsou třináctileté děti z podezření vyloučeny. Vysokoškoláci jako pachatelé útoku by přicházet v úvahu mohli, jenže sehnat zcela nedostupné moriatum? To se mi nezdá.“

„Takže zřejmě někdo z pozůstalých po Drakeových obětech.“

„Nabízí se to, ovšem proč hned vražda? Stačilo by ho přece obvinít. Jeho morsvirská složka se ve střežených archivech Ministerstva kontroly stále vyskytuje. Sama jsem její kopii viděla a také zničila.“

„Jak jste se k ní dostala?“

„Studenti! Přinesl ji jeden z nich. Naštěstí se mi podařilo zlikvidovat ji dříve, než ji stihli využít v jeho neprospěch.“

„Zdá se, že tento příběh dostává ukázkovou detektivní zápletku.“

Cellestia usrkla vína a zamýšleně pronesla: „Kdyby jen detektivní, pane profesore!“

RUSOVLASÍ

„Nevím, netuším, také tomu nerozumím,“ bylo vše, co Claudius dokázal ze Celestie vytáhnout, když se v pátek 19. září konečně setkali v jeho pracovně.
Tohle si museli s Meritem natrénovat!

Ač se nažil sebevíc, vydoloval z ní pouze, že si z kontaktu s okřídlenou obludou nic moc nepamatuje. Prý musela být v nějakém transu či co, čemuž ale ani za mák nevěřil. Původ oněch ostrých záblesků, které ho málem připravily o zrak, mu také nedokázala nijak věrohodně vysvětlit.

Prý lom slunečních paprsků! To víš, že jo! Idiota dělej z někoho jiného!

Dorážel na ni tak zběsile, že se skoro pohádali. Naštěstí se pan docent nakonec ovládl a nechal ji na pokoji. Ovšem nebyl by to Claudius Drake, aby se alespoň nepokusil najít odpovědi v odborné literatuře. Knihovnici toho večera málem odvezli na magikopsychiatrii. Doma ji čekaly tři hladové krky, jenže ona se zarputilého čtenáře prostě nemohla zbavit. Když se jí dvě a půl hodiny po skončení výpůjční doby konečně podařilo ho vyhnat, odnášel si pan docent s sebou obrovský náklad všemožné literatury. Krom Sofoklovy hry Král Oidipus, kde se nachází zmínka o nestvůrné Sfinx, se například jednalo i o dochované staroegyptské papyry. K nim však musel „nafasovat“ také Champollionovo pojednání o rozluštění hieroglyfů. Ovšem jiné než vydané ve francouzštině nesehnal, proto sám sebe ještě obdařil i objemným francouzsko-magikojazyčným slovníkem. Každému je asi jasné, že tato mravenčí práce byla na pana docenta přece jen trochu moc náročná, proto obě poslední zmiňované publikace letěly velmi rychle do kouta. Malinko úspěšnější byl během studia všemožné orientální literatury, která ale neřešila konkrétně Sfinx, nýbrž lva jako ochranné zvíře.

O samotné okřídlené potvoře se nic moc nedozvěděl. Historka o hádankách na skále nad propastí, symbol moci faraonů, reinkarnace perských vládců. Až na několik zmínek

ve středověkých bestiářích o ní staří učenci mlčeli naprosto všichni. Její častá zobrazení na nábytku v období empiru byla zcela nepodstatná.

Na druhou stranu během své literární anabáze pochopil alespoň jednu věc. Lvi, tudíž zřejmě i samotná Sfinx, byli v minulosti vnímáni jako ochránci. A už to tady bylo zase! Otázky, otázky, otázky a žádné odpovědi!

No dobře. Silné majestátní zvíře se ve starověku jako strážce doslova nabízelo. Ale dnes? Co nebo koho by mohlo ochraňovat v současnosti? Snad právě Cellestii? Proč? A pokud by ano, ochraňovat před čím? Souvisí snad její přilet a pokorné chování s rostoucí hrozbou, která mou asistentku ohrožuje? Před kým ji tady vlastně schovávají? Je možné, že se celý tento incident dotýká vévody a možného znovuoobnovení Kvadrigy?

Téma tajně vyslechnutého rozhovoru Cellestie s Cairou těsně před prázdninami ho iritovalo už celé tři měsíce.

Proto Sfinx přiletěla? Aby ji ubezpečila, že bude stát na její straně? Že ji ochrání, a dokonce ji snad považuje za svou velitelku?

Pan docent v tuto chvíli ještě netušil, že jeho otázky byly ve skutečnosti vlastně odpověďmi.

V úterý 23. září asi tak kolem půl páté odpoledne se spustil takový liják, že by ani psa nevyhnal. Rovněž Claudius, maje na svých zádech ještě z dob své morsvirské éry vyteťovanou šelmu psovitou, v odborné terminologii zvanou *Canis lupus*, při pohledu ven uznal, že coby skoro pes nebude do té sloty posílat ani sám sebe.

Zde bychom se měli malinko zastavit. Aby nemohla být rozeznána skutečná identita Morsvirů, používali před deseti a více lety tzv. zvířecí inkognito. Každý z nich dokázal svůj obličej proměnit v konkrétní zvíře, které s ním nějak souviselo. U Claudia Drakea pocházejícího z Wolfstownu se vlk doslova nabízel a například takový Lucretius Sullivan, vášnivý chovatel jaguárů, měl svého čtyřnohého tvora rovněž určeného zcela přesně. Ovšem vévoda si přece jen absolutní věrností svých stoupenců jistý být nemohl, proto vymyslel jednoduchý plán, jak si je k sobě připoutat ještě těsněji.

Při podpisu smlouvy s Jeho Milostí bylo každému nováčkovi vytetováno jeho zvíře prakticky přes celá záda. Vévoda pak tento věčný cejch očaroval ukotvenou kletbou. Znamenalo to, že byl zcela neodstranitelný. Ukotvené kletby pomíjejí až smrtí jejich autora, což v případě vévody skutečně hned tak nehrozilo. Pokud si tedy chtěl některý z Erferuviolsových nohsledů ponechat své černé tajemství pro sebe, musel se hodně snažit, aby si jeho záda nikdo neprohlédl. A právě Claudius byl typickým příkladem morsvirského tajnůstkáře. Jeho žena se často divila, proč musí být během sporadických chvil vzájemné blízkosti pokaždé zhasnuto.

Jelikož se pan docent zdržel na děkanátu resky, kde společně s Goldbergem rozebírali plán rozvoje fakulty na příští rok, zastihl ho děšť právě, když se chystal k odchodu do svého bytu. Uvelebil se tedy před krbem v kolejni komnatě. Se skleničkou vína bezcílně koukal do plamenů a přemýšlel. Celestia dnes na Ostrozub nezamířila. Po skončení odpoledního semináře z měnících a útočných amuletů u třetího ročníku ji ještě v učebně našel Riversův havran se vzkazem, že pan profesor dnešní schůzku na Ostrozubu s velkou omluvou přece jen ruší, protože musí vyřídit něco velmi neodkladného.

Drake, který se neovládl a pozeptal se, copak se děje, se dočkal vzteklé odpovědi, že jeho černomagické veličenstvo ji vážně někdy pořádně... Nehezke slovo začínající na „s“ bylo na spadnutí, ale nakonec ho stihla včas nahradit výrazem „šfte“. Zmouchala papír, mrskla s ním po recyklačním Edovi a s výrazem: *Bacha na mě, zuřím*, odklapala zřejmě do své komnaty.

To, co už Drake zaslechnout nemohl, bylo Celestiiino nadávání, že s takovou se zlomení uřknutí snad v životě nenaučí. Právě se totiž věnoval násilnému přesvědčování Edy, ať okamžitě vplynne poslední ukořistěný papír.

Při vzpomínce na její rozčílený výraz se Claudius trochu škodolibě pousmál.

Copak, copak? Že by nějaké změny v krajině srdce pana havrana přerostlého?

Důvod, proč se dnes pan černokněžník svého rande vzdal, byl Drakeovi velmi dobře znám. A zcela jasné to muselo být i jeho slečně asistentce. Když totiž společně s Riversem zasedala k dnešnímu obědu, vrazila do sálu menzy Suplicia Yangová, proděkanka negry, a zcela bez ostychu zamířila k charismatické dvojici.

Pokud se Rivers a Celestia u jídla setkali, seděli spolu. Steve, který štítonošku vždy doprovázel, se v tomto případě taktně uklidil ke vzdálenějšímu stolu. Jestliže se pan profesor nedostavil nebo se opozdil, sedával její bodyguard s ní. Dnes to ovšem vypadalo, že se spolu nějak špatně domluvili, protože štítonoš v sále menzy chyběl.

Paní proděkanka se prohnala místností jako velká voda, a sotvaže zdolala pravé točité schodiště, v jehož blízkosti se Drake nacházel, velmi hlasitě oznamovala světu: „Pane děkane, máte ve své pracovně návštěvu. Nějakou přenádhernou paní rusých vlasů. Přeje si s vámi velmi naléhavě hovořit.“

Rivers překvapeně nadzvedl obočí, žádného hosta zřejmě nečekal. Suplicia se přitítila až těsně k jejich stolu a sjela Celestii tak škodolibým pohledem, že se štítonoška nad čitelností jejího výrazu musela pousmát.

„A představila se ona dáma?“ otázal se pomalu černokněžník.

„Nikoliv, ale mám vám odevzdat tento vzkaz,“ natáhla k němu ruku s kusem složeného papíru.

Už když ho přebíral, věděl zřejmě, od koho je, což se potvrdilo, jakmile se jeho oči vpily do textu. Očividně ho rozrušil. Jeho obličej nějak nepřírozně zbledl, ruce se mu roztráslly. Černokněžník se zdál být doslova otřesený. Se zrakem stále upřeným na list se

pomalou zvedl. Celestia si ho zvědavě prohlížela. Rivers byl mistrem v ovládní emocí a většinou se na něm žádné citové pohnutí rozpoznat nedalo. Netoliko však dnes. Za okamžik pohlédl rozpačité na štítonošku, pak uchopil její dlaň a políbil ji.

„Omlouvám se, zdá se, že mě na Ostrozubu očekává něco velmi naléhavého. Zajisté to však nebude nadlouho. Po skončení vašeho odpoledního semináře se na vás budu těšit na obvyklém místě. Dobrou chuť a ještě jednou se omlouvám,“ promluvil tichým roztřeseným hlasem.

Celestia lehce kývla hlavou a obdařila ho líbezným úsměvem. Rivers pak urychleně sestoupil ze schodů a chvatným krokem si to odrážoval z menzovního sálu pryč. Obě ženy za ním hleděly, dokud se jim neztratil z očí. Suplicia se stále tvářila triumfálněji než vítěz olympijských her. Zelené oko nyní utkvělo na její hezké drobné tváři.

„Nechcete si přisednout, paní proděkanko? Nerada obědvám sama,“ vyzvala ji štítonoška.

„Ó, děkuji za nabídku, slečno ASISTENTKO, ale nikoliv. Ctím zásadu, že akademický sbor se studenty k jednomu stolu nezasedá. A vy jste, myslím, ke svému jménu ještě magisterský titul nepřipojila, není-liž pravda?“ zazněla její škodolibá a v podstatě urážlivá odpověď.

Drake zhnuseně převrátil oči.

U Morgany nejsvětější, to je teda kráva! Ty jedna nafoukaná primadono, vůbec netušíš, kdo před tebou právě sedí. Nesaháš jí ani do poloviny jejich podpatků!

Ačkoliv měl sto chutí zvednout se a náležitě to Suplicii vytmavit, ovládl se včas. Ovšem Celestia si uměla moc dobře poradit sama, jelikož ostrý jazyk byl součástí její nadstandardní výbavy. „Máte pravdu, paní proděkanko. Vaše titulové kvality mi prozatím chybí. Uznávám, že má společnost by vás před akademickým sborem zajisté degradovala z vašich černomagických výšin do hlubin angirského bahna,“ utrousila ironicky a s provokativním úsměvem usrkla jeřabinového džusu.

Drake se pousmál:

Dobře! Jedna nula pro tebe, krásná štítonoško.

Suplicia se zašklebila tak hrozivě, že při pohledu na ni by zkameněla i Medúza. Pak se zdviženým nosem odplula ke stolu, kde už se mezitím stihl usadit černomagický fraucimor. Nacházel se v těsné blízkosti pana docenta Drakea, jenž právě celkem spokojeně přezvykoval hovězí stroganov. Během pozorování Celestie, která rozhodně nevypadala, že by ji Riversův náhlý odchod nějak vyvedl z míry, se zaposlouchal do rozhovoru kantorek z negry.

„Podržte se! Ta poběhlice mě požádala, abych k ní přisedla. Ona si snad vůbec neuvědomuje, kde je její místo! Už jen to, že jí a jejímu blondatému patolízalovi Meritus dovoluje jíst u učitelských stolů! Taková nehoráznost!“ soptila nakvašeně Yangová.

„Máte pravdu, drahá Suplicie, jedná se doslova o nestoudnost. Zajisté si toto privilegiium sama vydupala. Je tak nechutně namyšlená!“ podlézavě jí přizvukovala magistra Orestila Kounitz.

„Vůbec nechápu, proč se s ní náš pan děkan zahazuje,“ dodala další z nich.

„Musela ho uhranout, jinak by to nebylo možné,“ spekulovala doktorka Musa Ramposová.

Všechny čtyři černomagické saně na ní spočinuly zděšeným pohledem. Napadlo je, že nejspíš musela přijít o rozum, neboť uhranout černokněžníka by se mohlo podařit snad jedině satanovi.

„A co ta návštěva? Kdo to byl?“ zajímala se magistra Arria Jing-pao.

Suplicia pokrčila rameny: „Netuším, nepředstavila se. Ale už dlouho jsem neviděla tolik krásy a vznešenosti. Jako by ji obklopovalo samo Dobro.“

„Ovšem rychlost, s jakou za ní pan děkan chvátal, svědčí o tom, že je mu zřejmě velmi blízká,“ ušklíbala se jízlivě magistra Kaunitz, čímž dokonale zmrazila dosud vítězoslavný výraz na Supliciině tváři.

Chudák paní proděkanka teď nevěděla, jestli se má z rusovlasé návštěvy radovat, nebo nikoliv.

♦ ♦ ♦

Venku bylo zataženo, jeden mrak temnější než druhý. Vypadalo to, že každou chvíli začne pořádný liják. V celém hradě, stejně jako v městečku bylo nutné svítit i nyní v brzkých odpoledních hodinách. Nejinak tomu bylo na černomagickém děkanátu, kde byla vlivem zatažených rolet v Riversově pracovně přímo tma jako v pytli. Oheň v krbu dnes nehořel. Místnost ozařoval pouze drobný plamínek jedné jediné svíce, k němuž chýlily hlavy dvě bytosti. Tmavě zelené oko se vpilo do mihotavé záře a dlouhé stočené rubínové kadeře padly do stínu ženského ramene. Bylo ticho. Hořící knot byl vystaven rovněž drtivému náporu černočerných očí. Jeho rty se nepohnuly. Síla tohoto setkání dlouho nedovolovala promluvit ani jednomu z nich.

„Tolik let uběhlo a my se znovu setkáváme,“ zašeptala nakonec ženská ústa.

„Stále nemohu uvěřit,“ odvětil tiše černokněžník.

„Přicházím v této temné hodině, neboť netvor, kterého oba známe, znovu rozvinul své smrtonosné perutě. Avšak vy to jistě už víte.“

„Ano, vím. Hranici mezi oběma světy překonal na samotném sklonku srpna,“ hlesl černokněžník poněkud přiškrceným hlasem.

Jeho návštěva před něj položila kamennou desku ne nepodobnou dvěma, co přinesl Mojžíš z hory Sinaj a jež obsahovaly notoricky známé Desatero božích přikázání. Na této byl však vytesán text hymny magického světa.

ZE SVĚTA KRÁSNÝCH POCHÁZÍ
DO SRDCÍ LIDÍ PŘICHÁZÍ
NA KŘÍDLECH ZLATÝCH PROVÁZÍ
SKRZ BOLEST, STRACH A NESNÁZI
TEMNOTA V PRACH SE PROMĚNÍ
KONTINENT ČERNÝ ZACHRÁNÍ
NITRO, CO V KÁMEN ZMĚNĚNO
SNADNĚJI LÁSKOU RANĚNO
VE HVĚZDÁCH CITEM SPOJENO

JEN VĚTA JEDNA JEDINÁ
JAK VINA DÁVNO NEVINNÁ
ZE STRASTÍ DÁVNÝCH BEZNADĚJ
ZROZEN BYL VELKÝ ČARODĚJ
CO VE SNÁCH BYLO ZJEVENO
TO SRDCE, JEŽ JE ZLOMENO
TĚLO, CO BYLO ZJIZVENO
V NADĚJI NOVÉ ZHOJENO
A ZLO JEST NAVŽY ZNIČENO

ZA NOCI TEMNÉ PŘEDLETNÍ
VE STŘÍPCÍCH DUHY NEVŠEDNÍ
ZPLOZEN BYL PŘÍZRAK TAJEMNÝ
VŠAK TOTO MÍSTO NA ZEMI
JEST NYNÍ NAŠÍ NADĚJÍ
KDE KDYSI VŠECHNO ZAČALO
Z BOLESTI DOBRO POVSTALO
ZLO NA SVÉ POUTU SKONALO

A KOUZLO ZE VŠECH NEJVĚTŠÍ
DRTIVOU SILOU PŘESVĚDČÍ
DVĚ TĚLA V JEDNO SPOJENÉ
DVĚ DUŠE V SOBĚ VCÍTĚNÉ
DVĚ SRDCE V JEDNO SLOŽENÉ
ŽE ZA DOBRO SE CHTĚJÍ RVÁT
A S DÁBLEM VABANK BUDOU HRÁT

Rivers přelétl text očima a pak je pozvedl ke své společnosti.

„Se změnou jsem obeznámen již velmi dlouho. Severská tajga byla nahrazena černým kontinentem před více než sedmnácti lety.“

„Překvapilo vás to?“

„Nikoliv. Cítím z ní drtivou sílu a dechberoucí magii. Ona přebírá hlavní roli v našem příběhu.“

„Přemýšlel jste někdy nad tím, proč se tak stalo právě před sedmnácti lety?“ položila mu záludnou otázku.

„Ani jsem nemusel. Všichni víme, že zničila původní vitráže oken ve zdejších sále menzy. Když byly znovu obnoveny, byla už na jedné z nich zobrazena právě ona. Je nasnadě, že si Stvořitel povšiml její neskutečné moci a magie a zvolil ji jako nositelku proroctví. Jenže na střet se zem se potřebovala připravit. Proto těch dlouhých sedmnáct let.“

„Sedmnáct let je velmi dlouhá doba. V době druhého napadení Angiru byla Cailey již ploletá. Mohla se mu postavit už tenkrát,“ namítla rusovláška.

„Ve dvaceti letech? Když byla šest roků zavřená v angirské zlaté kleci a o světě zla nevěděla zholá nic? Velmistř ji bohužel chránil až příliš horlivě. Nikdy nepřipustil, aby se s druhým nositelem proroctví setkala, tudíž nebylo možné, aby se mezi nimi rozvinulo kouzlo nejmocnější. Šlo o Tiberiovu největší chybu. Následující roky byly určeny k tomu, aby skutečně dospěla, srovnala svou rozbouranou mysl a také poznala svět se všemi jeho klady i zápory. Takto mi to tehdy bylo z nebes naznačeno.“

Návštěvnice se prudce narovнала a rozrušeně zvolala: „Takže proto! Myslel jste, že potřebuje mnohem víc času. Zde jest důvod, proč jste před deseti lety konal, jak jste konal. Konečně všechno dává smysl. Jednal jste v dobré víře.“

„V dobré víře?! Nejenom! Poslechl jsem přece přání Nejvyššího,“ naježil se černokněžník. „Angirský nejvyšší tribunál, jehož jste členkou, musí přece skutečné příčiny mého rozhodnutí znát!“

„Otázkou je, zdali jste nebeská znamení pochopil správně,“ namítla tiše.

„Žádného pochybení si nejsem vědom,“ zamračil se černokněžník. Přesto se znovu zahleděl na kamennou desku.

Cizinka na něj bystře pohlédla. Chvilí mlčela, posléze ze sebe však tiše vysoukala: „A co druhý nositel proroctví?“

„Sloka věnovaná jemu zůstala stejná, tudíž je...“

Ovšem žena mu urychleně vpadla do řeči: „Omyl, velký černokněžníku!“

„Ach ano. Máte zajisté na mysli onu přeměnu skla ve sny v pátém verši druhé sloky. Pochopitelně, že jsem ji zaznamenal. Jedná se ale pouze o kosmetickou úpravu, neboť vězte, že mužský princip je určen už celé věky,“ zašeptal Rivers a trochu rozpačitě stočil oči bokem. „Věřím, že vás tento fakt nijak...“ okamžik se odmlčel, „... nepohoršuje.“

Rusovláška se smutně pousmála a po chvíli mu položila opatrnou otázku: „Uvažoval jste někdy nad tím, že by Stvořitel mohl zvolit nejen novou ženu, nýbrž i nového muže?“

„Něco podobného by mi přece muselo být sděleno! Anebo snad máte nějaké jiné informace?“

„Pokládáte mi dotaz, na nějž, jak sám dobře víte, nemohu odpovědět. Přesto byste neměl tuto myšlenku úplně zapudit. Nezapomínejte, že v poselství dávných věků je skryto mnohé! Mnohé! Nic nemusí být tak jednoznačné, jakým se to zdá být na první pohled,“ promluvila krásná paní a její slova vyzněla téměř jako varování.

„Rozumím. Jde o zkoušku,“ pokýval tiše hlavou. „O zkoušku mé pokory a ochoty přimout i jiné možnosti dešifrování tohoto mimořádného textu.“

„Nejen dešifrování, ale především úmysl jediného pravého vládce Všemohíra. Povězte mi nyní vy, kdo jste kdysi svíral otěže chodu magického světa, jak chápete svůj nelehký úkol v tomto příběhu?“ položila mu rusovláska závažnou otázku.

„Mým úkolem je všemi dostupnými prostředky usilovat o naplnění svatého proroctví. Přisahám vám, že JÁ v této zkoušce obstojím!“

„Pevně v to doufám,“ zareagovala téměř neslyšně. Potom pohodila hlavou. „Nuže dobrá. Vaše stanovisko vyřídím na místě nejvyšším. Sbohem, pane z největších,“ hlesla tiše, vstala a rychle se vydala ke dveřím.

Prudce vyskočil a zasténal: „Už odcházíte?“

„Ráda bych se setkala s tou, jež v sobě nyní nese sudbu věků.“

„Zůstaňte ještě chvíli! Na tento okamžik jsem čekal tolik let. Odpusťte nehodnému, který zničil vše krásné. Já vás prosím ...“, zajíkal se.

Její spanilý obličej opět posmutněl.

Ne! Ani ona nezapomněla. Na něj. Jenže okolnosti, co vedly k zániku jejich vztahu, byly natolik dramatické, že je celé ty předlouhé roky nedokázala dostat ani z hlavy, a ani ze srdce.

A přesto! Pohled na zkroušeného největšího z černokněžníků ji dojal.

„Svět už vám vaše hříchy odpustil,“ ujistila ho.

Uchopil její štíhlou dlaň a překotně ze sebe vyrazil: „A vy? Odpustíte i vy?“

„Odpuštění je jako příliv. Přichází pomalu. Avšak na svém vrcholu zalije i nejnvdálnější místa břehů bolesti.“

„A nastal už onen zázrak přírody?“

„Moře se právě začalo zvedat a pohlcovat první překážky v písku dávných vin,“ usmála se na něj.

Claudius se ve své komnatě před plápolajícím krbem protáhl a celkem spokojeně usrkl bílého vína. Nemohl popřít, že dnešní Riversův zběsilý úprk ze sálu menzy za neznámou krásavicí, stejně jako zrušení odpoledního rande se Celsestii ho velmi potěšily.

Ve velké lásce se zřejmě objevily trhliny. To by byla sranda, kdyby se nyní vynořila nějaká tajemná žena, s níž měl, nebo možná ještě má pan černoprdelník techtle mechtle. Konec konců pořád někam lítá. Jestlipak by to Cellestii ranilo? A lze ji vůbec zranit? Možná se na něho teď vykašle a bude trávit daleko víc času v mé pracovně. Jenže co když se pak sebere a vrátí se do Angiru? Ne, to je blbost! Do posvátného města jet nemůže, není přece zabezpečeno. A navíc nemá hotové státnice!

Tyto a mnohé další úvahy mu nyní vířily hlavou. Věděl, že by měl zkompletovat sedmou kapitolu svého pojednání a odeslat ji nakladateli. Už ho dvakrát upomínal. Ovšem dneska se mu nechtělo dělat vůbec nic.

Ze zkušebny za zdi se ozvala hudba a posléze zpěv.

Ale, ale! Dneska dosti brzo ve zkušebně.

Chvilí poslouchal, pak se zvedl, kouzlem rozevřel mozaiku opeřeného hada Quetzalcoatl a tajnou chodbičkou se dopravil za závěs na ochoze. Chtěl vidět, jak se Cellestia tváří a jak vnímá tuto neobvyklou situaci. Opatrně pohnul závěsem a vytvořil si tak „pozorovací“ škvíru. Text, do něhož se zaposlouchal, však rozhodně melancholický nebyl. Jednalo se o veselou písničku, popisující nějaké úsměvné trable manželského života. Cellestia se během zpěvu rozmarile pohupovala v bocích a vrhala na ostatní štítonoše jeden zářivější úsměv než druhý.

Přesto jí nikdo z nich moc pozornosti nevěnoval. Patrik s Cairou společně tiše diskutovali nad nějakými lejstry, Steve právě čistil housle, Paul stál u mixážního pultu, kde koordinoval jednotlivé očarované hudební nástroje. Jenže za okamžik mimoděk mrkl kamsi k úpatí schodiště na ochoz a prudce se zarazil. Nástroje utichly, Cellestia v reakci na přerušení rovněž.

„Co blbneš?“ obořila se na něj. Pak ale zaznamenala jeho údivem rozšířené zorničky, zachytila směr jeho pohledu a začala pátrat po příčině. Zadívala se tam, kam Claudius ze svého místa dohlédnout nemohl, a mikrofon jí vypadl z ruky.

„Paní Growenn,“ vydechla šokovaně.

Postoupila o několik kroků dopředu a neznámá žena jí vyšla vstříc. Drake návštěvnici stále neviděl do obličeje, nicméně si ihned uvědomil, že celý prostor okolo se naplnil nějakou neskutečně silnou dobrotivou magií.

„Moji drazí,“ oslovila štítonoše nově příchozí. Všech pět Angirů včetně CELLESTIE se jí hluboce uklonilo. Drakea to dost překvapilo.

No ne? Kdopak to asi je, že se jí klaní i naše „hvězda“?

„Jaký zázrak vidět vás v těchto temných zdech,“ vydechl překvapeně Patrik.

„Tyto zdi už zdaleka nejsou tak temné, jak bývaly. Prosvětliła je přece záře dobra, planoucí z každého z vás,“ pousmála se paní Growenn a pomalu stáhla Cellestiin závoj. Ve zkušebně se rázem „rozsvítilo“.

„A nyní jsou ještě krásnější, protože je zdobí rubínová záře,“ podotkl dvorně Steve.

„To vy jste dnes navštívila pana profesora Riverse?“ vydechla překvapeně Celestia.

„Tak jest, mé dítě. A přicházím i za tebou. Přináším ti jistou odpověď.“

„Konečně!“ vydechla starší štítonoška. Hned nato se otočila na ostatní a požádala je, aby je nechali o samotě. Když se vzdálili, nalila Celestia do dvou pohárů nějakou tekutinu jantarové barvy a vyzvala návštěvníci, aby se společně usadily.

Do této chvíle byla cizí žena k ukrytému Claudiovi víceméně pootočená zády. Nyní měl však možnost zahledět se do její tváře a nutno říct, že mu doslova vyrazila dech. Byla až nadpozemsky nádherná.

Obě ženy se uchýlily pod ochoz a začaly si tiše povídat. Zvědavý pan docent napínal uši, seč mu síly stačily, ale jejich hlasy mu splývaly ve znět nesrozumitelného špitání. Asi po deseti minutách to vzdal a tichounce se uklidil zpátky do své komnaty.

„Jakýpak nápoj mám okusit?“ zajímala se rusovláska.

„Nazývá se Scorpionum a chutná opravdu báječně. Před časem mi ho věnoval pan profesor Rivers,“ informovala ji Celestia.

„Scorpionum!“ pokývala hlavou druhá žena. „Ano, znám jej. Je vynikající. Nuže tedy přijímám na současný status quo. Ať přetrvá do konce všech věků.“

Přítukly si a usrkly. Po tváři návštěvnice se rozlil skoro blažený výraz. Téměř to vypadalo, jako by se jí vybavila nějaká krásná vzpomínka. Brzy ale pohár odložila a promluvila vážným hlasem: „Přicházím, abych ti zvěstovala naše rozhodnutí. Nejvyšší tribunál posoudil tvou žádost a její důvody shledal opodstatněnými. Proto jí bude vyhověno. Lidští ochránci včetně velmistra angirského se o návratu plamenného zla do magického světa nedozví. Prozatím! Je však nutno podotknout, že pan profesor Rivers o vévodovi ví a za jeho mlčení ručit nemůžeme.“

„Za jeho mlčení bych dala klidně ruku do ohně já sama,“ pronesla s potěšeným úsměvem Celestia.

„Na druhou stranu,“ pokračovala paní Growenn, „nás velmi znepokojují neustále přetrvávající rozdíly mezi tebou a tvým dědem. Měli byste se pokusit o narovnání a normalizování vašich vztahů, neboť vaše vzájemná rivalita Angiru neprospívá.“

„Paní Growenn, jsem neustále bombardována lavinami žádostí, abych se vrátila do Angiru, což je přece v přímém rozporu s proroctvím,“ namítla rychle Celestia.

„Ano, máš pravdu. Především nesouhlasné stanovisko nejvyššího tribunálu s tvým návratem se stalo důvodem, proč byla tvá žádost vyřízena kladně.“

„Kdyby v posvátném městě věděli, že se vévoda vrátil, unesli by mě možná i násilím. Já však potřebuji čas,“ povzdechla si Celestia.

„Jenže čas se rychle krátí. S Erferuviollsovým opětovným vstupem do magického světa se události daly do nebezpečně zbesilého pohybu. I když je ještě slabý, moc nabírá každým okamžikem. Už to nebude dlouho trvat a začne na tebe vyvíjet mohutný tlak. Odoláš mu, mé dítě?“

„Tím jsem si stoprocentně jista!“ odvětila štítonoška pevným hlasem.

Paní Growenn pokývala hlavou a její vážná promluva pokračovala: „Cailey, je tu ovšem ještě jedna věc. Před téměř jedenácti lety ses dopustila jistého zcela bezprecedentního činu. Víš, o čem mluvím?“

Cellestia sklopila oči a chvíli mlčela.

„Přepsala jsem knihu osudu,“ zašeptala provinile. „Nejvyšší tribunál o mém provinění, zdá se, ví.“

„Pochopitelně. Snad sis nemyslela, že před námi dokážeš něco podobného utajit?!“

„Deset let jsem byla přesvědčena, že to tenkrát nevyšlo. Vlastně jsem na celou záležitost úplně zapomněla,“ pronesla zamysleně štítonoška. Pak ale rychle zvedla hlavu. Na její tváři byl jasně rozpoznatelný úlek. „A velmistr o všem zřejmě ví taky, že?“

„Pokud by tomu tak bylo, už dávno by tě nižší angirský tribunál potrestal. Jedná se o nejhrubší porušení zákonů posvátného města,“ pronesla rusovláška káravým tónem.

„Mám se začít bát?“ zareagovala rychle Cellestia.

„Ptáš se mě, jestli plánujeme zpravit velmistra o tvém provinění? Nikoliv, tvrdohlavá štítonoško. My se neřídíme angirskými zákony, nýbrž pouze vůlí Nejvyššího. Avšak nezapomeň, že město lidských ochránců si svá pravidla určuje samo. V očích Angirů, pokud by se tvé tajemství odhalilo, bys byla vinna!“

„Čím to, že mi Stvořitel mou troufalost odpustil?“

„Mám snad právo hovořit za něj?“ položila jí rusovláška zpytavou otázku.

Cellestia mlčky zavrtěla hlavou.

„Uvědomuješ si, že nejenže jsi změnila osudy několika lidí, ale současně jsi přetvořila proroctví?“

Cellestia na ni vytřeštila překvapeně oči: „Jakže? Netušila jsem... Já... Tehdy jsem o proroctví nic nevěděla. Řekli mi o něm až loni před mým příletem do Wolftownu.“

„Ano! Tvé činy mívají dalekosáhlé následky. Nezapomeň, že ten, kdo má nést břímě zodpovědnosti za záchranu tohoto světa, je jen TVOJÍ volbou. Proroctví však nikdy nebývají jednoznačná. Druhou sloku lze aplikovat na mnoho lidí. Jsi si jistá, že jsi zvolila správně? V onom důležitém textu se mohou ukrývat různé cesty,“ pronesla rusovláška vážným hlasem.

„Má cesta se vine u mých nohou už od dvanácti let!“

„A kam vede?“

„Do hnědých očí, které září jako dva vzácné topazy, do srdce statečného, jakým se pyšní jen ti nejlepší z nás, do duše raněné, přesto čisté a nezměrně lidské,“ zazněla jednoznačná odpověď.

„Pak budiž posvěcena,“ usmála se na zlatovlásku paní Growenn.

„A máme tady odpověď!“ vyjekla nadšeně Cellestia. „Nejvyšší dobro mi odpustilo, protože MOU volbu schválilo. Povězte mi, vzácná paní, ochrání mě Stvořitel před mocí nižšího tribunálu, pokud by se můj skutek nakonec přece jen prozradil?“

„To nemohu vědět!“ namítla návštěva. „Ačkoliv je dosti krátkozraké spoléhat se na pomoc z nebes pokaždé, když něco provedeš. Už jsi tak jednala mnohokrát a vždy ti to prošlo. Jenže tím hodně riskuješ. Ctností, jíž by měl oplývat nositel prorocství, je především pokora, která ti ale pohříchu stále schází. Nakonec by se mohlo stát, že Nejvyšší změní své rozhodnutí a privilegium pokusit se zachránit tento svět bude uděleno někomu jinému. Pak by bylo vše, čím jsme se tě snažili ochránit, naprosto zbytečné!“

„Rozumím,“ pokývala štítonoška hlavou. „Děkuji vám za varovná slova. Musím tu zpujnou bestii uvnitř sebe zkrotit. Kvůli sobě, avšak hlavně pro dobro nás všech.“

„Věřím, že budeš úspěšná. Měla bych tě upozornit ještě na něco. Mnozí muži v tvé přítomnosti ztrácejí hlavu a podléhají jistým neopodstatněným představám. A ty trávíš v přítomnosti pana profesora Riverse velmi mnoho času.“

„Nejmocnější z černokněžníků,“ hlesla Cellestia zamyšleně. „Vím, že city, jež ke mně chová, jsou poněkud osobnějšího charakteru. Nicméně pan profesor vyniká mimořádnou inteligencí a dokonale gentlemanským chováním. Zajisté je mu jasné, že já zde nejsem kvůli němu.“

„Viš to ty a vím to i já, mé dítě. Ovšem nejsem si jistá, jestli je s tím srozuměn i on sám.“

„Jsem přátelě, nic víc. Velmi si ho vážím, obdivuji jeho drtivou moc, vzhlížím k němu jako k učiteli, ale to je vše. Svůj postoj jsem mu vysvětlila už dávno.“

„A pochopil to? Měla bys vědět, že text prorocství je znám i jemu.“

„Skutečně? No, tím lépe. Snad mi tedy bude nápomocen ve snaze o jeho naplnění.“

„Doufejme,“ povzddechla si paní Growenn.

Cellestia však začala z jiného soudku: „Když už jsme tak u něho... Dnes jste ho navštívila. Znáte se s ním z Angiru?“

„Ach ano, tak nějak,“ hlesla roztržitě rusovláska. „Už je to mnoho a mnoho let, co jsme se setkali naposledy.“

„Ráda bych něco věděla. Věřím, že právě vy budete znát odpověď. Jak je možné, že má neomezený přístup do posvátného města?“

„A proč se ho na to nezeptáš sama?“ pozvedla paní Growenn obočí.

„Už jsem se ptala. Zbytečně.“

„V tom případě si chce své tajemství ponechat pro sebe a odpovědět ti nemohu ani já.“

„Jsou to sice pouhé spekulace, ale myslím si, že i on patří k nejvyšším bytostem. Je snad...“ Cellestia rozpačitě polkla, „...po smrti?“

„To by ho zřejmě nebylo vidět, nemyslíš?“ usmála se rusovláska.

„Jenže vás je také vidět,“ vyrazila ze sebe štítonoška poněkud povrchní konstatování.

„Já jsem trochu speciální případ. Ne, pan profesor Rivers je dle mých informací a rovněž vizuálního pozorování velmi živý,“ ujistila ji rusovláska.

„Ovšem současně nesmrtelný!“ vyjekla Cellestia. „Podle školní matriky figuruje jeho jméno mezi děkany negry už od roku 1957! O dvacet pět let později fakultu opustil a ak-

tivně se zapojil do boje proti plamennému zlu. Když před deseti lety nebezpečí pominulo, vrátil se sem.“

„Rivers že vedl Fakultu černé magie už od padesátých let?“ podivila se rusovláska.

Cellestia však jedním dechem pokračovala: „Slyšela jsem, že kdysi nějakým způsobem sloužil Nejvyššímu zlu a posléze z jeho služeb odešel. Chvilí jsem si dokonce pohrávala s myšlenkou, jestli právě on nemohl být původním vládcem ohně, otcem současného vévody. Jenže to je nesmysl! Dábel by mu nesmrtelnost odebral, když opustil coby vládce ohně jeho služby. Bývalé paní země ji přece po rozchodu s Kvadrigou také vzal a ona pak v Domflamu zemřela. Logicky mi z toho vyplývá, že pan profesor je nesmrtelností nadán nikoliv od ďábla, nýbrž od Nejvyššího dobra. V opačném případě by už musel být dávno mrtev. Matrika se zmiňuje, že mu v době inaugurace bylo 59 let. Dnes je mu tedy už 116!“

Teprve po ukončení svých rozsáhlých spekulací pohlédla na paní Growenn. Ta probodávala odvážnou spekulantku svými tmavě zelenými očima s údivem rozšířenými zorničkami. Chvilí bylo ticho. Návštěvnice očividně zpracovávala překvapení.

„Minula ses povoláním, drahá. Měla bys psát romány, fantazii na to rozhodně máš,“ zareagovala po chvíli s nečitelným úsměvem na rtech. „Milá zlatovlásko, pan profesor Rivers v dávné minulosti zatížil svou duši mnoha hříchy. Ale stejně jako ten, koho sis ty vyvolila, i on se svým proviněním dokázal postavit čelem. Nyní intenzivně slouží Dobru. Zdali je toto důvod, proč vládne životem věčným, zůstane asi navždy záhadou. Leč kdo ví? Možná právě ty odhalíš roušku jeho tajemství.“

„Co ta tvoje haksna?“ vyptával se Claudius v úterý 30. září Tadia, který se právě rozvaloval v jednom z křesel u Drakea doma. Pan magistr se u svého kolegy zastavil po cestě z nemocnice Asklepionu, kde byl na kontrole zraněné nohy.

„Ale! Bolí jako čert! Zatracená potvora létává!“ zabručel zrzoun.

„Byl jsi s tím na vnitřním průzkumu?“ zajímal se Claudius a jeho oči sjely po berlich, opřených o bok křesla, v němž byl právě Tadius zabořen.

„Jo, byl! Větší hnus jsem jaktěživ nezažil! Sledovat miniaturního trpaslíka, jak ti rejdí uvnitř těla s lucerničkou! Nezapomenutelný zážitek! Připadal jsem si jako světluška!“

Claudius se zachechtal: „Vážený pane magistře, dovolte mi, abych vás poučil o skutečnosti, že světluškám nesvítí nožičky, nýbrž prdelka!“

„Jasně, ty o tom něco víš, že jo? Neříkals, že jsi měl roztrhaná střeva?“ zpražil ho Tadius se zákeřným úšklebkem. „Zajímalo by mě, kterým tělesným otvorem ti ho tam mág-medikové pustili.“

Drake zrudl a ihned se snažil odvést rozhovor někam jinam: „No nic! Obrátme list! Jak dlouho budeš ještě na nemocenské. Už mě ty suply za tebe přestávají bavit.“

„Příští týden v pondělí nastupuju. A víš co? Já se na svá košťátka docela těším. Doma je to s miminem na hlavu,“ povzdechl si pan magistr.

„Věřím,“ usklíbl se Claudius.

„Jakse má tvoje krasavice? Je pravda, že našla azyl u přechoctného pana černomagického?“

„Za prvé to není žádná MOJE krasavice a za druhé, jo, tři dny bydlela na negře.“

„Říkali, že sis s rekonstrukcí všech budov resky dost pospíšil. Zajímalo by mě, pročpak?“

„Jsem jejím proděkanem, proto stavím nejprve SVOJE budovy! Toť vše!“ odbyl ho Claudius snad až příliš horlivě.

„Ale nepovídej!“ usklíbl se pan magistr Harswer a usrl horké kávy, kterou se mu Claudius uvolil uvařit. „Zamotala ti hlavu a nesnaž se lhát. Možná že to jiní nevidí, jenže já si moc dobře pamatuju, kvůli komu ses v létě tak ztřískal a komu jsme posílali ten dopis.“

„Ztřískal ses se mnou!“ zavrčel Claudius. Jenže pak svrátil čelo: „Dopis?“

„No jo! Riversovi, nevzpomínáš si?“

„Připomeň mi je,“ požádal ho Drake hlasem plným obav.

„Já si na jeho obsah zas tak úplně přesně nevzpomínám, je to dlouhá doba,“ vymlouval se Tadius.

Dlouhá doba? To víš, že jo! Pamatuješ si z onoho večera stejné houby jako já. Nevím, který z nás dvou na tom byl hůř.

„Psali jsme tam cosi jako, ať táhne do pekla. Nadávali jsme mu do chlípných starých kozlů a podobně,“ připomínal mu Tadius s pobaveným úsměvem.

„A podepsali jsme se?“ hlesl Drake s očima navrch hlavy.

„No, to právě nevím. Mám dojem, že jsme se o tom dohadovali, ale jak to dopadlo...?“

Pan docent zděšeně přetočil oči.

Jestli ten dopis dorazil k adresátovi, dozvěděla se o něm určitě i ona. A pokud byl podepsaný... To jsem se zase předvedl!

„Dneska už asi nic nevydumáme. Poslouchej, Claudie, jak tak koukám, tvůj byt je docela velký. Dole obývák, koupelna a kumbál, nahore jsi říkal ještě dva pokoje, kuchyně a druhá koupelna?“

„Jo. Mezonety se mi vždycky líbily,“ pokýval hlavou pan docent.

„A co sousedi?“

„Seshora žádní nejsou. Je tam ještě jeden byt, ale normální. Majitel žije snad někde v Číně nebo co já vím. Pronajímá ho, ovšem teď už tam dlouho nikdo nebydlí. A doufám, že to tak zůstane co nejdéle. Ta poslední rodinka se třemi malými škvory mi vážně lezla krkem. Řev, dupání. Eh! Měl jsem co dělat, abych je odtamtud vypudil.“

„Nepovídej. Copak jsi jim prováděl?“

„Nic moc. Samé nevinné srandičky, jako smrad ala shnilá vajíčka, záchod, co se zbláznil... Panička pak drhla koberce týden. Čistící kouzla kupodivu ne a ne fungovat. Okna vypadávající z rámů, zámky na dveřích zrezlé tak, že se jednoho krásného letního odpo-

ledne nemohli dostat do bytu, protékající střecha. To víš, je to starý barák,“ povzdechl si naoko soustrastně pan docent.

„Ty jsi teda pěkný převít,“ zasmál se Harswer.

„Já nic, já muzikant!“ dušoval se Claudius.

„Jo, jo, všechno je mi jasné. Jak dlouho to zvládali?“

„Sotva dva měsíce. Lidi dneska nic nevydrží!“

„No ale stejně. Takový byt je pro jednoho velký až moc. Vždyť to musí být strašně drahé.“

„Bylo, avšak jenom jednou. Ten byt je můj.“

„Páni, tos musel být dost při penězích.“

„Jo, v té době jsem byl,“ povzdechl si Claudius.

„A kdy jsi ho vlastně kupoval?“

Claudius zkrivil obličej a uhnul očima někam do strany: „V lednu 2002.“

„Ale už tady žiješ jedenáct roků sám, že jo?“

„V matice jsi jednička.“

„Proč tak dlouho? Neříkej, že by se nenašla nějaká, která by tě nebrala všemi deseti. Rozjetá akademická kariéra, byt a beztak i jiné kvality...“

„Děkuji, pane dohazovači. Váš seznamovací inzerát vyznívá velmi lákavě,“ usklíbl se Claudius.

„K vašim službám, pane perspektivní.“

„Jdi někam! Každá by olízla všech deset, jen aby mohla mít v posteli chlapa s ksichtem jako oraniště a bývalého Morsvira k tomu!“ mávl Claudius rukou.

„Nepodceňuj ženskou inteligenci. I baby vědí, že chybovat je lidské. Stačí to jen zkusit. Vsadím se, že by na tebe stály frontu.“

„Dík za radu. Ani omylem! Ženatý už jsem byl, což mi stačí na celý zbytek života!“

„Počkej! Chceš mi říct, že se hodláš odebrat do věčných lovišť jako starý mládenec?“

„Hodlám se tam odebrat jako vdovec!“ opravil ho Drake.

„Jenže proč? Vždyť každý chlap má přece své potřeby...“

„Tadie, jestli se mi snažíš naznačit, že bych si měl najít ženskou, dej zpátečku. Jednou v životě jsem všechno šeredně potěnil a s tím už nikdo nic neudělá. Nalajnoval jsem si svou životní cestu pěkně přímočaře. Rovnou do pekel. A průvodkyni na ni fakt nechci.“

„Já jenom, že tady nikde nevidím obrázek tvé ženy,“ uklouzlo Harswerovi.

„Po její smrti moje posluhovačka schovala všechno, co by mi ji mohlo připomínat. Teda kromě támhleté zvonkohry. Měla ji moc ráda,“ ukázal Claudius na keramický předmět ve tvaru několika hvězd, zavěšený v rohu místnosti.

„Ty na ni nechceš myslet?“ vyptával se Tadius.

„Na to, abych na ni myslel, nepotřebuju její podobiznu. Navíc bych asi nesnesl pohled do tváře, která mi navždy připomíná, jak jsem tehdy všechno nebetýčně zvorál.“

„Co jsi zvorál?“

„Co? Dal jsem se k těm odporným přísluhovačům té nelidské zrůdy. Nebýt mého selhání, byla by Iona ještě živá.“

„Oni ji zabili? Morsvirové?“ vyzvídal opatrně Tadius. Claudius svěsil hlavu a po dlouhé době si hlasitě povzdechl: „Oni ne. Ale já!“

Harswer očividně zalapal po dechu. Chvilí mu trvalo, než zkonsolidoval síly k další otázce: „Co to prosím tebe žvaníš?“

Claudius se nyní v myšlenkách propadl někam velmi hluboko. Tak hluboko, že si vůbec nevšiml, že Tadius zuřivě šmátrá v kapse. Předmět, co tam schovával, byl ukázkovým importem z lidského světa.

Ano, Tadius Harswer měl o světě obyčejných lidí informací celkem dost. Znal mnohé věci, o nichž neměli obyvatelé toho magického ani tušení. Znal je a uměl je také ovládat. Byl například obeznámen s tím, k čemu slouží klasické baterie AAA. Věděl, že jsou zdrojem energie, nutným k pohánění lidských vynálezů, co dokážou nekouzlicím lidem ulehčit a zpříjemnit život. Bylo mu známo, že se používají do rádií, fotoaparátů, videokamer, diktafonů, dětských hraček, do různých ovladačů, dámských depilátorů, holicích strojků a tak dále. Necháme na ostrovtipu čtenáře, aby si domyslel, který z vyjmenovaných přístrojů měl pan magistr Harswer v kapse a nyní jej chvatně zapínal.

„Ještě nikdy jsem o tom s nikým nemluvil,“ prozradil mu tiše Claudius.

Tadius měl nyní co dělat, aby se mu podařilo ve svém hlase zkrotit dychtivost: „No, já tě tedy nechci do ničeho nutit, ale když už jsi to nakouzl... Promiň, jsem jenom zvědavý.“

„Dobrá. Tak se ptej. Odpovím,“ vyzval ho tiše Drake. Avšak předtím dochvátal ke skřínce s alkoholem a bez ohledu na to, že bylo teprve půl třetí, se posilnil pořádným hltem zlatavé whiskey.

„Měl jsi nějaký podíl na smrti své ženy?“ vyptával se obezřetně pan magistr.

„Nějaký? Doslova lví,“ doznal se Claudius zády k němu.

„Ty jsi ji snad sám...?“

„Jo, přesně tak! Zabil jsem ji.“

„Ja..., jak?“ vykoktal ze sebe Tadius velmi rozrušeně.

„Svou vlastní blbostí,“ hlesl Drake. Vrátil se ke křeslu, sehnul se až ke kolenům a uložil tvář do dlaní. Po chvíli se začala z jeho dočasného úkrytu linout velmi osobní zpověď: „Lhal jsem jí, nebo spíš zatajoval pravdu. Neměl jsem odvahu říct jí do očí, že jsem se upsal věvodovi. Vymyslel jsem si, že mám normální práci v blízkém výzkumném ústavu a ona mi všechno věřila. Jenže jsem byl věčně v čudu. Ve dne v noci. Kašlal jsem na ni a choval se jako ukázkový kretén. Jednou v říjnu dostala anonym, v němž se psalo, co jsem ve skutečnosti zač. Všechno to prasklo a pak...,“ musel se na okamžik odmlčet, protože hrdlo se mu stáhlo do bolestivé křeče.

„Pak co?“ naléhal pan magistr.

Claudius zvedl hlavu z dlaní a před překvapeným Tadiem se zjevila tvář zmáčená slzami.

„Strašně jsme se pohádali. Strašně! Vlastně to bylo úplně poprvé. Ječela na mě a já na ni taky. Bylo to příšerné. Dala mi facku a já... Ruply mi nervy...“

„A CO?“ dorážel Tadius bez dechu.

„Vrazil jsem jí taky! Spadla na zem támhle blízko krbu.“

„Zůstala v bezvědomí, že?“ doplňoval ho Tadius s očima navrch hlavy.

„Ne, to ne. Měla roztržený ret. Zvedl jsem ji, jenže byla úplně nepřítčná. Tak jsem za sebou práskl dveřmi.“

Bylo ticho. Tadius doslova propaloval zhrouceného přítele pohledem. Po chvíli se donutil k otázce: „Pořád nechápu, jak zemřela.“

„Tadie,“ zakvílel Claudius, „místo abych před ní klekl a prosil ji za odpuštění, jsem zdrhl jako malý kluk, ožral se v hospodě a skončil v posteli s prodejnou courou. Druhý den dopoledne jsem ji našel. Tady! V obýváku! Myslel jsem, že spí, ale, ale... Ona, ona, ona nespala!“ vyrazil ze sebe jedno drásavější sdělení než druhé.

Ruce se mu silně chvěly, stejně jako ramena a brada. Tmavé vlasy se lepily na mokrou tvář a propůjčovaly mu momentálně zjev naprostého životního ztroskotance.

„Podřezala si žíly!“ zašeptal po chvíli a propustil směrem k podlaze další slané vodopády.

Tadius na něj ještě stále nehybně hleděl. Bylo s podivem, že ruce se trásly i jemu. Prudce je stiskl v pěst.

„Ona sama?“ uklouzlo mu nechtěně.

„A kdo jiný?“ utrousil Claudius. Náhle prudce zvedl hlavu a vytřeštil na Tadia oči.

„Snad sis nemyslel, že jsem jí to udělal já?!“ vyskočil ze svého místa a chvíli se zdálo, že panu magistrovi skočí po krku.

Tadius se polekal a instinktivně se odrazil nohama od podlahy. Křeslo zavržalo a posunulo se i s Harswerem o několik centimetrů dozadu.

„Ne, ne! Jen jsem si vzpomněl, že o tom psali v novinách. Byl jsi z její vraždy podezřelý, tak...“

„To bych tisíckrát raději zabil sám sebe! Miloval jsem ji! Můj život v tom okamžiku skončil!“ zařval Claudius a opět se sesunul zpět.

V obýváku se znovu rozhostilo dusivé ticho, které po dlouhé době nakonec přerušil Tadiův šepot: „Proto jsi pořád sám? Ty ji i po tolika letech ještě...?“

„Mám ji tady,“ poklepal si Claudius na hrudník, „tady. Hluboko.“

„Vyčítáš si její smrt?“ otázal se Tadius, ale vyznělo to spíše jako konstatování.

„Pochopitelně! Byla to jen a jen moje vina! Někdy se proklínám, že jsem neměl odvahy skončit to sám se sebou. Jenže na druhou stranu já si milosrdnou smrt vlastně ani nezasloužím!“

„Chceš říct, že sis zvolil doživotní cestu týrání sebe sama?“

„Týrání ne! Trestu!“ opravil ho Drake a otřel si rukávem oči.

Zase bylo velmi dlouho ticho. Claudius se nutně potřeboval dát trochu do kupy, a ani Tadiovi nebylo nyní dvakrát do řeči. Urputně zíral na šálek ze zbytkem kávy a zdálo se, že za jeho vysokým čelem právě zuří nějaká vnitřní bitva. Nakonec to byl právě on, kdo se rozhodl ukončit dlouhatánské dusivé mlčení.

„Poslouchej, Claudie, copak tobě se za celých těch dlouhých jedenáct let žádná nelíbila?“

„Nic podobného by mě ani nenapadlo! Já na žádný nový vztah NEMÁM právo!!!“

„No, tak to je odpověď,“ konstatoval s pokýváním hlavy Tadius.

„Na co?“

„Přece proč jsi byl na Celestii ze začátku tak hnusný?“

„JÁ?“ užasl Drake a otřel si rukávem oči.

„Jasně že ty! Byla toho plná univerzita a nikdo jsme nechápali důvod. Jenže já už všemu rozumím. Ty se jí bojíš. Bojíš se toho spalujícího kouzla, které z ní vyzařuje, bojíš se těch nádherných očí. Máš strach, že ona to dokáže. Probourá se k tvému srdci a zase tě naučí, jak se žije! Vlastně víš co? Myslím si, že už se jí to povedlo!“

„Tadie! PŘESTAŇ! Právě jsem ti vysvětlil, že já...“

„To ti říká mozek! Jenže srdce mluví jinak, i když se mu bráníš zuby nehty.“

Claudius si hluboce povzdychl: „Jen pitomé kecý! Ionu nikdy nezradím. Slíbil jsem jí to na její hrobě! A na tom nehodlám a vlastně ani nemůžu nic změnit! Tečka!“ ukončil rázně Tadiův nehorázný pokus donutit ho, aby nahlas přiznal, že slib nad hrobem mrtvé už porušil.

♦ ♦ ♦

Druhého dne velmi brzo ráno bylo v Harswerovic maličkém obýváku tak rušno, že to malého Pelopa probudilo a staršího Galena dokonce vyhnalo z postele.

Paní Harswerová ječela na manžela jako pominutá. Kupodivu se však nejednalo o výčitky na téma včerejší pánská jízda s univerzitním kolegou. A přesto se hádali. Strašlivě. Tadius jí totiž svěřil něco, s čím jeho žena zásadně nesouhlasila.

„To si děláš srandu!“ vřískala.

„Ne, spletli jsem se! Moc mě to mrzí. Byl jsem si jistý, jenže teď vím, že jsem se strašně mylil. Konečně poslechni si jeho zpověď sama, uvidíš, že...“

„Na to ti kašlu! Hraje si na chudáčka a tys mu to sežral!“

„Sehrát se dá cokoliv, ale skutečné utrpení ne! To nedokáže nikdo!“ hlesl tiše.

„A odkdy se tak dobře vyznáš v psychologii?“ šlehma po něm.

„Považuje mě za přítele a přirozeně se mi svěřuje, což jsme přece chtěli. Nebo ne?“

„A to mi říkáš po všem, co se na jaře stalo?“

„Bohužel. Postupně se o něm dozvídám spoustu dobrých věcí. Už jsem ti přece vyprávěl, že jeho asistentku během olympiády někdo napadl a on jí zachránil život. Nechvástal se tím on sám, řekli to jiní! Dále během zemětřesení vytáhl z troskek jakousi studentku. A konec konců pomohl i té otrávené holce. Copak takhle se chová špatný člověk?“

„Udělal to, protože MUSEL! Plno svědků okolo. Jinak by pro ni nehnul ani prsem!“
prskala na něho.

„Octi, měj přece rozum! Je v něm tolik bolesti. Vůbec si neumím představit, že by tenkrát něco podobného dokázal udělat!“

„MORSVIR?! LEVOU ZADNÍ!“

„Dost pochybuju,“ zašeptal Tadius.

„Sám jsi mi vykládal, že vraždil nejen ve vévodově jménu. Zabil dokonce i nějakého svého kumpána. Možná se změnil, jenže tak jako tak! JE TO VRAH!“

„Myslím, že ne.“

„MYSLÍŠ, ALE VÍŠ VELKÉ KULOVÉ!“ Její řev však ukončil vrískot mladšího syna.

Když za účelem zpacifikování malého křiklouna opustila rázným krokem obývací pokoj, vnikl do místnosti Galenus, jenž se až doposud tiskl zády ke zdi na chodbě a zděšeně poslouchal rozhovor obou dospělých.

„Tadie!“ oslovil vztekle sedícího muže.

Harswer starší byl hluboce sehnutý, rukama objímal svá vlastní kolena.

„Mámu to bolí!“ štěkl po něm synátor.

„Já vím, nakonec však pochopí a uvěří.“

„Ta? Hodně štěstí!“ ušklíbl se mladík a zmizel na chodbě.

PÁN GRYFŮ

V pondělí 6. října krátce před jedenáctou hodinou dopolední se na univerzitě objevil nezvyklý návštěvník. Sněsil se přímo na druhé nádvoří na zádech obrovského gryfa, jehož křídla měla barvu lesklého granitu. O výnosu Ministerstva aviatiky týkajícího se zákazu užívání létajících prostředků mimo letové koridory moc dobře věděl, ale stejně jako Celestia si s ním absolutně nelámala hlavu. Při pohledu na něj se skoro všem studentkám rozklepala kolena. Jak by taky ne, nádvoří hradu právě poctilo návštěvou živoucí zpodobnění antického boha.

Cizinec seskočil, něco orlovlívi zašeptal a nechal ho volně stát. Většina studentů měla právě vyučování, avšak ti, kdo si nyní užívali volnou hodinu, s obdivem ztichli a zahleděli se do pohledné pravidelné tváře mladého muže. Vyzářovalo z ní něco nadpozemského, co všem okamžitě připomnělo Celestii, Cairu a ostatní štítonoše. Nebylo pochyb, že návštěvník pochází z Angiru.

„Dobrý den,“ oslovil prvního studenta, na něhož narazil, „rád bych hovořil se slečnou Vin..., totiž Aspenovou starší. Nevíte, kde bych ji našel?“

„Aspenová? Nejde o tu krásku, která dělá asistentku nějakému učiteli na resce?“ zareagoval mladík, který Celestii znal jen z doslechu.

„Jo, to je ona!“ zapojila se do jejich rozhovoru jeho společnice Recepta Palmerová, studující amulety právě na Fakultě věcné magie. „Myslím, že teď bude na přednášce u pana docenta Drakea.“

„Tak?“ povytáhl cizinec obočí. „Kdy přednáška končí?“

„Ve tři čtvrtě na dvanáct.“

„A kde jsou ostatní štítonoši?“ zajímal se muž s lehkým úsměvem.

„Po státnicích už mají volno, takže jsou asi v komnatách nebo ve zkušebně,“ informovala ho zaníceně studentka.

„A obojí naleznou kde?“ dotazoval se cizinec.

„V areálu Fakulty věcné magie. Je to hned na začátku hradu, přímo za pravou čtyřbokou věží. Komnaty mají ve druhém patře studentské koleje a zkušebna se nachází v učitelské koleji resky dole v přízemí. Dveře do ní poznáte snadno, po stranách stojí dvě sochy démonů,“ podala mu zcela vyčerpávající informace.

Muž poděkoval, a nevsímaje si užaslého okukování několika okolostojících dívek a nevraživých pohledů jejich mužských společníků, se rychlými kroky vydal k areálu Fakulty věcné magie. Jeho živý „dopravní prostředek“ ho líně následoval.

Jelikož bylo právě pondělí, ukladila se Celestia hned po skončení semináře z úvodu do kouzelné mineralogie u letošních prvků do malého skladu a dala se do chystání pomůček na odpolední vyučování. Pravda, mohla je připravit až po obědě, jenže když ona pořád sem tam nestíhala.

Drake se zdržel za katedrou, kde škrábal nějaké poznámky do svého notesu. Chtěl to mít rychle hotovo, protože se docela těšil na oběd. Dokončil svou práci a s úmyslem co nejdříve doputovat do menzovního sálu vstoupil na chodbu. K svému překvapení ale z čista jasna narazil na Patrika Listera, který se sháněl po jeho slečně asistentce.

„Chystá pomůcky v malém skladu,“ informoval ho Drake a trhl hlavou směrem k podschodištnímu brlohu.

Štítonoš vpadl do učebny jako velká voda. Claudius za ním zamračeně hleděl. Brzy ovšem poslechl volání svého žaludku a pokračoval směrem k východu. Náhle však zaznamenal jakýsi nezvyklý rozruch.

Na hlavní chodbu právě vstoupila zbývající angirská trojka plus ještě někdo. Pan docent zahlédl Cairu, která se točí okolo nějakého neznámého člověka a švitořivě s ním hovoří. V ruce měla kyticí růžových lilíí. Steve se táhl několik kroků za nimi a vrhal jejich směrem jeden nenávidnější pohled než druhý. A ani Paul po jeho boku nevypadal z přítomnosti cizince příliš nadšeně. Všichni čtyři pomalu zdolávali chodbu, až se zhruba v polovině její délky zastavili.

Claudius se na vetřelce znepokojeně zahleděl. Měl pocit, že jeho bílé vlasy a svalnaté ruce už někdy viděl. Muž byl velmi pohledný. Dlouhé prameny lemovaly spanilý pravidelný oblíček, jeho oči zářily jako dva tmavě modré diamanty a kontrastovaly tak se světlou pletí. Hladce oholená tvář, široká ramena a štíhlý pas dotvářely celkové vzezření olympijského atleta.

To už ale za sebou Claudius zaslechl známý klapot podpatků a na jeho úrovni se objevila Celestia s Patrikem v zádech. Drake na svou asistentku zkoumavě pohlédl a to, co spatřil, se mu nelíbilo. Ještě nikdy neviděl na její tváři podobný výraz. Mísilo se v něm

rozrušení, úžas a jakási snad mystická touha. Opřela se o sochu zefyry, loket zvedla velmi vysoko a během hypnotizování postavy neznámého muže si mimoděk položila palec a ukazováček na své pootevřené rty. Hrud se jí horečně zvedala a druhá ruka, volně svěšená, se jemně chvěla.

Claudius náhle pocítil známé sevření někde hluboko uvnitř. Měl pocit, že jeho krev dramaticky zhoustla a všechna se mu nahnala do spánků. Připomínal nyní kojota vyjícího nad planinou.

Starší štítonoška stáhla pomalu z vlasů šátek a chodbu prosvětlnila jasná záře. Její zdroj okamžitě upoutal cizincovu pozornost. Uprostřed věty se zarazil a otočil se směrem k ní. Na jeho obličej se zjevil nadšený výraz. Rychle se k ní rozešel a během zběsilých kroků mu v náručí rozkvetla obrovská kytice o několika desítkách rudých růží. Celestia mu se širokým úsměvem vyšla vstříc. Vypadalo to, že až se setkají, muž ji okamžitě schvátí do náruče a dychtivě políbí. Jenže nic podobného se nestalo. Došli k sobě, muž sice kytici sklomil, následně pouze uchopil její ruku, jejíž hřbet galantně políbil.

„Nejkrásnější kytice pro tu nejkrásnější z krásných,“ promluvil, když jí podával obrovský puget. Věnovala mu jeden ze svých odzbrojujících úsměvů.

„Jsi zpět!“ vydechla. „Ale jak ses ocitl tady?“

„Na hřbetu Merkura,“ usmál se. „Přivezl jsem panu prorektorovi dopis od velmistra.“

„Odkdy sloužíš jako posel?“ podivila se.

„Od té doby, co zdi Medeiny univerzity ukrývají nejzářivější klenot našeho Angiru.“

Znovu políbil její ruku a udělal to s takovou elegancí, že okukující studentky zasněně zavzdychaly. Pak odhrnul rukou pramen zářivých vlasů, nahnul se k jejímu uchu a něco jí pošeptal. Lehce kývla, zavěsila se do něj a společně vyšli ven. Vypadali jako dva andělé, jež právě spojili svá křídla a snad i životy.

Když procházeli kolem ostatních štítonošů, ani se na ně nepodívali. Drake za nimi hleděl s nepěkně staženým obličejem, dokud si neuvědomil, že ho probodávají něčí oči. Zachytil jejich směr a pohlédl na Cairu. Prudce uhnula pohledem do strany. Vypadala divně. Svaly ve tváři měla stažené, na rtech se usadil strnulý nepřirozený úsměv, oči se jí zúžily do škvírek. Křečovitě k tělu tiskla kytici a pyl z dlouhých tyčinek barvil její světlé šaty do oranžova.

„To je Tristan Dietrich, pán gryfů. I on pochází z Angiru,“ promluvil ke Claudiovi tiše Patrik, který stál ještě pořád vedle něj.

„Pán gryfů,“ zopakoval po něm zamyšleně Claudius.

Okamžitě si vzpomněl na mohutného orlolve na dvoře hostince U Kyklopovy milenky i na muže, jenž vyskočil z okna a odletěl na jeho hřbetu kamsi do neznáma.

Takže mise pana Dietricha na Kavkaze už evidentně skončila.

„Ano, byl dlouho v zahraničí. Nyní se vrátil do Angiru a hned pospíchal sem za ... No, vždyť jste to viděl sám.“

Pan docent sražil čelo a probodl Patrika ostrou dýkou svého ledového pohledu. Pak si ale vzpomněl, že vlastně mířil na oběd. Se štítonošem se ani nerozloučil a rozešel se ven. Byl přesvědčen, že ty dva ještě zahlédne, avšak venku to vypadalo, jako by se po nich slehla zem.

Poté, co dochvátal do sálu menzy a usadil se ke stolu, si uvědomil, že ho vlastně hlad úplně přešel. Přesto se za žádnou cenu nechtěl nechat předchozími událostmi vyvést z míry.

Cellestiino místo zůstalo po celou dobu oběda prázdné, zato Caira a ostatní angirští muži se za chvíli dostavili. Pan docent se z nějakého nevysvětlitelného důvodu zaměřil na pozorování mladší štítonošky. Vrtala se v jídlu a zamýšleně hleděla před sebe. Bylo jasné, že s ní Tristanův příchod zacloumal víc, než by si možná sama přála. Claudia náhle napadla překvapivá myšlenka.

Je možné, že na sestru žárlí? Skoro to tak vypadá. Ten angirský „namakanec“ jí nevěnoval téměř ani pohled, na druhou stranu před Celestii se skoro rozpustil. Ale, ale! Že by milostný trojúhelník? A zdá se, že pro mladší ze sester pořádně nešťastný. Očividně touží po někom, kdo o ni nestojí. Jenže proč? Vždyť Caira si díky své kráse zajisté může vybírat.

Mladší štítonoška byla také nádherná. Možná z ní nevyzařovalo oslnivé magické kouzlo jako z její sestry, ovšem i ona byla typem ženy, před níž se každému muži roztrásla kolena. Štíhlejší a vyšší než její sestra, s velmi dlouhými světlými kudrnatými vlasy v barvě dozrálého ječmene, s tváří čarokrásné nymfy a s očima barvy zářících lazuritů. Každý její ladný krok připomínal zpomalené mrsknutí ocasu mořské panny.

Drake si byl jistý, že kdyby tady nebyla Celestia, líbila by se každému bezpochyby její mladší sestra. KDYBY TADY NEBYLA CELLESTIA! Nicméně ona tady byla a vedle ní prostě Caira neměla šanci. Zdálo se, že starší štítonoška je vždycky o krok napřed. Jestliže její sestra září, Celestia plane, když ona krásně zpívá, Celestia vydává ze svého hrdla doslova zpěv andělů, pokud Caira čaruje, Celestia vytváří magické divy.

Znal ten pocit. Až moc dobře.

Také jsem měl staršího sourozence, který byl vždycky ve všem lepší. Milovanější, protěžovanější, pohlednější. Nenáviděl jsem ho. Chvála svaté Kirké, že je víc než sedmáct let kdovi kde. Možná už je po něm. Nevadilo by mi to!

Během svého vzpomínání zaznamenal někde zpovzdálí hlas doktorky Musy Ramposové, vyučující na Fakultě černé magie: „...nevím, kdy se vrátí. Prý letěl do Angiru. Suplicia tvrdila, že jí udělil pokyny ohledně přijímacích zkoušek na negru, ale že ona v tom má zmatky. Říkala jsem jí, ať se zastaví za panem prorektorem. Určitě jí poradí. Pokud by...“

Aha! Kocour Rivers je pryč, takže myška Celestia má pré.

♦ ♦ ♦

Odpolední dvouhodinovka přednášky z fyzických stigmat veškerenstva amuletů se zcela vymykala běžnému koloritu. Krom celkem nepodstatného faktu, že nebyly přichystány pomůcky na výrobu dočasně omlazujícího amuletu, čímž se podstatně pozdržel její klasický průběh, zaznamenali studenti u pana docenta vzhledem k poslední době dosti nezvyklé chování.

Svým neotřelým způsobem jim dával najevo svou dnešní nevráživost tak zjevně, až pojali podezření, že buď před přednáškou nasával, nebo prožil na svých výpravách za vzácnými nerosty velmi blízké setkání s některým ze vztekklých vlků. V okolních lesích se jich vyskytovalo víc než dost. Na jeho jízlivosti byli z minulých období svého studia zvyklí, ale dnes ho snad poprvé za svůj pobyt na univerzitě slyšeli řvát vzteky.

Tedy ne, že by neměl důvod. Během skupinové práce se Ostorriovi, Agripině a Helviovovi podařilo zasáhnout kouzelným paprskem místo ozdobného předmětu dvojici studentů před nimi. Kouzlo pro výrobu tohoto typu amuletu je „omladilo“ natolik, že bylo potřeba urychleně vyčarovat dětské plínky. Mohlo by se jednat o celkem vtipnou situaci, ovšem jediné v případě, pokud by se nezasaženým studentkám podařilo zabalit nyní kojenice Grattia Knezevitze dřív, než stihl potřísnit Drakeovu katedru.

Claudius si při tomto „oslnivém“ pohledu opět připomněl, proč nikdy netoužil po dětech. Chvilí na trojici viníků a současně na mimina ječel, že správně očarovaný amulet má udržovat vzhled i mysl člověka ve věku maximálně dvaceti let. Když si však uvědomil, že se děťátka daleko víc než o jeho soptění zajímají o vlastní palečky na malých nožkách, vztekle mrskl *Velkým přehledem magických amuletů* od profesorky Livie Šintomiové o katedru a uklidil se do své soukromé knihovny hledat protikouzlo.

Dnešní den dal našemu panu docentovi vážně zabrat. K jeho ještě mizernější náladě přispělo, že se Celestia do jeho pracovny odpoledne nedostavila, a navíc svolal děkan Goldberg narychlo mimořádnou poradu akademického sboru resky. Měl totiž neodbytnou potřebu řešit jakési hlouposti okolo žádosti o grant na výměnný pobyt několika vyučujících. Pan docent coby proděkan Fakulty věcné magie se jí chtěl nechtě zúčastnit musel. Z proklamované půlhodiny byly najednou hodiny rovnou čtyři. Když konečně porada skončila a Drake se dovedl do své komnaty, rozhodl se uklidit na noc raději domů. Drtil ho pocit, že na něj v jeho stísněné komnatě padá strop, a že pokud ihned nevypadne, udusí se. Zitřejší ranní dozor mu začínal už o půl sedmé, proto docela spěchal.

Během svého úprku domů narazil na nádvoří na skupinku loudajících se studentů, kterým začínala večerka přesně úderem desáté hodiny. Přestože neměl noční dozor a mohlo mu to být vlastně fuk, málem si na ně vyřval hlasivky. Je zajímavé, že i když byli studenti dospělí, museli se dostavit na koleje už takhle brzy. Zřejmě právě proto se většina z nich snažila zajistit si ubytování raději v soukromí dole v městečku. Univerzitní pravidla byla v tomto ohledu zcela nekompromisní, a tak se vrátný vždy oháněl jasně znějícími instrukcemi vedení. *Přicházíš minutu po desáté? Spíš venku nebo kde chceš!*

Když tedy krátce po desáté hodině večerní opouštěl pan docent hlavní univerzitní bránu, zahlédl zhruba v polovině wolftownského akvaduktu divný úkaz, jenž upoutal jeho pozornost. Zvedala se tam jakási nepřirozená mlžná stěna. Kondenzované vodní kapičky, či co to vlastně v tomto případě bylo, se líně převalovaly sem a tam a působily dojmem rozevlátého hedvábného šátku.

Claudius původně neměl v úmyslu po mostě přejít, jelikož pěšina, vedoucí do městečka směrem strmě dolů, začínala hned napravo za hradní branou. Prazvláštní meteorologický jev jej však zaujal, a proto se rozhodl prozkoumat, o co jde. Došel k mlžné stěně a chvíli ji vizuálně studoval. Náhle se mu zazdalo, že z opačné strany mostu, kam ale kvůli mlze nemohl dohlédnout, se ozývají nějaké zvuky. Skoro to vypadalo jako řev opilců, a snad dokonce i zpěv.

Sám nevěděl, proč to raději nenechal být. Něco uvnitř něj ho nutilo, aby zjistil, co se tam děje. I když se pokusil mlžnou stěnu rozehnat ohřívacím kouzlem, k ničemu to nevedlo. Zastrčil hůlku hluboko do pláště a opatrně vztáhl k šedivé cloně dlaň. Při doteku se objevily drobné jiskry, v prstech mu lehce cuklo, jenže k ničemu dramatickému nedošlo. Vnořil tedy do mlhy celou ruku a stalo se totéž. Postupně se do ní nasoukal celý.

Po jejím překonání konstatoval, že prostor uvnitř je „dutý“. Několik metrů za koncem mostu se totiž zvedala naprosto stejná bariéra. Ovšem nyní už ony zvuky slyšel naprosto jasně. A nešlo jen o ně. Na opačné straně wolftownské průrvy, asi dvacet metrů pod úrovní ostré hrany svahu, se nacházela rozlehlá vodorovná plošina, která vznikla už velmi dávno zřejmě vlivem eroze. Uprostřed ní hořel oheň a okolo se pohybovaly postavy. Krom řevu se odtamtud ozývaly také tóny houslí.

Přimhouřil oči a snažil se rozpoznat, kdo si dělá večírek při táboráku. Vlastně mu to bylo hned jasné. Nikdo jiný než štítonoši to být nemohl, jelikož opozdílí studenti by se rozhodně něčeho podobného nikdy neodvážili. Mlžnou clonu by asi studenti katedry magické vody vyčarovat uměli, ale rozhodně by nejskřila.

Prý složitá angirská mimosmyslová magie! Tohle primitivní kouzličko by překonal i nejbližší troll. Moc jste se nepředvedli, milí štítonoši!

Napadlo ho, jestlipak je tam i jeho slečna asistentka. A s NÍM? Nohy mu samy poručily, jakým směrem se má vydat. Na konci mostu se táhla úzká pěšina směrem dolů k místu, kde nyní plála vatra. Byla vyšlapaná už celé roky, protože zmiňovaná plošina byla často používána jako vyhlídka na panorama hradu a okolní podmanivou krajinu. Doktorka Bergnerová sem někdy dokonce vodila zájemce o hodiny malování.

Drake rychle seběhl dolů a přiblížil se ke skupině. Mezitím zaslechl zpívající mužský hlas, který neznal. Jeho mysl se najednou mírně ulevilo.

Pán gryfů, zřejmě. Kde je on, bude i ona!

Myšlenka, že tuto noc nevyužívají k tomu, aby spolu byli sami, jeho rozbolavěnou duši trochu zahojila. Plošina byla osázena vzrostlými rododendrony, azalkami a magno-

liemi, jejichž listy se už začínaly barvit dohněda. Jako úkryt si zvolil seskupení tří hustě propletených dřevin asi deset metrů od ohně. Keře byly i blíž, avšak všechny rostly jednotlivě, proto z bezpečnostních důvodů zůstal raději zde.

Opatrně rozhrnul větve. Později docela litoval, že to udělal, jelikož se mu naskytl naprosto šokující pohled. Jako první zaznamenal ženskou postavu s houslemi pod bradou, divoce se zmítající v drásavých rytmech a prudce pohazující hlavou. Podle velmi dlouhých kudrnatých vlasů poznal, že jde o Cairu. Byla velmi spoře oděna. Sukně byla sice dlouhá, jenže nad ní krom uzoučkého pruhu látky ovázaného kolem ňader nebylo zhora nic. Její čelo, lesknoucí se v záři ohně, vypadalo jako zpcené. Oči měla zavřené a pohyby svého těla vyvolávala dojem, že se právě nachází v nějakém šíleném transu. Pod jejíma nohama se na nějakém kusu látky válel Steve a vedle něj Paul.

Drake na oba muže vytrřetil oči. Polonahý Paul ležel na zádech, Steve rovněž pouze v kalhotách se skláněl nad ním a lil mu do krku nějakou tekutinu, přičemž se hlasitě chechtal.

„Ještě! Dělej! Spláchni to, snad se nebojíš,“ hecoval ho a schválně mu rozléval obsah poháru po obličej, krku a hrudi.

„KRETÉNE!“ zařval Paul a snažil se Steva odstrčit.

„Co je? Mely ti to olíže, nebo mám já?“ řehnil se oplzle světlovlasý štítonoš.

Paul prudce vykopl nohama a obrovskou silou ho odhodil bokem. Oba se jako na povel vztyčili proti sobě. Vypadalo to, že se snad jeden na druhého vrhnou. Drake se jen modlil, aby se začali rvát, a ne líbat. V tuto chvíli totiž nebylo vůbec poznat, jestli je mezi nimi opilecká nenávisť, nebo vášeň.

Ale dříve, než mohl pan docent zjistit odpověď, vykopl mezi ně Cairu nohu, čímž je naštěstí vrátila do reality. Pak se začala divoce smát a poskakovat s houslemi pod bradou jako šílená. Bylo evidentní, že všichni tři jsou opilí nebo zfetovaní.

Claudius očima propátrával zbytek prostoru. Mužský hlas byl stále slyšet, jenže nikoho dalšího neviděl. Ostatní byli zřejmě ukryti za ohněm, kam se dohlédnout nedalo. Říkal si, že pokud je mírná a pokorná Cairu v tomto stavu, jak asi teď vypadá a jak se chová její divoká, nezvladatelná sestra? Zjistit to bylo pro něj nyní prioritou číslo jedna. Chvíli uvažoval, že opuštění současné pozice asi není úplně bezpečné. Ovšem při pohledu na hlučnou trojici si řekl, že stejně nemají šanci ho zaznamenat, protože jsou oslněni plameny a mají evidentně rozostřené vidění.

Opatrně se tedy vydal velkým obloukem okolo ohně. Provizorní úkryt mu tentokrát poskytl jediný rozvětvený keř, dle jeho úsudku to ale bohatě stačilo. Přesně, jak předpokládal, byli tam. A VŠICHNI TŘI! Zpívající Tristan seděl na zemi a opíral se o jeden z balvanů, který za jiných okolností používali studenti jako improvizovanou lavici. Přes jeho lýtka měl nohy přehozeny Patrik a za nimi se v místě Tristanova klínu leskl černostříbrný šátek, halící zářivou kšticí.

Drakea ihned bodlo u srdce. Jeho slečna asistentka ležela na zádech a levou rukou, pozvednutou do výše, taktovala do rytmu. V pravačce svírala štíhlou cigaretu, z níž se linul oblouček kouře. Vzájemně propleteni vypadali jako nefalšovaná švédská trojka. Tristan se náhle napřímil a odhodil Patrikovy nohy bokem. Štítonoš vulgárně zanedával a schoulnil se do klubička.

Cellestia se líně zvedla, přetočila se na bok a vzepřela se na levém lokti. Pán gryfů jí podal pohár a ona ho na ex vypila. Pak se opřela o balvan v místě, kde před chvílí seděl Tristan. Byl na nohou a kroutil se v posledních tónech své drásavé písně.

Když skončila, začala Cellestia zběsile tleskat.

„Jsi čím dál lepší! Vždycky to s tebou byla božská jízda přímo do pekel!“ zakřičela na něj. Hned nato do sebe vlila další pohár, který se snad naplnil sám od sebe.

V Tristanových očích to zlověstně zajiskřilo. Poslední poznámka ho navnadila natolik, že se otočil do míst, kde za ohněm tušil Caiřinu přítomnost, a zahulákal: „Kotátko, úžasné! A teď ještě jednou!“

Za okamžik se v září plamenů zjevila mladší štítonoška a za ní potácivě dolezli zbylí dva muži. Patrik se zvedl na čtyři a začal dávivě zvracet. Ovšem nikdo si ho nevšímal. Drakeovi se při pohledu na tuto nechutnou zvířecnost zvedal žaludek. Jak uboze nyní působil dojem zdánlivé štítonošské nevinnosti. Měl pocit, že jediná Cellestia si ve své nezkratnosti a divokosti na nic nehraje.

Caira poslušně přiložila housle k bradě a vykouzlila opět stejné tóny. Tristan kýčovitě roztrhl košili a odhalil hrud. Pro tento pohled by zajisté vraždily statisíce žen.

„Vítej do klubu, vládce gryfů!“ křikl na něj rovněž polonahý Paul.

Drake sklouzl očima na Celestii. Fascinovaně na Tristana hleděla a provokativně přejížděla jazykem přes svůj horní ret. Vypadalo to, že na něj každým okamžikem skočí a strhne z něj zbytek oděvu. Přesto se nehýbala, usrkávala z poháru a potahovala cigaretu.

Tristan jí však nedal pokoj. Začal zpívat a natáhl k ní ruku. Zavrtěla hlavou a hlasitě se rozesmála. Když měl přestávku na nadechnutí, houkl na ni: „POJĎ!“

Prudce ji chytil za ruku a trhl s ní tak mocně, až se chtě nechtě musela zvednout do stoje. Pohár odletěl bokem a při dopadu se roztříštil. Táhl ji stále blíž ohni a divoce zpíval. Steve s Paulem se dali do nekontrolovatelného poskakování. Pak přišla krátká přestávka, v níž měly housle své sólo.

Caira zuřivě přejížděla smyčcem struny a Tristan do toho řval: „PROČ TO NOSÍŠ? UKAŽ VŠEM, JAK JSI KRÁSNÁ!“ Při těch slovech strhl Celestii šátek z hlavy a hodil ho do ohně, který ihned zahořel vysokým rudým plamenem. Okolním prostorem se rozlilo jasné světlo.

Cellestia vytréštila oči a zaječela: „TY PITOMČE, ZNIČIL JSI MI KRYCÍ ZÁVOJ!“

Ale to už Tristan zase zpíval a hemžil se v divokých tónech. Rozdrážděná ztrátou důležitě součásti svého oděvu a celkovou jiskřící atmosférou této noci, pokrčila kolena a za-

čala se pohybovat v bocích. Za okamžik přidala zbytek svého těla a prudce se roztočila v erotickém tanci. Divoce pohazovala hlavou, její rozpuštěné kadeře létaly ze strany na stranu. Ve vyzývavých gestech provokativně kroutila rukama, vycházela Tristanovi vstříc, pak před ním svůdně ustupovala, přičemž se její nohy proplétaly ve složitých krocích a poskocích. Neustále přitom pohybovala boky, jako by chtěla co nejdříve naznačit milostné pohyby.

V druhé polovině písně ji k sobě štítonoš přitáhl, uchopili se v tanečním postoji a v šíleném sodomickém tanci kroutili pánví společně. Zakláněla se dozadu, on na ni ve stoje naléhal, pak zase naopak. Poté ji otočil, pevně uchopil její boky a nechal se dráždit její zmitající se pánví. Po chvíli uvolnil jednu ruku, zvedl ji výš a spočinul na její obdařené hrudi. A ona si to nechala líbit!

Drake si v tu chvíli připadal jako prachobyčejný šmírák. Chvíli sice uvažoval, že zasláhne, jelikož ze své pozice k tomu pravomoc měl, ovšem jaký by to mělo smysl? Všichni byli dospělí a zcela zodpovědní za všechno, co tu právě prováděli, jakkoliv to bylo skandální. Nejráději by se vytratil, ale tělo ho neposlušovalo. Strnule klečel a hleděl na scénu, která ho tolik bolela.

Píseň jako lusknutím prstů skončila a Celestia se zhroutila do trávy. Tristan se okamžitě vrhl k ní a stiskl ji do náručí. Přiblížil se k ní a ...

Claudiovio se zatmělo před očima. Trvalo to jen okamžik, avšak když se jeho zrak projasnil, s hrůzou si uvědomil, že Celestia leží s hlavou otočenou jeho směrem a upřeně hledí na keř, za nímž se skrýval. Tristan mezitím zuřivě líbal její šíji a rukou ji vykasával sukni.

A pak se stalo něco naprosto nečekaného. Celestia prudce švihla nohama jako prve Paul, když ho Steve poléval nápojem.

„PUSTĚ MĚ, TY PRASE!“ zaječela, nečekanou silou ho odstrčila a vyskočila na nohy.

„Cay, co je?“ ujelo mu vylekaně. Ihned se ji pokusil chytit za ruku.

„NE, NESAHEJ NA MĚ! TOHLE UŽ NENÍ TANEC!“ křikla, otočila se, popadla pléd, co se celou dobu válel na zemi, a dala se do šíleného úprku vzhůru po vyšlapané pěšině. Pán gryfů za ní nechápavě hleděl, pak se ale mrštně vztyčil a hnal se za ní.

„Nech ji, na tu nemáš!“ ozývalo se za ním společně se štěkavým smíchem.

Pan docent se snažil zmobilizovat své myšlenky. Věděl, že takto vydrážděný muž dokáže být velmi nebezpečný a ona by se mu jistě neubránila, když ho nechce.

ONA HO NECHCE!

Ta myšlenka se mu rozlila v duši jako hojivý balzám a okamžitě tam zaelila jeden krvavý šrám. Bytostně odhodlán rozcupovat pána gryfů na miniaturní kousičky, vyskočil a pustil se za nimi.

Když doběhl k vrcholu skalní průrvy, zahlédl je stát na mostě jen několik metrů od sebe. Za normálních okolností by ho asi zaznamenali, jenže momentálně měli úplně jiné

starosti. Stáli naproti sobě, Celestia výhružně cenila zuby, varovně zvedala prst a z plných plic na bělovlasého muže ječela: „CO SIS MYSLEL? ZMIZÍŠ NA DVA ROKY, A KDYŽ SE VRÁTÍŠ, OKAMŽITĚ MĚ TADY OHNEŠ? JSI ODPORNÝ!“

Claudius uskočil za nejbližší skalní výstupek, vystrčil hlavu a napjatě poslouchal. Každý sval v jeho těle byl však připraven okamžitě vyrazit na pomoc.

„ODEŠEL JSEM, PROTOŽE JSI MĚ TENKRÁT ODKOPLA JAKO PSA! NAKONEC SES MI JEŠTĚ VYSMÁLA!“ řval pro změnu on.

„TAKŽE TOHLE MÁ BÝT POMSTA? UBOHÉ!“

„Když jsme tančili, vypadala jsi spokojeně!“ namítl vztekle.

„Byl to tanec! JEN tanec!“

„Nebud' směšná, roztopila bys i skálu, moc dobře to víš. Jenom provokuješ, ale když přijde na věc, jsi ještě uražená!“

„Ne uražená, nýbrž zhnusená. Jsi stejný jako všichni! Vidíš jen tělo, nic ve mně!“

Tristan k ní náhle smířlivě pozvedl ruce a sesunul se na kolena.

„To není pravda! Dobře víš, že tě miluju už roky. Tvou auru, charisma, osobnost, sílu. Všechno, čím jsi. Nelámej mi srdce podruhé, málem jsem to tenkrát nepřežil,“ kvílel u jejich nohou.

Claudius nikdy nezapomněl na pohrdavý výraz, co se nyní zjevil v její tváři. Zvysoka hleděla na klečícího poloboha, jenž nyní škemral o její lásku, a ani ji nenapadlo projevít jakýkoliv náznak soucitu.

„NEMÁM ZÁJEM,“ pronesla tvrdě, otočila se a nechala ho tam klečet.

Vyskočil na nohy. „MYSLÍŠ, ŽE NEVÍM, O KOM SE TI V NOCÍCH ZDÁ, KDYŽ VZDYCHÁŠ DO POLŠTÁŘE? MELY MI VŠECHNO NAPSALA!“ zahulákal.

Zarazila se, ale zůstala k němu otočená zády.

„Už abys mu ležela u nohou, co? Znáš to jméno, co šeptáš, když jsi sama v posteli! Vyzýváš zrůdu, proto jsi stejná jako on! Zklamou tě, něžnosti od něj nečekej! Až svými pařáty rozdrásá tvé tělo na krvavé cáry, až jeho žár seškváří tvou kůži na uhel a až zaryje ostré zuby do bělostné šije andělů, čím jméno budeš volat pak? Na koho budeš vzpomínat?“

Mrtvolně chladným hlasem pronesla: „NA TEBE NE!“

Tristan zaúpěl a zaječel: „VŽDYCKY BUDEŠ JENOM LACINÁ ČERNOMAGIC-KÁ ŠTĚTKA!“

Po těchto Tristanových slovech se Claudiovi vehnala krev do spánku tak prudce, že měl na okamžik pocit, že mu praskne hlava. Jeho tlak vyletěl do gigantických výšin, tělo se roztráslo náporom rozhořčeného vzteku.

NIKDO! Nikdo na světě s ní nebude takto mluvit!

Bezmyšlenkovitě vytrhl hůlku a už už se chystal vyskočit. Jenže nebylo třeba, neboť štítonoška se dokázala bránit sama. Prudce se k žárlivému Angirovi otočila. Drake při pohledu na ni leknutím ztuhl. Jako by to vůbec nebyla ona. Krutost a bezcitnost oděly

její krásnou tvář do kamenného hávu naprostého odlidštění. Její oděv v tom okamžiku doslova zdřevěněl a víc než cokoliv jiného připomínal kůru stromů. Zářící vlasy sice pohasly, avšak snad jako kompenzace jejich bývalé krásy je propletky zelené lístky. Celkovou zlověstnou atmosféru dotvořily ostré špičaté výčnělky. Vyrážely z okolního kamenného masivu a přihnaly se k ní rychlostí tornáda.

Hned nato švihla rukou. Z její dlaně vyrazil zelený paprsek, v letu se změnil v liánu, která se Tristanovi obtočila okolo krku a mrskla s ním dobré tři metry dozadu směrem k stále ještě ukrytému panu docentovi. Pán gryfů dopadl na pravý bok. Začal se dusit a zmítat jako šílenec.

Ráznými kroky k němu došla a zavrčela: „MY DVA JSME SPOLU SKONČILI! Neodvažuj se ke mně někdy přiblížit, jinak na vlastní kůži poznáš, co dokáže černá magie a zemská kouzla dohromady!“

Luska prsty, popínavá rostlina se rázem rozpadla a umožnila tak poraženému nadechnout se. Celestia se otočila na podpatku a rozběhla se směrem k hradu. Obě mlzné stěny rázem zmizely.

Tristan ještě několik sekund chroptěl, přesto se ukázal být životaschopný až moc. Těžce se zvedl na kolena a sípavým hlasem za ní zakřičel: „CHUDINKO! JÁ SI DNESKA JEŠTĚ UŽIJU, ZATO TY SI BUDEŠ MUSET VYSTAČIT SAMA!“

Pak se vydrápal na nohy a rozběhl se zpět ke konci mostu.

Drake se zatajeným dechem sledoval, jak sbíhá pěšinou zpět k ohni, schvátí do náruče smějící se Cairu, která evidentně nebyla při smyslech, a hází ji na deku. Nebránila se. Mocným trhnutím rozpáral její sukni, zašmátral ve vlastním rozkroku a vetknul se mezi její nohy. Víc toho ale nestihl, protože v tu chvíli ho od ní doslova odstřelil paprsek z Claudiovy hůlky.

Ať už byl pán gryfů jakkoliv mohutné tělesné stavby, druhý náraz ho dokonale vyřadil ze hry. Dopadl tentokrát na záda a zůstal nehnutě ležet. Vypadalo to, že je po něm. Drake přiskočil, zjistil, že je jen v bezvědomí, a tak ho nechal být.

Caira se zmítala na zemi a něco nesrozumitelného blábolila. Claudius se otočil na ostatní štítonoše. Steve s Paulem byli tak zpití, že ani nevnímali jeho přítomnost. Patrik ležel bez hnutí na zemi a hlasitě chrápal. Pan docent ze sebe strhl plášť, hodil ho přes obnaženou ženu, zvedl ji do náruče, vystoupal s ní nahoru a pak rychle chvátil přes most ke vstupu do školy.

Když se blížil k bráně, zaslechl šumění křídel. Vysoko nad sebou zaznamenal vzletajícího Faethona se Celestii na hřbetě. Hned mu došlo, že namísto do hradu zamířila ke konírně. Utíkala pryč od všeho, co nyní vřelo pod mytickými kopyty.

Caira se v jeho náručí začala klepat. Brzy ztratila vědomí. Když dosáhl mřížce mezi prvním a druhým nádvořím, uvědomil si, že se nějak podezřele zklidnila. Mrskl s ní na zem a párkrát ji pořádně propleskl. Zalapala po dechu, což mu stačilo. Byla naživu, i když

to momentálně vypadalo, že jen tak tak. Přestože byla lehounká, zdála se mu cesta do univerzitního Špitálu nekonečná.

„Našel jsem ji ležet na chodbě. Vypadá to, že je opilá,“ mlžil, když se nad ní slečna Moricová skláněla s dávicím lektvarem v ruce.

„Ano, evidentně. A podle rozšířených zorniček bych řekla, že má v sobě i něco silnějšího než jen alkohol. Zajděte pro slečnu Celestii, měla by vědět, co se stalo.“

Drake se kousl do rtu. Věděl, že to bude zbytečná cesta. Přesto kývl, vyšel z ošetřovny a chvíli počkal na chodbě. Za okamžik se zase jako by udýchaně vrátil a zaníceně oznamoval, že mu jeho asistentka neotevřívá dveře. Poté se ale raději otočil a odešel, protože pohled na zvracející Cairu nebyl dvakrát oslnivý. Dávivý lektvar fungoval rychle a spolehlivě.

Onu noc už se Claudius do postele nedostal. Rozčileně přecházel ve své kolejní komnatě sem a tam a marně si lámal hlavu nad tím, kam se vlastně Celestia uklidila. Mozkem mu horečně vířily vzpomínky na noční odpudivý zážitek.

Hajzl! Takhle ji urazit! Laciná černomagická štětka! ODPORNÉ!

Claudius se mračil čím dál víc.

A o kom vlastně předtím mluvil? Přece tou popisovanou sadistickou bestii nemohl myslet Reverse! Děkan negry je sice zajiště znalcem v oblasti mučení, avšak k ní se chová jako ke královně.

Přestože černokněžníka z duše nenáviděl, byl si stoprocentně jistý, že Rivers by raději zabil sám sebe, než by jí jakkoliv ublížil.

Existuje snad ještě nějaký jiný objekt její touhy?

Claudius byl celý den přesvědčen, že jde právě o Tristana, ale evidentně ne.

Čí jméno šeptá Celestia v noci do polštáře a pro koho vzdychá? A souvisí to nějak s tím strašným pejorativním označením, kterým ji pán gryfů na mostě počastoval?

Tyto a mnohé další otázky se mu honily hlavou a nedovolily jeho mysli, aby si alespoň na okamžik odpočinula. V souvislosti s pokusem užít si se Celestii vlastně ani Tristana z ničeho neobviňoval, protože jeho slečna asistentka se u ohně bezesporu chovala naprosto skandálně.

Je přirozené, že po akci přichází reakce.

Za zcela nepřipustný však považoval Tristanův očividný pokus o znásilnění mladší štítonošky. Chvilí si dokonce říkal, že by možná nebylo od věci poslat na bělovlasého šilence oceloty. Ovšem tuto myšlenku rychle zaplašil, jelikož by pak musel přiznat, že celému incidentu přihlížel.

Zdálo se mu, že dnešní noc trvá věčně. Svitání stále nepřicházelo. Poslední minuty před půl sedmou byly nekonečné. Měl pocit, že písek v jeho přesýpacích hodinách se zrovna dnes nakazil spavou nemocí.

KONEČNĚ! Poslední zrníčko líně dopadlo na hromádku ve spodní baňce a on mohl „beztrestně“ vyrazit.

Vyřítel se na chodbu, proběhl kolem nehybného pavouka kronikáře a prohnal se otevřeným prostorem mezi učitelskou a studentskou kolejí. Pak nahodil mrazivě nepřijemný výraz, vnikl do studentské koleje, pomalu se začal procházet a sekýrovat kde koho. Přesto dnes hlavní chodbu poněkud odbyl, v prvním patře se zdržel jen tak, aby se neřeklo, a už upaloval po schodech nahoru do patra druhého. Nic nezvyklého zde ale nezaznamenal.

Před dveřmi Cellestiiny komnaty se zastavil. Naslouchal, uvnitř se však nic nepohulo. Cellestia s ním mívala v úterý až odpolední vyučování, takže bylo normální, že tak brzo ještě nevstávala. Jenže Drake potřeboval naléhavě vědět, jestli je uvnitř, a chrápající huby se vyptávat rozhodně nechtěl.

Ať už pan docent plánoval nyní udělat cokoli, nedošlo k tomu, neboť zpoza chodbového zlomu se právě vyřítel sir Meritus a rychlými kroky chvátal k Cellestiině komnatě. Vypadal tak rozlíceně, až Drakea napadlo, že ho takto ještě nikdy neviděl. Automaticky ustoupil ke zdi a čekal, co se bude dít.

Prorektor zabušil na dveře a silným hlasem zavolał: „CAILEY, CHCI S TEBOU OKAMŽITĚ MLUVIT!“

Obrovská pusa uprostřed dveří ospale zívla a jedno z očí se líně rozle pilo.

„Odpal!“ zavrčela znechuceně.

„IHNE D OTEVŘI DVEŘE, NEBO TO UDEĽÁM JÁ ZA POMOCI NÁSILÍ!“ zahřímál vztekle Meritus a připomínal přítom Dia metajícího blesky.

Huba zděšeně zaječela: „SOS!“

„Pane prorektore, ona tam asi není,“ tiše pronesl Drake.

Meritus po něm hodil rozruženým pohledem. Claudius totiž pronesl nahlas to, čeho se on sám docela dost obával. Nezdálo se mu pravděpodobně, že by Cellestia neřešila tristní stav své sestry, kdyby byla přítomna.

„U Kirčiny nalomené hůlky, tak kde je?“ vyštěkl sir Meritus pouze řečnickou otázku, na niž neznal odpověď ani jeden z nich.

„HLEDÁŠ MĚ?“ rozlehl se chodbou známý mystický alt.

Přicházela velmi pomalu. Vlasy měla staženy do ohonu a halila se do téhož plédu, co v noci sebrala ze země u ohně.

Při pohledu na ni se oběma mužům znatelně ulevilo, i když Drake si dával hodně záležet, aby to nebylo vidět. Nezdálo se však, že by jeho přítomnost vůbec zaznamenala.

Meritus se k přicházející štítonošce rázně rozešel. Zastavila se, když se přiblížil dostatečně blízko, aby rozeznala jeho navztekaný výraz, i ona couvla ke stěně.

„KDES BYLA?“ zahulákal na ni.

„Projít se,“ zalhala.

„V NOCI?! KAM?“

„Jen tak ... Po okolí ...“ vysoukala ze sebe.

„NEZDŮRAZŇOVAL JSEM TI SNAD STOKRÁT, ŽE SE V NOCI VENKU POHYBOVAT NESMÍŠ? VNÍMÁŠ VŮBEC, CO TI ŘÍKÁM, NEBO JE TI TO ÚPLNĚ FUK!“ řval na ni rozlíceně. Odmklčel se, aby se nadechl, a mírnějším tónem pokračoval: „Kde máš sestru?“

Zmateně na něj pohlédla a pak mrkla směrem ke dveřím Caiřiny komnaty. Bylo jasné, že o ničem nemá ani potuchy.

„No, tam není!“ obořil se na ni Meritus. „Leží ve Špitále!“

Cellestia viditelně zbledla a zděšeně zamávala dlouhými řasami. Pak se beze slova otočila a nabrala směr do království sourozenců Moricových.

Prorektor ji ale zadržel: „Nic jí není, našli ji opilou na chodbě. Má jen pořádnou kocovinu. Vyspí se z toho a bude zas dobře. A zbytek tvých angirských kumpánů skončil stejně, tedy kromě pana Dietricha, který zmizel jak pára nad hrncem! Prý je našli okolo třetí ráno skřítkci pekaři, když přicházeli na ranní směnu do kuchyně. Váleli se pod mostem. A teď chci vědět, jestli ses toho ohňového večírku zúčastnila také! A pravdu!“

Cellestia zalapala po dechu. Věděla, že je zle.

„Ohňového večírku?“ zopakovala po něm velmi pomalu, snad aby oddálila nepříjemnou odpověď. Už už se nadechovala, aby se pokusila vyplodit ze sebe něco alespoň trochu důvěryhodného, když tu se vedle Meritova levého ramene náhle zjevil Drake. Útrpně přetočila oči.

Ty jsi tady ještě chyběl!

Snaha byla, přesto se z jejich úst nevydrala ani hláska, jelikož nyní promluvil někdo jiný.

„Pane prorektore, já tedy netuším, co dělala slečna asistentka ve druhé polovině noci, ale mohu vás ujistit, že jsme spolu psali posudky na odcházející studenty až do dvou hodin do rána. Víte přece, jak na nás ministerstvo tlačí, aby už je mělo na stole.“

Lež splýnula z Drakeových bledých rtů tak lehce, až to Celestii vyděsilo. Škubla sebou, jenže i přesto dokázala udržet pohled na svém nyní pořádně nakrknutém strýčkovi.

Meritus se na pana docenta zpytavě zahleděl a nevěřícně utrousil: „Vážně, Claudie?“

„VÁŽNĚ!“ opáčil Drake s ledovým klidem.

Prorektor si ho chvíli nevěřícně prohlížel, pak se otočil zpět na Celestii. Tvářila se skoro vyčítavě. Sir Meritus stiskl rozčileně rty. Tohle bylo přece v plánu. Chtěl, aby mu na ní záleželo. A povedlo se. Rozehrávali tuto trapnou komedii společně, navíc dokonce proti němu samotnému. Nelíbilo se mu to, ale na druhou stranu se jednalo vlastně o velmi nadějnou novinku.

„Tak tedy dobrá! Nebudeme to raději rozmazávat. Nicméně ty, mladá dámo, máš přísný zákaz odcházet ze školy po setmění! A pamatuj si, jestli se ještě někdy namočíš do nějakého průšvihů, vážně tě vyhodím! Ode dneška jsi v podmínce! Třeba už jen proto, že jsi nehlídala svou vlastní sestru, co tě jinak chrání jako oko v hlavě!“

Meritus se prudce otočil a nasupeně odcházel směrem ke schodišti. Oba za ním hleděli, dokud se jim neztratil z očí.

„Myslíte, že tomu věří?“ splynulo jí z úst.

„Ani náhodou!“ opáčil tvrdě.

Teprve nyní se na sebe podívali. Zvedla obočí a on v jejím pohledu zaznamenal obdiv.

„Lžete jako profesionál, pane docente,“ zašeptala.

„Byla jste tam!“ prohlásil nekompromisně. Ihned ale překotně doplnil: „Že ano?“

Souhlasně kývla.

„Nevypadáte, že byste měla kocovinu,“ ušklíbl se.

Krom trochu rozmazaných linek okolo očí a několika divokých pramínků, které opustily účes, vypadala dokonale jako vždy. Hned neodpověděla, jen se pousmála.

„Nerozhází mě smrtící kletba, natož kapka alkoholu,“ hesla po chvílce přemítavého mlčení.

Kapka, jo?

„Začíná mi hodina, musím jít,“ trhl sebou, otočil se a odcházel.

Tentokrát za ním dlouze hleděla ona. Opájela se rozevřátými pohyby jeho pláště, vnímala tmavý třpyt jeho vlasů v ranním slunci a srdce jí bušilo jako o závod.

♦ ♦ ♦

„Cay, já si vůbec nepamatuju, jak jsem se sem dostala,“ zakvílela Caira. Až na katastrofální kruhy pod očima byla bledá jako smrt.

„To je jedno, hlavně, že tě našli,“ mávla rukou sestra a poposedla si z nepohodlného kovového rámu postele více na matraci. „Asi se nemám ptát, jak se cítíš?“

„Jako právě vyždímaná ponožka.“

Cellestia se posměšně zašklebila: „Dobře ti tak, nemáš pít, když to neumíš!“

„To spíš ty Tristanovy cigarety. Bylo v nich nějaké svinstvo,“ zakňourala Caira a rychle zašmátrala rukou po kbelíku, který stál vedle postele.

„Dýchej zhluboka!“ zavrčela na ni Cellestia.

Neměla sebemenší chuť sestru litovat. Zlobila se na ni a slovo soucit ze svého dnešního slovníku definitivně škrtila. Za plentou se ozvalo povědomé zaskučení. Cellestia se nahnula a lehce odhrnula závěs. Pohled na zeleného Patrika ji znechutil natolik, že zase látkou zuřivě šlehla dolů.

„Jsou tady všichni tři,“ vyrazila ze sebe rychle Caira, riskujíc, že se zase pozvrací.

„Slyšela jsem!“

Caira ji náhle chytila za ruku: „Tys tam nezůstala až do konce?“

„V nejlepším se má přestat!“

„A Tristan byl s tebou? Myslím v noci?“

„NE!“ pronesla Celestia tím nejmrazivějším tónem, jaký ze sebe dokázala vydat. „Kdo tě vůbec našel? Víš to?“

„Prý Drake.“

„Claudius?“ užasla Celestia. Pak se však rozvzpomněla: „No jo, vlastně. Dneska měl ranní dozor, a tak spal ve škole. Ale proč byl v noci na studentské koleji?“

Když Celestia opět zvracející sestru opustila a vstoupila na chodbu, utkvěl její zrak na příkré stoupajícím točitém schodišti, které středem doslova proráželo jednotlivá patra Okrouhlé věže. Věděla, že se nahoře nachází observatoř, ovšem ještě nikdy v ní nebyla. Nyní se zdálo, že je vhodná doba jít vrchol věže prozkoumat.

Vykasala si dlouhé šaty, vlečku přehodila přes paži a začala pomalu a opatrně zdolávat krkolomné schody. Během cesty ji napadlo, že nazpátek bude asi muset vytáhnout křídla, jelikož na osmicentimetrových podpatcích by mohl být sestup skutečně velmi zábavný. Minula třetí, čtvrté i páté patro věže, když tu náhle schodiště doslova končilo zapíchnuté do obrovské žhnoucí koule uprostřed černého kruhového stropu. Kolem planoucího slunečního kotouče obíhaly na svých trasách všechny planety naší sluneční soustavy včetně k nim náležejících měsíců a prstenců. Mezi nimi čas od času prosvítl roj meteoritů nebo osamocená kometa.

Štítonoška vystoupala až ke Slunci a vztáhla k němu ruku. Nepálilo. V jeho středu se náhle objevil malý kulatý otvor, rychle se rozšiřující do stran. Vypadalo to, jako by Slunce trávil samo sebe. Když byl otvor dostatečně široký, aby jím prošel člověk, vystoupila Celestia po schodišti nahoru. Prostor okolo byl překryt klasickou hvězdářskou kupolí.

Uvnitř bylo šero. Několik obrovských starobylých dalekohledů nasměrovaných do všech čtyř světových stran trčelo z kupole ven. Uprostřed stál mahagonový stůl, na němž byly vyskládány nejrůznější měřičské přístroje, úhly a kružítko. Po stranách stály černé prosklené skříňky, zdobené motivy nebeských souhvězdí. Na policích se nacházely meteority nejrůznějších velikostí, menší historické dalekohledy, různé typy skleněných čoček, tlusté knihy v popraskaných kožených vazbách a další a další věci, prozrazující, že jejich pozorovatel se právě ocitl v pomyslném chrámu astronomie a možná i astrologie.

Celestia si vše se zájmem prohlížela, studovala hustě popsané pergameny s nákresey hvězdářských přístrojů, meziplanetárních soustav, černých děr a komet s dlouhými hořícími ocasy.

Pootevřenými dveřmi vystoupila z kupole do venkovního prostoru a ocitla se tak u cimbuří Okrouhlé věže. Stála a hleděla do dálky. Přemýšlela. Silný závan větru serval z jejich vlasů krycí závoj a odnesl ho dolů na jedno z nádvoří, kde se k němu sehnul některý ze studentů. Zvedl hlavu a překvapeně pátral, odkud šátek přiletěl. Zářící Celestiiny vlasy se přehlédnout nedaly. Zakývala na něj rukou, on jí závojem zamával.

Znovu pozvedla své oči k obzoru. Vítr rozevlál záhyby širokých šatů a pročešával bohatou hřívu. Byl odsud krásný výhled. Jako na dlani měla před sebou nejen celý hrad, ale i městečko na jedné a Ostrozub na straně druhé. Magický hvozd se barvil do žluté a rudé barvy a ostrý vítr z něj spirálovitě odnášel již spadané listí.

Cellestia zavřela oči. Na okamžik si zde připadala volná, jen roztáhnout křídla a letět. Jak ráda by to udělala. Vidět zase bílé angirské věže, stáda divokých nezkrtných pegasů na zelených stráních posvátného města, stříbrné Jezero zázraků, obrovské stromy angirských lesů.

Ano, vidět, ovšem pouze z ptačí perspektivy. Uvnitř posvátného města byla svázaná. V zajetí velmistrových řádů a pravidel, která z duše nenáviděla, měla pocit, že je zbavena možnosti řídit vlastní život. Avšak vždycky to tak nebylo. Jako dítě Angir milovala. Jenže pak vstoupila do jejího života smrt a všechno se změnilo. Zavřela oči, její rty sebou bezděky zaškubaly, ruce se sevřely v pěst.

„Hledáte odpovědi tam, kde nejsou,“ ozvalo se náhle za ní.

Lekla se a prudce se otočila. Ve dveřích stál vysoký, štíhlý postarší muž, oděný v dlouhý šedivý hábit. Z ramenou mu splyval plášť v téže barvě s kapucí nataženou přes hlavu. Jeho hubená hladce oholená tvář se na štítonošku přívětivě usmívala. Jen oči měl smutné. Tak smutné.

„A kde je tedy naleznu?“ otázala se tiše.

Muž k ní pomalu přistoupil a pronesl: „Jedině sama v sobě.“ Pak pokynul rukou směrem ke dveřím a oba se vrátili do nitra observatoře.

„Jsem Ronlend Dansten, astronom, fyzik a vyučující na Fakultě bílé magie,“ promluvil a namísto podání ruky se hluboce uklonil. I když to Cellestii překvapilo, přece jen se během představování poklonila také.

„Říkali mi, že zde má Fakulta bílé magie své odloučené pracoviště, katedru vesmírných teorií a hvězdného pozorování. Vy jste jejím vedoucím?“

Pan Dansten kývl hlavou.

„Ještě nikdy jsem tady nebyla.“

„Líbí se vám zde?“

„Je to mystické místo,“ hlesla štítonoška.

„Ano, hvězdy jsou mystické, tajemné, těžko prozkoumatelné, ostatně jako veškerý Všehomír kolem nás.“

„Mluvíte skoro jako bellez,“ pousmála se.

Po hubené tváři přelétl jemný úsměv. „To asi proto, že bellez skutečně jsem.“

Muž stáhl kapuci. Vynořily se z ní nejen kudrnaté prošedivělé vlasy, ale také typický rostlinný ornament na čele, s nímž se všichni bellezové rodí. Cellestia překvapeně zalapala po dechu.

„Netušila jsem ... Co bytost jako vy pohledává na kouzelnické univerzitě? Proč nejste u svých?“ vyrazila ze sebe poněkud netaktně.

„Jenže já jsem u svých,“ odvětil se shovívavým úsměvem. „Svět lidských kouzelníků je mým domovem už velmi dlouho. Překvapuje vás to? Vždyť přece nejsem jediný z bellezského rodu, co odešel z kouzelného Dravidského pohoří. Sama jste kdysi jednu takovou znala.“

„Ach ano, jistě,“ pronesla chladným hlasem, který jasně naznačoval, že už se o této záležitosti nechce bavit. Po chvíli mlčení se otázala: „Jste ze Semiolského údolí?“

„Nikoliv. Pocházím z Chalpéských výšin.“

„Aha, odtud ten zájem o astronomii. Z vrcholku Dračího drápu se hvězdy pozorují jistě velmi dobře.“

„Máte pravdu,“ pokýval hlavou. „Ovšem vašeho strýce Aspenu velmi dobře znám. Studovali jsme společně v Bellezmounthu.“

Bellezmounth byl název hlavního střediska bellezů, v němž mimo jiné sídlila Jeho Výsost král Hamikdar III., nejvyšší představený všech bytostí bellezského rodu. Toto přenádherné velkoměsto bylo samo o sobě výsostným územím, které nepřínáleželo k žádné z bellezských samosprávných oblastí. Semiolské údolí, Chalpéské výšiny, Vřesovinové pláně i Bílé zátočiny jej obklopovaly ze všech čtyř světových stran.

„Udržujete nějaké styky se Semiolem?“ otázala se jaksí opatrně.

„Naposledy jsem tam byl před mnoha lety. Myslím, že to bylo daleko dříve, než jste domovinu vaší matky navštěvovala vy.“

„V tom případě asi nemáte povědomí, jak se má strýc a jeho rodina,“ povzdechla si.

„Doslechl jsem se, že se pan Aspen stal nejvyšším správcem Semiolského údolí a jeho čtyři děti vyrostly do krásy.“

„Čtyři? Pamatuju si pouze na tři dcery,“ užasla Cellestia.

„K dcerám přibyl ještě syn. Mám dojem, že mu bude patnáct let,“ informoval ji pan Dansten.

„Aha. Proto ho neznám. Naposledy jsem rodinu navštívila před více než šestnácti roky,“ povzdechla si štítonoška.

Astronom chvíli mlčel a nechal ji vzpomínat na doby dávno minulé.

Po krátké odmlce promluvil: „Znám váš příběh. Je smutný.“

Pak se přesunul ke stolu a z jeho zásuvky vytáhl stočený kus papíru. Rozvinul ho před štítonoškou a ona se na něj překvapeně zahleděla. Byla to velmi povedená kresba rudkou, na níž byla zobrazena její matka, malá Caira a rovněž ona sama ve věku jedenácti let.

„Ten obraz znám. Originál visel v našem sídle v Pavích vrších. Ale mám dojem, že na něm byl zobrazen i náš otec...“

„Je pro vás těžké hledět na minulost?“ otázal se téměř soucitně.

„Víc, než si dokážete představit,“ hlesla a očima obtahovala nádherné rysy matčiny tváře. Po chvíli k němu pozvedla oči a třesoucím se hlasem mu položila zvláštní otázku: „Řekněte mi, vy, kdo znáte hvězdy, je tam? Myslím ONA?“

„Jestli vystoupala ke hvězdám? Sama znáte odpověď. Nenechala jste ji odejít, nikdy jste jí neodpustila.“

Cellestia stiskla pevně víčka a rozklepala se jí brada. Nebyla teď schopná cokoliv říct.

„Mohu se vás na něco zeptat?“ ozval se pan Dansten. „Odsoudila jste za její pochybení celý bellezský rod?“

„Ne, to ne! Jednalo se pouze o fatální selhání jednotlivce,“ potřásla odmítavě hlavou.

„V tom případě mi není jasné, proč se svou bellezskou rodinou neudrżujete žádné styky. Řekl bych, že kromě děda z otcovy strany a vaší sestry jsou jediní, koho máte.“

„Šest let jsem byla uvězněna v Angiru. A pak ...“ Zamyslela se: „Nevím. Asi kvůli všem těm nehezským vzpomínkám ...“

„Věděla jste, že my bellezové cítíme zodpovědnost za každou jednotlivou chybu členů našeho rodu? Přesně tak to také vnímají v Semiolu. Myslí si, že se na ně vůli Hermétlin hněvate,“ upozornil ji astronom. Zvedla k němu udivené oči.

„Skutečně? To mě nikdy nenapadlo. Asi bych jim měla vše vysvětlit,“ zamyslela se nahlas. „Jenže já teď do Semiolu jet nemůžu. Slíbila jsem, že se budu držet ve zdech tohoto hradu.“

„Myslím, že dopis by postačil,“ pousmál se na ni astronom.

Stočila zrak kamsi bokem a zašeptala: „Ano, napíšu ho. Nejvyšší čas.“

Zpráva o mravnostním poklesku čtyř štítonošů se po škole roznesla jako epidemie. Šuš-kanda neustávala, dokonce netrvalo dlouho a o událostech předešlé noci se vyrojily ještě mnohem fantasknější historky, než jaké by mohly být vůbec pravdou.

Už u oběda bylo ze všech koutů sálu menzy slyšet nejrůznější spekulace. A to nejen mezi studenty. Profesorka Simonová, sedící u stolu napravo od obědvajícího Claudia, se nahnula ke slečně Moricové.

„Slyšela jste to? Na chodbě u štítonošů prý dneska dopoledne hořelo!“

„Cože? Vždyť jsou všichni ve Špitále. Tedy kromě Cellestie.“

„No, vždyť právě! Hořelo před její komnatou.“

Panu docentovi v mozku zakvílelo:

Zase průšvih a opět je v něm namočená ona! Copak nemá rozum, s takovou jí Meritus za chvíli vážně sbalí kufry.

„Huby povídaly, že ten angirský krasavec klečel u Cellestiiny komnaty a prosil tam za odpuštění. Ale ona tam nebyla. Pak prý ozdobil její dveře stovkami růží a ona, když se odněkud vrátila, je okamžitě spálila.“

„A chytlo něco?“

„To vážně netuším!“

„Já jsem ještě slyšel...“ zapojil se do rozhovoru doktor Tigidius Lišaj z Fakulty zvířecí magie. Jeho hororové líčení o rádoby přítomných prostitutkách a necudných orgiích už Claudius pouštěl jedním uchem tam a druhým ven.

♦ ♦ ♦

Celý incident s Tristanem měl ještě jeden důsledek. Poté, co se Caira vrátila ve čtvrtek 9. října ze Špitálu, navštívila sestru v její komnatě a oznámila jí, že se rozhodla vrátit na čas do Angiru.

Cellestia na to jen smířeně kývla hlavou. Tušila důvod sestřiny náhlé touhy znovu se procházet po bílých angirských náměstích. Chvilí bojovala s myšlenkou vysvětlit jí, že její láska k bělovlasému krasavci nebude opětována. Je totiž jasné, že ten, k němuž se už mnoho let ubírají myšlenky její sestry, je stále hluboce zamilován do ní samotné. Nakonec se ale rozhodla, že pro sestru bude nejlepší, když začne konečně žít život sama za sebe, což s sebou krom radostí nese bohužel i strasti. A kdo ví, třeba Tristan nyní po jejím dalším odmítnutí upne své zraky k té druhé nejkrásnější.

Za tři dny poté stály obě sestry společně se sirem Meritem na začátku ranveje na koštišti. Paul s Patrikem postávali se svými pegasy opodál. Měli za úkol doprovodit Cairu domů a také tam už zůstat.

„Nejsem si jistá, že je to správné,“ šeptala roztráveným hlasem Caira, jako by očekávala, že ji bude sestra přemlouvat, aby přece jen zůstala. Ovšem něco podobného Cellestia rozhodně neměla v úmyslu.

„Nejen správné, nýbrž přímo nutné! Měla jsi to udělat už dávno,“ zašeptala jí do ucha.

„Nevím, jak to bez tebe zvládnou,“ zanaříkala mladší štítonoška.

„Naprosto bez problémů. Jsi silnější, než si myslíš,“ pousmála se Cellestia.

Vzdor urputné snaze neplakat však Caiře sklouzla z očí slza.

„Dva kilometry za Wolftownem si vše začnu vyčítat a vrátím se,“ zanaříkala.

„Opovaž se! Jestli tě v nejbližších dvou měsících zahlédnu, proměním tě v mouchu pro pavouka kronikáře,“ vyhrožovala naoko starší ze sester.

„To neumíš!“ procedila mezi semknutými zuby mladší štítonoška.

Cellestia ji pohládila po vlasech a setřela dotěrnou slzu.

„Tak to udělám já,“ ozval se sir Meritus. „Šťastnou cestu, děvčátko moje, a pozdravuj dědečka,“ políbil ji na čelo.

„Miluju tě, sestřičko,“ zašeptala Cellestia.

V tu chvíli se Caira rozplakala naplno a padla sestře do náruče.

Když se konečně Bellerofontes, následovaný černými dvojčaty Artemidou a Apollonem, odlepil od země a vznesl se se svou jezdkyní do oblak, Cellestia za ním ještě dlouho hleděla.

„Co nás čeká teď?“ zašeptala tiše.

„Krásný podzim, řekl bych,“ odvětil jí prorektor. Byl navenek klidný, ale uvnitř zachvácený obavami. Předchozího dne dorazily znepokojivé zprávy z domflamnské oblasti, bývalého sídla vévody z Erferuviollsu.

ODPOVĚDI NEBO OTÁZKY?

Ve čtvrtek 16. října dopoledne se kouřící Celestia a naprosto antitabákově zaměřený Steve opírali o zábradlí balkonu ve druhém patře studentské koleje resky. „Dopoledne budeš asi u Riverse, že?“ zjišťoval štitonoš.

„Ještě pořád je v čudu. Před cestou tvrdil, že prý má nějaké neodkladné vyřizování, a to nejen v posvátném městě. Ale stejně by mě zajímalo, kam pořád lítá.“

„Proč se ho nezeptáš?“

„Protože by mi neodpověděl,“ pronesla zamyšleně.

Steve namísto reakce zabloudil očima dolů na první nádvoří a hned ji upozornil: „Hele, podívej, není to Drake?“

„Je,“ kývla Celestia, když se Stevem sledovali Drakeovu hranatou postavu, kterak pádí k hradní bráně. „Kampak zase tak záhadně mizíte, pane vedoucí?“

Vyopozorovali to už dávno. Ve čtvrtek okolo půl jedenácté se Drake týden co týden vydával na nějaké prazvláštní výlety, z nichž se vždy vracel na vyučování v jednu hodinu rozmrzelý a ve špatné náladě.

„Třeba má permanentku do vykřičeného domu,“ uchechtl se Steve.

Celestia se na něj zamračila. Poslední dobou nějak špatně snášela, když o Drakeovi někdo pronesl cokoliv negativního. Potáhla z cigarety a vypustila obláček dýmu směrem k mizejícímu muži. Pak se otočila, a následována svým bodyguardem, zamířila ke dveřím své komnaty.

„Blbost! Chodí domů! Kam jinam? Ve čtvrtek mívá přece noční dozor, takže si tam chodí vyvětrat, zatopit nebo co já vím?“

„Nepolechtáš zobrazovač?“

„K čemu?“ utrhla se na něj, „Moc dobře víš...“

Její promluvu náhle přerušilo prapodivné dunění v prostoru schodiště. Zpozorněli, a protože hluk neutichal, vydali se tiše na průzkum. Když se blížili k chodbovému zlomu, uslyšeli velmi zajímavé věty: „Zatlač!“ „Aaa, už nemůžu!“ „Nepřestávej!“ „Přidej!“ „Počkej na mě, už to bude!“

Užasle na sebe pohlédli a Steve se neubráníl tichoučké otázkou: „Za bílého dne a na schodech?“

Opatrně vystrčili hlavy. Čekali ledacos, ovšem toto opravdu ne.

Marius společně s Agripinou právě vlekli do schodů obrovskou krásně zdobenou harfu. Na jejím vrcholu seděla socha amora vystřelující šíp lásky ze svého zlatého luku. Hekali a funěli u toho, jako by právě uběhli maraton.

„Proč si ji nenadzvednou kouzlem?“ zašeptal Steve.

Cellestia pokrčila rameny: „Co já vím? Třeba ho neumí.“

„Vždyť studují vysokou!“ zděsil se štítonoš.

„Někdy se Claudiově averzi vůči nim ani nedivím. Zajímalo by mě, k čemu je jim harfa,“ zamyslela se.

„Ty nevíš, že docentka Arpadová před nedávnem verbovala nové členy do univerzitní filharmonie? Asi se jí podařilo získat novou harfenistku nebo možná harfenistu,“ informoval ji.

„Ale! To mi nějak uniklo.“

„Půjdu jim pomoci,“ prohlásil odhodlaně.

Jeho samaritánské plány však okamžitě zničila slovy: „Ani omylem! Potřebuju stáhnout do korzetu. Je potřeba vyšperkovat se na oběd.“

Když po dvaceti minutách zasedala k toaletnímu stolku, hlavou se jí honily úvahy o dvojici „muzikálních“ studentů.

Že by ti dva byli zase spolu?

Vzpomněla si na situaci během olympiády, kdy si Marius nechal k sobě do komnaty zavolat Maximu Hatašimu a Agripina to nesla velmi těžce.

Možná došlo k nějaké změně. Některé indicie tomu nasvědčují. V učebně zase sedí vedle sebe a tuhle jsem je viděla procházet se zahradami.

Nějak jí to celé nedalo, proto pomocí kouzelných semínek prolustrovala jejich vztah. Agripino v mžiku vyrostlo do mohutné a velmi krásné bonsaje, avšak Mariovo ani nevzklíčilo.

Takže pokud spolu ti dva opět chodí, jde z jeho strany o prachsprostou přetvářku. Že by ji chtěl jen do postele? A ona ho stále vroucně miluje. Ubohá Agripino, až ho přestaneš bavit, ublíží ti zas. A co se týká Claudia ... Čtvrteční péče o jeho domov mě ani za mák nezajímá, naopak období před mnoha lety rozhodně ano. Je na čase „nakopnout“ kouli minulosti.

♦ ♦ ♦

Téhož večera se Cellestia zamyšleně posadila do jedné z kostelních lavic. Staré dřevo nepřijemným zavráním rozřízlo posvátné ticho ve stánku božím. Zvedla oči a chvíli upřeně hleděla na dřevěné přepažení prostoru nad sebou. Měla gotiku ráda. Připadala jí nejvznešenější ze všech historických slohů. Kam se na tuto štíhlou nádheru hrabalo nabubřelé a přelácané evropské baroko, jak nicotně působily rovné antické linie klasicismu ve srovnání s majestátností lomených oblouků a vkusných rozet. Nyní se ale nechtěla opájet architektonickým uměním dávných mistrů stavitelů. Její myšlenky ubíhaly zcela jiným směrem.

Po chvíli se zvedla, a doprovázena opět oním nepřijemným vrzáním, se přesunula na schody pod křížem.

Nuže, Claudiova morsvirská éra. Podle složky, kterou dotáhl Helvius z ministerského archivu, trvala od března 2000 do ledna 2004. Tenkrát vedl dvojí život. Studoval a sloužil vévodovi. Nechápu, jak to mohl stíhat. I když se zdá, že se mnoha pogromů neúčastnil. Taky jsem tu kopii nemusela hned pálit! Pročetla jsem ji jenom zběžně a teď si skoro nevzpomínám, kde všude byl. Takže... Mám dojem, že tam byl uveden Škvořín, Honsova vesnice, pak snad i Panský dvůr? Ne, jeho účast na masakru v Panském dvoře byla jen předpokládána a myslím, že ve Škvoříně taky. Tak kde ještě? Nic, kašlu na to! Zkusím Honsovu vesnici. Ach jo! Raději bych utírala zadek Godzille, než dobrovolně sledovala vraždícího Drakea.

Ač se jí do toho ani za mák nechtělo, měla pocit, že není zbytí. Potřebovala nutně vědět, jak si Claudius tenkrát počínal, zdali se jen účastnil nebo se do vraždění také zapojil. Myšlenku, že by si její pan vedoucí zabíjení užíval, si vůbec nechtěla připouštět. Přesto se bála. STRAŠNĚ!

„Claudius Drake, Honsova vesnice, eee... Kdy to bylo? Jo, 9. dubna 2002, třeba 10:00,“ pokynula zobrazovači a ten spustil sled mnoha hrůzostrašných scén.

Ze zobrazovače se vynořily plameny. Nějaký ženský hlas příšerně ječel. Zvířený prach zahaloval bojiště do šedivé mlhy, všude se válela suť, kusy rozbitých zdí a střepy. Stromy na bývalé návsi byly přelámané, dřevěná střecha obecní studny se zhroutila na její okraj. A mezi vší tou spouští leželo mnoho těl. Muži, ženy i děti.

Skupina pěti Morsvirů se skrývala za malým domkem, jehož střecha hořela. Odpadávaly z ní kusy plápolajících šindelů. Jeden z nich zapálil klečící postavě s tváří skunka plášť. Krokodýl a ibis mu ho dupáním uhasili. Jaguár se lehce vykláněl zpoza zdi, tlama se mu lehce pohybovala. Mířil špičkou meče na protivníky, kteří zoufale útočili pouhými hůlkami. Ze zbraně však žádné světelné paprsky nevycházely, přesto se každý zasažený ihned zhroutil k zemi a bez zjevného povrchového zranění sebou začal házet jako šílený. Muselo jít o nějakou strašlivou kletbu, co zřejmě napadala vnitřní orgány. Ibis právě zasáhl opodál běžícího mladíka. Jeho tělo okamžitě vzplálo. Živoucí pochodeň ještě chvíli vrávorala sem a tam, divoce rozhazovala rukama a pak se zhroutila k zemi.

K hořícímu tělu doběhla se srdceryvným řevem bělovlasá žena a ve snaze ho uhasit přes něj přehodila kus látky. V tom okamžiku se sesunula přímo na něj. Jaguár ji nemilosrdně skolil.

Vlk právě mířil na muže, jenž je napadal a ukryval se za jednou z polorozpadlých zdí. Špičku meče zaznamenal a hbitě se stáhl zpět. Pokud ale vlk nějakou kletbu vyslal, vzdor očekávání se od kamene neodrazila, nýbrž zřejmě pronikla skrz a útočnicka na místě zabila. Na rozdíl od ostatních však před smrtí očividně netrpěl.

Za chvíli se ibis společně se skunkem a vlkem od zbytku Morsvirů oddělili. Dlouhými skoky zdolali vzdálenost mezi jejich původním stanovištěm a malou vilkou naproti. Aby se skryli před dalším bezhlavě pálícím protivníkem, zamířili do zahradního altánu na předzahradce. Vlk, který byl nejrychlejší, přeskočil zábradlí a vnikl do přístřešku, kdežto ibis a skunk se pod nápořem střel schoulili ke zděné podsadě a vraceli útočnickovi údery. Byli na něho dva, proto jeho střely za okamžik ustaly a nahradil je nepřítelův bolestný jekot. Vlčí Morsvir se mezitím v altánu zarazil. Na zemi tam ležela mladá žena s krvácející ranou na hlavě a vlastním tělem chránila dvě malé děti. Chlapce a dívku.

Vlk se ihned vzpamatoval a namířil na ně meč.

„Ne, prosím ne! Milost. Jsou ještě malí!“ sténala s očima vytřeštěnými hrůzou. Její líce skrápely slzy děsu. Ruka s mečem náhle klesla a on pohnul zbraní směrem k východu.

Žena na nic nečekala, popadla obě děti do náruče a vystřelila pryč. Do prostoru altánu odněkud zespodu proniklo oranžové světlo a zavrtalo se do dřevěné střechy. Vlk se okamžitě sesunul k zemi. Prostrčil meč vyřezávaným zábradlím, zamířil a zabil. Pak pokračoval do domu. Proběhl chodbou, rozrážel dveře všech místností. Na zemi přeskakoval ležící těla zalitá krví. Někjak starší žena pod schody chroptěla ve smrtelné křeči. Neviditelná střela z morsvirského meče ji dorazila. Následně se vyřítit ven a připojil se ke skupině dalších tří Morsvirů, tentokrát s obličejí lišky, orla a žáby.

„STACÍ!“ vriskla Cellestia na kouli minulosti. Obrazy se okamžitě rozplynuly v šedi-ovou mlhu. Zprudka oddechovala, ruce se jí chvěly.

Ano, vlk! Vlk z vlčího města. Jak jinak?

Na okamžik uložila tvář do dlaní a snažila se ovládnout své rozrušení. Ale i přes vnitřní bolest ve sledování za chvíli pokračovala. Tentokrát však posunula výjev o dvě hodiny dopředu, neboť chtěla vědět, jak se Morsvirové chovali „po akci.“ Z novin věděla, že útok na Honsovu vesnici začal po deváté dopoledne a skončil okolo jedenácté hodiny.

Většina budov už dohořivala, všude se povalovaly hromady suti a zuhelnatělého dřeva. Hustý dým z kostela, jehož zničená střecha se už dávno propadla, stoupal k nebesům. Působil skoro jako ďáblovo poselství určené samotnému Stvořiteli.

V ruinách se pohybovali Morsvirové. Kontrolovali ležící těla, zdali někdo přežil. Někteří ještě se svým zvířecím inkognitem, jiní byli už odhaleni. Část z nich se chovala neuvěřitelně nelidsky. Pokud narazili na zraněného protivníka, odchod na onen svět mu nelitostně znepřijemnil. Bavili se aplikací rozřezávací kletby, zapalováním sténajících lidí a dalšími krutými zvěrstvy. Jiní pomocí hůlek hasili zbylé požáry, jenže rozhodně tak nečinili z nějakých mo-

rálních pohnutek. Sotvaže se zdálo, že je vstup do poničené budovy bezpečný, začali rabovat. Avšak vyskytovali se tam i takoví, co se starali o raněné Morsviry, snaželi mrtvolvy vesničanů na jedno místo, jeden z nich je počítal a pořizoval si jakési záznamy.

Claudius Drake s tmavou kápí na hlavě právě pomáhal nakládat na nosítka nějakého chroptičího spolubojovníka. Zvedl jeho meč se želví hlavou na rukojeti a přitiskl mu jej na hrud. Chvilí šel vedle nosítek, postupně ale zpomaloval, až se zastavil úplně.

„Nowak, co?“ ozval se za ním povědomý hlas. Drake mlčky pokýval hlavou a nechal postavu dojít až k sobě. Jednalo se o Lucretia Sullivana.

„Všechno jsem viděl. Vběhl tomu parchantovi přímo do rány. Podle mě to nedá.“

„Taky si myslím,“ utrousil Claudius a znovu se rozešel.

„No, všechna čest, příteli. Ty tvoje meče, fakt bomba! Ani ne dvě hodiny a je po akci. Jeho Milost bude nadšena. Škoda, že nebyly už dřív. Nemuseli jsme po útoku na Piškolety pohřbívat tolik dobrých chlapů.“

„Jo, říkali, že to tam byl tehdy masakr,“ usklíbl se Drake.

„Claudie, pozoroval jsem tě v akci. Mušku máš sice přesnou, ale jenom nudná smrtící kletba? Vyzkoušel jsi vůbec tu kyselinovou, co jsme si natrénovali?“

„NE!“ zavrčel Claudius.

Vikomt ještě něco žvanil o jakési poradě a zhodnocení výsledků zítra v Domflamu, nicméně mladý Drake ho nevnímal. Už zase stál a upíral oči na tělo mladé ženy s holčičkou v náruči. Chlapec ležel jen malý kousek od ní. Mrtví byli všichni tři. Výraz v jeho tváři byl tvrdý, bezúčastný, skoro až lhostejný. Nedalo se z něj vyčíst vůbec nic. Snad jen jeho oči se leskly víc než obvykle.

V tuto chvíli Cellestia scény v zobrazovači zastavila.

„Zabíjení, vraždy, krev, bolest a milosrdenství. Kam jsi to šel, Claudie? Na co jsi mysl-el? Na vykoupení nebo plameny pekelné?“ zašeptala a setřela z tváře slzu.

Takže to, co se psalo ve složce, je pravda. Užival výhradně kletbu *De vita decede*, což se nyní jasně potvrdilo. Když jsem na něj v hotelu v Prstočárově vrískala, že zabíjel čistě a nikdy ne ze zálohy, vlastně jsem vařila z vody. Odhadla jsem to dobře, ovšem i přesto... Vidět ho v akci je víc, než unesu.

Když se trochu vzpamatovala, zadala zobrazovači čas útoku na městečko Škvořín. Leč tady jej mezi vraždícími Morsviry neobjevila. O totéž se pokusila u Panského dvora, avšak dopadla stejně.

Ještě tam byla nějaké hora. Jak se přesně jmenovala? Hora temna? Hora mlhy? Ne, to není ono.

Vztekle sebou trhla a zadala zobrazovači své vlastní vzpomínky na poslední poradu Ligy smrt živoucím mrtvolám. Jenže zářící předmět s ní tentokrát nechtěl spolupracovat, neboť ať se jej pokoušela všelijak natočit, text kopie Claudiovy morsvirské složky přečíst nedokázala. Ve společenské místnosti živky se k němu tenkrát nakláněla příliš těsně, což v kouli minulosti způsobovalo jeho dokonalé zakrytí.

Tuto vychytávku odhalila už dávno. V Agiru ji velmistr sledoval na každém kroku a často tak činil právě přes zobrazovač. Aby uchránila obsahy dopisů svým přátelům, po-

radil jí Tristan, že je potřeba sklánět se nad listem co nejnižše. Fungovalo to. Na druhou stranu se jí nyní nečitelnost kopie Drakeovy složky ani trochu nehodila. Dnes ještě netušila, že za rok bude za onu znalost děkovat nebesům.

Nakonec své snažení vzdala a dala se do přemýšlení, co si má z Drakeovy minulosti prohlédnout nyní.

Dobře, tak tedy Claudiova každodennost. Třeba se do nějakého dalšího útoku trefím.

„Tak tedy Claudius Drake, třeba 12. června 2002, 18.30. Místo nevím, poradíš si s tím?“ oslovila zobrazovač, jako by se jednalo o něco živého. K jejímu překvapení ji tentokrát koule minulosti nezklamala, i když žádný prostor se neobjevil. Zato postava ano. A kdyby jen jedna!

Dvoje rty se navzájem vpjely do sebe. Vášnivě, nenasytně, urputně.

Vlastně to vypadalo velmi hezky, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu štítonošku píchlo u srdce. Pak se zamračila.

Není tato scéna příliš intimní, abych ji tak bezostyšně pozorovala? Nakonec mě ještě v Angiru nařknou z voyerství!

Líbající se Claudius pro ni byl docela velký problém, proto se rozhodla scénu raději ukončit. Jenže najednou ...

Rty v zobrazovači se od sebe náhle prudce oddělily.

Štítonošce se tak naskytl pohled, na nějž do smrti nezapomněla, přestože by si to velmi přála.

Dvě nahá mužská těla, překrytá lehkou přikrývkou, vzájemně propletená, prováděla značně podezřelé rytmičné pohyby. Claudius ležel, Lucretius se skláněl nad ním. Na jeho nahých zádech se skvělo velké černé tetování jaguára ve skoku. Po tvářích oběma stékal pot a funěli, jako by se snažili doběhnout Prchající kašnu.

Cellestia zhnuseně zkrivila obličej. Máchla pravačkou, čímž scénu rychle ukončila.

Jako nic proti, Claudie! Poměr s chlapem mi vážně nevaří. Chápu, že lidé mívají různé potřeby a sexuální touhy, ale proč sis k podobným hrátkám musel vybrat zrovna tohoto hnusného bastarda?! Pyšný, samolibý, nafoukaný dědic obrovského majetku, který neumí nic jiného než se chvástat vlastní rádoby dokonalostí a sám nikdy nedokázal udělat cokoli pořádného! Možná je fyzicky přitažlivý, nicméně uvnitř červivější než třešně po záruce! Ble!

Náhle se však ve svých rozhořčených úvahách zarazila. Hlavou jí totiž proletěla vzpomínka na Caiřin rozzuřený výstup poté, co během olympiády málem zemřela:

Tohle jsi celá ty! Pyšná, povýšená, bezohledná! Ty jsi ale dopustila, aby se z tebe stala manipulativní mrcha, již není nic svaté! Zajímala ses někdy o někoho jiného než o sebe?

Starší štítonoška zděšeně zkřivila rty.

A je to tady! Celá já! Milá Cailey, co mu vlastně vyčítáš? Raději si zameť před vlastním prahem! Jenže pokud tyto povahové rysy u Lucretia fungovaly, proč jsem já pro Claudia stále nepřítazlivá? Podpantoflák rozhodně není. Asi se věkem zocelil.

Pak se opět otočila na zobrazovač: „Tak třeba ... Claudius Drake, 15. září 2002, 14.30. Místo zase nevím.“

Ruka s velkou tmavou jizvou si právě přidržovala list pergamenu, pravačka na něj perem škrábala nějaký text.

„... když porovnáme účinky labradoritu v cínovém a mosazném lůžku, bude naprosto zřejmé...“ zněl okolo něj neznámý mužský hlas. Bylo očividné, že se Claudius právě nachází na přednášce či semináři.

„Nezajímavé,“ zavrčela a výjevy opět zastavila.

Do Claudiova studia se jí podařilo trefit ještě jednou, ovšem tentokrát ho viděla, jak se nimrá v jídle. Podle hluku okolo a okraje známého osmiúhelníkového stolu se právě nacházel v sále menzy.

Po zadání údajů 16. prosince 2002, 12.00 se v zářící kouli zjevila jen šedivá převalující se mlha.

Tak po smrti určitě tehdy nebyl, ve světě obyčejných lidí je to nepravděpodobné, takže zbývá jedině Domflam, kam neměl zobrazovač nikdy šanci nahlédnout. Copak, pane vedoucí, byl jste právě u svého plápolajícího šéfa na koberečku?

O měsíc později opět nalezla Claudia v Lucretiově náruči.

Už zase! FUJ!

V březnu 2003 ho zastihla, která se s ručníkem okolo pasu holí v koupelně ve svém bytě. V místnosti právě probíhaly nějaké stavební úpravy. Celestia tak měla jedinečnou příležitost prohlédnout si velké tetování sedícího vlka na jeho zádech. Musela uznat, že je skutečně mistrně vyvedeno. Oč bylo krásnější, o to víc se jevilo ve své podstatě nestvůrnější.

16. května, v den šestého výročí zničení vitráží v sálu menzy, se Drake podle převaluující se šedivé mlhy v kouli minulosti vyskytoval zase v Domflamu.

Následující vzpomínku z 1. srpna 2003, která byla, co se týká Claudia a Lucretia, zase kontaktní až moc, opět urychleně zahнала pryč.

„TAK DOST! Nemůžeš mě varovat, že se každou chvíli trefím do soukromého porna? Copak nevíš, že jsme v kostele?“ obořila se na zobrazovač.

Přitomý krám! To zas měli „chytré hlavy“ v Angiru co vymyslet!

„Claudius Drake, 30. září 2003. Tehdy by mohl být možná zase ve škole. Takže Wolftown, třeba 13.30,“ plácla jen tak nazdařbůh další datum.

Spatřila ho na nějaké polní cestě. A nebyl tam sám. Vedl si za ruku drobnou černovlasou ženu s broskvovou pleťí a očima modrýma jako dva safíry. Byla celkem hezká, ale působila tak nějak plaše, dokonce snad až vystrašeně.

Cellestia se mezi sledováním zamyslela:

A jo! V září už musel mít dávno dostudováno. Začal v lednu 1998, vysoká je na pět let. Určitě končil v lednu 2003. A podívejme, konečně nějaké děvče! Že by šlo o zmiňovanou Ionu, o níž mi strýček říkal loni v květnu po rvačce s Krodowskim? Možné to je, Meritus naznačil, že ji Claudius poznal na lyceu. Jenže od doby, co střední školu dostudoval, uběhlo v září 2003 víc než šest let! A navíc! Během posledního roku jsem ho sledovala skoro na každém kroku. Všimla bych si, že má holku. Museli se dát dohromady někdy později. Jak dlouho spolu asi byli? A kdy mu pošramotila duši? Čím? Rozchodem? Hm, no, ale i kdyby! Z něčeho podobného by se přece už dávno vzpamatoval. Budu si ji muset trochu „proklepnout“.

Pak už se však opět plně soustředila na výjev v kouli minulosti.

Během jeho povídání se žena neustále něčemu divila a Claudius jí musel některé informace opakovaně vysvětlovat. Po chvíli dorazili na dohled velké budovy s mnoha věžemi a věžičkami.

„Už jsme skoro tady. Zapamatovala sis, jak se dostaneš na trh a pak zpátky?“ otázal se Claudius své společnice.

„Nemůžu tě doprovodit až do práce?“ zeptala se s dětskou žádostivostí v hlase.

Jenže Drake ji ihned odmítl: „Ne, Ioni. Zase se rozloučíme tady. Už jsem ti přece říkal, že nechci, aby tě kolegové okukovali.“

„Ale prosím tě, zas tak hezká nejsem,“ uculila se.

„Jsi nejkrásnější na světě. Víš, jak na ten trh?“

„Ano, obejdu jen lesík a pak se dám doprava.“

„Dobře. Tak pa.“

Dali si letmou pusu a pak se rozdělili. Iona zamířila k lesíku, Claudius směrem k budově. Obraceli se a mávali si. Claudius došel ke dveřím, nad nimiž se skvěl velký ozdobný nápis Institut pro výzkum magických nerostů. Vzápětí se na Ionu ještě otočil. Zase mu urputně mávala. Naznačil jí, aby už šla. Poslušně pokývala hlavou a vydala se zamýšleným směrem. Nejednou však Claudius místo toho, aby vstoupil, prudce uskočil bokem a sesunul se za široký kmen borovice, která rostla jen malý kousek od dveří. Manévr vypadal dosti naučeně, bylo tedy jasné, že to nedělá poprvé.

Iona se za okamžik opět zastavila a ohlédla. Claudia už ale neviděla, a tak se rozešla směrem k lesíku. Potají ji sledoval, dokud mu nadobro nezmizela z očí. Pak se vztyčil, dochvátal za roh budovy, velkým skokem přeskočil nízký plot, ohraničující pozemek institutu, a rychlou

chůzí urazil ještě asi padesát metrů. Vytáhl kostě, kouzlem ho zvětšil, nasedl a vznesl se do vzduchu. Zamířil tímž směrem, jakým odešla Iona. V zákrytu vysokých vrcholků borovic a smrků ji chvíli pozoroval. Vypadalo to, že se ujišťuje, zdali nemá v úmyslu se vrátit. Když si byl jistý, že nad něčím podobným žena neuvažuje, provedl ve vzduchu prudkou otočku a hnal se někam na opačnou stranu.

Cellestia si umínila, že ho bude pozorovat. Během sledování jeho cesty se jí hlavou honily tyto myšlenky:

Lhal jí. Nepracoval tam. A to jako udržoval poměr se Sullivanem a současně chodil s ní? Mooc hezké, pane docente!

Pak zvrátila hlavu dozadu a hluboce si povzdechla:

Ty, kdo jsi bez viny, hod' kamenem. Na cestu špatnosti jsi nastoupil kvůli mně. Jak bych tě teď mohla soudit? Takže Ionu už znám. Ovšem pokud je ona zosobněním jeho vkusu, vůbec se nedivím, že je vůči mým snahám zcela imunní. My dvě jsme jako nebe a dudy.

Zřejmě nějak opomněla, že se právě nachází v kostele, a zcela bezostyšně si zapálila. Claudius ale cestoval dlouho, proto výjevy v zobrazovací postupně posunovala vždy po patnácti minutách.

Zhruba za hodinu poté, co se před institutem s Ionou rozloučil, se Claudius snesl na náměstí nějakého města. Zmenšil kostě, zastrčil ho do pláště a už se hnal do bočních uliček. Po nepřilíh dlouhé době se vnořil do budovy, jež nesla název penzion Na úsvitu.

Cellestia se zamračila:

Penzion? A jéje! Vsadím se, že vím, kdo tě v něm čeká!

A nemýlila se.

Po rozhovoru s recepční vyběhl Drake dvě patra, a když našel příslušné dveře, vklouzl bez zaklepání do pokoje. Na rozložitě manželské posteli se zde rozvaloval pan vikomt Lucretius Sullivan, oděný do županu, se skleničkou whiskey v ruce.

„No konečně!“ přivítal Claudia, „kde seš tak dlouho? Už tady trčíš víc než hodinu.“

„Zase si usmyslela, že mě doprovodíš do ‚práce‘. Dřív to fakt nešlo,“ zavrčel Claudius, stáhl si plášť a rozplácl se na posteli vedle Sullivana.

„Začíná být pořádně otravná, nemám pravdu? Měl by ses jí konečně zbavit!“

„Drž hubu! Víš, moc dobře, že to nejde! Navíc co? Ty se snad kvůli mně rozvedeš? Olympia ti taky pěkně šlape na paty, jak si tak pamatuju!“ čertil se Drake.

„Proč bych se zrovna kvůli tobě měl rozvádět? Jako tajný milenec mi stačíš! Jo, abych nezapomněl, sehnal jsem tu studii. Můžeme pak nacvičit bodavku, jak jsme o ní posledně mluvili. Jsem na ni docela zvědavý.“

„A koho budeme jako ubodávat? Tebe?“ vzhlédl k němu Claudius s potměšilým výrazem.

„To by se ti líbilo, co parchante? V koupelně čeká roztomiloučkový králíček.“

„U Merlinova zadku!“ převrátil Drake znechuceně oči. „A meče máš?“

„Že váháš!“ kývl Lucretius hlavou doleva.

O křeslo byly opřeny oba meče, jeden s jaguáří, druhý s vlčí hlavou na rukojeti.

„Kolik máš času?“ zjišťoval Claudius, když se natahoval přes Lucretia pro sklenici zlatavého moku, která stála na druhém nočním stolku.

„Nono! Ty jsi dneska nějak hrrr! Copak, tvá cudná princeznička ti nedala?“

„Co je ti po tom?! Spíš mi řekni, v kolik se musíš klidit?“

„V pohodě,“ mávl Sullivan rukou. „Řekl jsem Olympii, že letím na inspekci našich solných dolů. Akorát si myslím, že tomu moc nevěřila. A ty?“

„V devět chci vypadnout.“

„Tak to máme dost času. Chyběl jsem ti?“ zašvitořil Lucretius a odhrnul Claudiovi z obličeje pramen dlouhých vlasů.

„Spíš já tobě, ne? Vypadáš pěkně nadržene.“

„No, musím uznat, že se mi trochu po našich minusových vzdálenostech stýskalo!“ doznal se pan vikomt.

V tom okamžiku Celestia Claudiovu minulost urychleně přerušila. Prudce se zvedla ze svého místa a začala přecházet sem a tam.

To je důvod, proč jsi skončil s Lucretiem? Kvůli vášni, ovšem i kvůli „duševnímu rozměru“? S Ionou jsi určitě černou magii nepokoušel.

Za okamžik se vrátila k zářící kouli a znovu ji aktivovala. Obrazy v ní však posunula o dvě hodiny, protože doufala, že už bude po „akci“. Bylo tomu tak.

Claudius nyní rovněž v županu s ještě vlhkými vlasy se právě skláněl nad mrtvým rozbozaným tělem ubohého králíka.

„Tenhle hnus nikdy nepoužiju. Nedá se to přesně zacílit na srdce!“ prohlásil.

„Ale! Ty tvé humánní ohledy!“ odfrkl si s odporem Lucretius. „Jsi Morsvir! Mučení a bolestivá smrt je přece náplní naší práce! Všem to musí připadat, jako bys žádnou jinou kletbu než De vita decede ani neuměl!“

„Je mi fuk, jak to ostatním připadá. Ty moc dobře víš, že zvládnou prakticky cokoli. Nicméně nechápu, proč je potřeba odstraňovat ‚překážky‘ bůhvíjak drastickým způsobem. Zabít rychle, čistě a pak jít.“

„Jooo? Tak z jakého důvodu jsi potom vytvořil naše meče? Každou kletbu oproti obyčejné hůlce znásobují hned čtyřikrát! Na tos nemyslel, když ses zavíral v domflamské laboratoři?“ vyzvídal škodolibě Lucretius.

„Moje největší chyba! Chtěl jsem se před ním předvést, ale nějak jsem to všechno nedomyslel. Příliš mnoho utrpení...“ povzdechl si současný pan docent.

„Víš co? Někdy mě těmi řečmi začínáš děsit. Jsem zvědavý, jak dlouho ti bude Jeho Milost tvou přecitlivělost ještě tolerovat!“ pohodil hlavou pan vikomt.

„Jak vidíš, zatím mi to prochází. Moje sentimentalita mu nevádí!“ namítl hnědovlasý muž.

„A až mu vadit začne?“

„Pak už pro mě mezi Morsviry nebude místo,“ pronesl Claudius zamysleným tónem a konečky prstů pohladil králíka po krvi zcuchané srsti.

Lucretius se prudce vztyčil. Na jeho tváři se objevil nefalšovaný úlek.

„Claudie, co to žvaníš?! Na něco takového ani nemysli! Smlouvy s vévodou se vypovědět nedají. Jestli se o něco takového pokusíš, udělá z tebe krvavou kaši!“

„Hlavně klid! Nejsem sebevrah. Na druhou stranu poslouchej, na poslední poradě se mluvilo o další akci. Už se ví, kdy a kde to má být?“ změnil Claudius urychleně téma.

„Magikov, 20. října v jedenáct v noci.“

„Proč tak pozdě?“

„Je tam docela silná ocelotská základna. Jenže toho dvacátého mají jakési noční cvičení kdesi v lesích za kopcem. Vypálíme jim to tam hezky rovnou pod nosem,“ liboval si Sullivan.

„Hm. Analýza výsledků bude v Domflamu zase hned druhý den.“

„Jo, jo. A jestlipak víš, co bude pak?“

„Abych nevěděl,“ usklíbl se Drake. „Chlastačka. V sobotu předtím máš narozky. V Impegralu?“

„Původně jsem chtěl, ale nakonec jsem oslavu přesunul do našeho letního sídla ve Stříbrovousech. Nechci rodinku moc pokoušet. Začínáme v osm večer. Co řekneš té své chudince?“

Claudius se naježil: „Přestaň si o ni otírat hubu!“ Pak prohodil už klidnějším hlasem: „Je přece naprosto jasné, že tou dobou budu mít tří denní školení v Paracelsově! Říkáš, letní sídlo? Máš tam vůbec nějaké krby? Venku je pěkná kosa už teď.“

„Bez obav!“ mávl pan vikomt ledabyle rukou. „Dotáhnu tam nějaké dřevky pro ostatní a my dva se spolu přece umíme pořádně zahřát, že jo?“

Cellestia zobrazovač opět zastavila.

Tak přece jsem se do dalšího útoku trefila. Tedy skoro. Magikov? Nic mi to neříká. Nevzpomínám si, že by se tento název v morsvirské složce vyskytoval. No, takže se podíváme.

Zadala zářící kouli potřebné instrukce, avšak k jejímu zklamání, nebo spíše radosti se současný pan docent tohoto útoku opět neúčastnil.

Ale proč? Vždyť se na něm domlouvali. Možná to zjistím na Lucretiově oslavě. Tam Claudius zajisté dorazil. Kolikátého se měla odehrát?

„Claudius Drake, 21. října 2003, letní sídlo Sullivanů, Stříbrovousy, 20:00,“ zadal urychleně zobrazovači nové údaje.

Zjevil se před ní větší luxusně zařízený salónek. Stoly, pokryté bílými ubrusy, byly sestaveny do tvaru písmene U. Každé místo bylo obsazeno Morsvirem a sem tam i nějakou osobou

ženského pohlaví. Claudius seděl čtyři místa napravo od středu, Lucretius byl usazen na straně opačné hned vedle velkého okázalého křesla uprostřed.

PRÁSK!

Zobrazovač okamžitě ztmavil.

„Do háje! Vévoda s jeho zpropadeným rušícím kouzlem. Doufám, že tam ten parchant nebude až do konce, nic bych si tak neprohlédla!“ nadávala vzteklá štítonoška.

Následně posunula scény o hodinu, leč výsledek byl stejný. Ani o dalších šedesát minut později se to nepovedlo. O půlnoci už byl ale vévoda zřejmě v tahu, protože zobrazovač se konečně „rozpovídal“.

Velké přesýpací hodiny na římse mramorového krbu se právě dosypaly. Začínal nový den. Večírek se zdál být v plném proudu. A nebyl to právě pěkný pohled. Rozjaření muži, značně posílnění alkoholem, předváděli jeden před druhým nejtemnější stránky svých osobností. I přes řev a checht bylo slyšet hlasité funění, ozývající se odněkud zpod stolu, a vyčnívající dva páry nohou jasně naznačovaly, co přesně se tam odehrává.

Nějaký vyplešatělý muž zvracel z okna, jiný černovlasý si právě ulevoval do květináče se vzrostlou bonsají. Zmuchlané, částečně shrnuté a slité ubrusy na stolech byly potřísněny vším možným. Válely se na nich převrhnuté poháry, talíře s nedojedenými zbytky jídel, a v neposední řadě i meče.

Ve změti různých pohybů konečně zahlédla Claudia. Ještě nikdy ho neviděla tak rozjařeného. Seděl obkročmo na židli ve společnosti dvou neznámých mužů. Po jednom z nich se právě oplzle plazila jakási nehezka ženština. Drake divoce šermoval rukama a něco jim dramaticky líčil. Všichni se přítom hlasitě smáli

Náhle do místnosti vstoupil Lucretius Sullivan. Majestátně se nesl okolo zdi s krbem a s pobaveným úsměvem přehlížel dění v salonu. Claudiovu přítomnost okatě ignoroval. Pak se rozvalil do křesla v čele stolu, na nějž vrhala stín obrovská třípatrová mísa s ovocem, a nechal si sluhou nalít pohár vína. Claudius se okamžitě zklidnil a zahleděl se na něho. Jeho vysmátý obličej se však během okamžiku zcela proměnil. Objevil se na něm výraz zuřivého raněného kojota. Zaznamenal totiž společníka, co Lucretia doprovázel a nyní se usadil po jeho boku.

Cellestia se na nově příchozího pozorně zahleděla. Jeho tvář jí byla nějak povědomá.

Rusovlasý pihovatý hromotluk se tyčil vedle Sullivana a bezmezně se na Drakea šklebil.

„Koukám, že se to tady dneska rozjelo ve velkém. Jenže netušil jsem, že sem má přístup i taková chamraď,“ kývl nově příchozí hlavou směrem ke Claudiovi. Drakeova ruka bleskurychle sjela k rukojeti jeho meče, který měl v pochvě zavěšený u pasu.

Lucretius sebou trhl. „Jak to myslíš, Marcu? Claudius patří k elitním Morsvirům, vévoda si ho velmi cení,“ poněkud rozpačitě Drakea hájil.

Štitonoška se zamračila:

Marcus? Kde já jsem o něm slyšela a odkud znám jeho tvář?

Náhle se lekla.

To je přece Marcus Swerby, před nímž jsem Claudia v menzovním sále kdysi zachránila. Oni se ještě setkali? No budejť, že ano. Vždyť oba tehdy patřili k Morsvirům!

Tohle nevěstilo nic dobrého.

„To si teda vybral toho pravého! Znal jsem se s jeho bratrem a on moc dobře věděl, co je ten mizera zač! Proti Jeho Milosti se provinil znesvěcením jeho klubu. Však ode mě taky málem dostal co proto. Tenkrát jsem ale spravedlivý trest nestihl dokončit. Ovšem úcty by se měly vyrovnávat,“ zavyl zastřeným hlasem a dychtivě si Claudia prohlížel.

Lucretius mu zřejmě nerozuměl, nicméně vývoj událostí ho evidentně začínal zajímat.

„Nazdar panenko,“ zařval Swerby, „dlouho jsme se nepotkali.“

Drake svrátil čelo. Bylo zřejmé, že stojí na samém okraji výbuchu zuřivosti. Swerby se napřimil a vydal se podél stolů směrem ke Claudioví. Ten na nic nečekal, vyskočil ze svého místa a chvatně vytrhl meč z pochvy.

„Ale, ale, panenko. Snad se nechceš prát? To už tady jednou bylo.“

„TÁHNI DO HAJZLU, SWERBY! TEHDY TI TO NEPROŠLO A ŠANCI NEMÁŠ ANI DNESKA!“ zařval na něj Drake.

„Zachránilo tě jenom štěstí, jinak bych ti tenkrát natrhl prdel. Hodlám to dokončit právě dneska!“ zahučel oplzle Swerby, když pomalu vytahoval vlastní meč.

Blížíci se souboj vzbudil všeobecnou pozornost. Claudius s napraženými rukama, v nichž křečovitě svíral zbraň, před přibližujícími se hromotlukem rozvázně ustupoval. Swerby s krvelačným výrazem ve tváři zasyčel: „Tak pojď, ty buzerantská děvko! Rozdáme si to spolu tady a teď!“

„Jo!“ křikl nějaký blondatý mladík, sedící na opačné straně stolu. „Však v penzionu ve Švábově je každou chvíli. Receptní je z rodiny. Říkala, že se tam slézá s nějakým chlapem.“

Sullivan zbledl jako stěna, rovněž Claudius zděšeně zalapal po dechu.

„No, panenko! S kýmpak si tam chodíš užívat?“ zahučel Swerby.

„Marcu,“ oslovil ho Lucretius vážným hlasem. „Mýlíš se. Claudia znám mnoho let a na chlapy určitě není. V jeho životě už, myslím, skoro čtyři roky figuruje žena...“

Cellestia po Sullivanovi zlostně blýskla očima. Samozřejmě, že zdůrazňoval Claudiovu heterosexualitu. Nemohl přece riskovat odhalení, že má Swerby částečně pravdu a Claudius skutečně udržuje milostný poměr i s mužem. S ním! Nebyla to snaha ochránit svého milence, ale sebe samotného!

Avšak Swerby pana vikonta drsně přerušil: „To jako vážně? Umiš se báječně přetvařovat, panenko. Za kteroupak sukni ses schoval, abys zakryl, co jsi ve skutečnosti zač? Musí to být totální výkvět lidské ubohosti, když jí nezbyvalo nic jiného, než se dát dohromady s takovým úchylem!“

V tu chvíli Claudius vystartoval a podnikl první výpad. Meče zařinčely a rozhořel se boj na život a na smrt. Ostrý výpad Swerbyho odražen Claudiem. Nový Claudiův útok a hlasitý pád mnohoramenného svícnu. Ústup Claudia a vyhnutí se ostrému Swerbyho švihů.

„Výborně, panenka, bojovat celkem umíš. Jenže na mě nemáš!“

„To se ještě uvidí,“ zavrčel Drake mezi hlasitými nádechy.

„A pamatuj si, panenka. Vítěz bere vše!“

„To si teda piš!“ odsekl Claudius.

Souboj se opět rozhořel. Oba se překonávali. Jeden útok stíhal druhý, došlo i na nějaká lehčí poranění. Ke Drakeově smůle se Swerby trefil do jeho předloktí. Claudius ho naproti tomu zasáhl do stehna.

Lucretius nehybně sledoval dění před sebou. Okolnosti jejich vzájemné nevraživosti zřejmě neznal, ovšem muselo mu být jasné, že se právě ocitl až nebezpečně blízko odhalení svého mimomanželského vztahu.

I když mu Celestia do obličeje moc dobře neviděla, jeho strnulý postoj jasně naznačoval, že momentálně zažívá dosti nepříjemné pocity.

Máš strach, co? Klepeš se hrůzou, co bude, až se odhalí pravda. Tohle ti tvá vzácná aristokratická rodina nikdy neodpustí. Claudius přijde maximálně o své děvče, ty ale ztratíš všechno. Svou moc, postavení, zázemí. Otec tě jistě okamžitě vydědí, manželka tě pošle do háje, své děti už nikdy neuvidíš. Bez rodiny nejsi nic!

Scény v zobrazovači však pokračovaly.

Mezitím nabíral boj na obrátkách. Shromáždění Morsvirové vyli nadšením. Brzy bylo jasné, že Claudius nebude na silnějšího Swerbyho stačit. Ještě několikrát se pokusil o výpad, pokaždé byl však tvrdě odražen. Až doposud se zdálo, že se Swerby soubojem jen dobře baví, ale když v jednu chvíli skončil na zemi, dodal mu vztek až nadlidskou sílu. I přes zranění hbitě vyskočil, rozehnal se proti Drakeovi a podnikl natolik tvrdý výpad, že Claudius už zbraň ve zraněné ruce neudržel. Ozvalo se ostré zařinčení, kterak jeho meč prolétl vzduchem a dopadl o kus dál na mramorovou podlahu. V tu chvíli se ocitla špička Swerbyho meče na Claudiově krční tepně. Drake pomalu ustupoval, až narazil na desku stolu. Věděl, že prohrál. Ovšem v očích neměl strach, byla to jen a pouze čirá nenávisť.

„Lucretie, jsi náš hostitel. Chci svolení k tomu potrestat tohoto parchanta, který se kdysi provinil proti Jeho Milosti znesvěcením wolftownského morsvirského klubu,“ houkl Swerby směrem k Lucretiovi.

„O co šlo?“ ozval se Sullivanův zastřený hlas.

„Vyměnil jídlo za koňská hovna!“

Salónem to zhnuseně zahučelo. Reakce pravověrných, navíc povětšinou opilých Morsvirů byly pořádně vyhrocené: „Ty hajzle! Zabij toho smrada! Jen mu dej co proto! Lucretie, nebuď slaboch! Ten prevít si zaslouží pořádnou lekci!“

Claudius ke svému milenci stočil zrak.

Sullivan chvíli mlčel, jenže poté kývl hlavou a pronesl: „Musí zůstat naživu! Jeho Milosti by se Claudiova smrt nelíbila.“

„Bez obav! Nezkřívím mu ani vlasek!“ zachechtal se Swerby. Pak už se ale zcela soustředil na poraženého.

„Otoč se,“ zavyl na Claudia.

Nicméně Drake se nehýbal.

„BUDE TO?! Nebo ti mám vyřezat do ksichtu ‚Buzna, co ráda podrží...‘ Však Sertorius to jméno zjistí!“

Nyní už Claudius poslechl. Swerby okamžitě hrubě třískl Drakeovou hlavou o stůl a pevně přimáčkl levačkou jeho krk. Dlouhé vlasy padly Claudiovi do obličeje a oddělily ho tak od zvráceností nasáklé atmosféry všude okolo. Pevně se chytil protějšího okraje stolu. Na jeho zápěstích se okamžitě objevily těžké okovy, které byly ukotveny kovovými řetězy k oběma stěnám místnosti.

„A ne, aby ses cukal!“ přikázal mu vítěz.

Zástupy nadšených čumilů se ihned shlukly kolem. Všichni ale stáli tak, aby nezakrývali výhled Lucretiovi. Zbaběle ukryt ve stínu mísy s ovocem, nehybně sledoval začínající zvěrstvo. Možná se nedíval. Plameny v krbu napravo od něj neměly šanci stříbrný předmět porazit.

Drake přehnutý přes desku stolu silně zarýval prsty do protějšího okraje. Zdálo se, že se každou chvíli zlomí. Žíly na hřbetech obou dlaní mu naběhly natolik, až zběhaly.

Pak Swerby serval z Claudia kalhoty a dokončil to, co před mnoha lety v menzovním sále začal.

Cellestia se už do zobrazovače nedívala. Nemohla. Ten pohled by nevydržela. Jen poslouchat oplzlé výkřiky a odporné povzbuzování jí bohatě stačilo. Seděla na schodech schoulená sama do sebe, obličej schovávala v rozpálených dlaních a během polykání vlastních slz šeptala: „Co jsem to udělala? Tak nepředstavitelně selhat. Žádná slova omluvy na to nestačí. Drahý Claudie, já jsem příčinou tvého neštěstí. Nikdo jiný, jen já.“

Když Swerbyho chroptění utichlo, uvědomila si, že slyší dalšího zmetka, jehož po euforickém zaječení vystřídal funění někoho jiného. Bylo jasné, že za Claudiovými zády došlo k několikerému střídání.

Vyskočila a mávnutím ruky kouli minulosti zastavila.

„HNUSNÍ PARCHANTI! ZATOHLE ZAPLATÍTE!“ zakřičela do ticha svatostánku.

Swerby! Ty hajzle, kdepak tě najdu? Doufám, že už dlouho hniješ v Nefastu. Osobně ti tam rozmlátím tvou odpornou pihovatou držku! A ty, Sullivane, těš se! Tohle si spolu ještě vyřídíme, tvá morsvirská mega složka co nevidět spatří světlo světa!

„Marcus Swerby, dnes 5.00, místo nevím, bude ti to muset stačit,“ vyštěkla na zobrazovač.

Zjevila se v něm pouze šedivá převalující se mlha.

Třesoucími prsty si zapálila cigaretu a se svráštěným čelem přemýšlela. Ani nevěděla proč, avšak náhle si vzpomněla na dávná slova jednoho z angirských obránců. Zasllechla

je během zoufalého hledání Claudia Drakea po ukončení druhého morsvirského útoku na Angir.

Někoho jsme přece jen našli. V zahradách. Morsvir. Měl roztavené vnitřnosti. Byl to strašný pohled. Jednoznačně zemřel kletbou z morsvirského meče.

Cellestia mimoděk pokývala hlavou: „Sullivanovi jsi říkal pravdu, Claudie. Skutečně jsi ovládal i jiné kletby než jen *De vita decede*.“

O hodinu později uviděla Claudia zvracet do záchodové mísy zřejmě v jeho komnatě Sullivanovic letního sídla.

Po odeznění příznaků nevolnosti se těžce zvedl, vypláchl si ústa a omyl obličej. Pak se sesunul o stěnu do kleku a za okamžik skončil schoulený na pravém boku na tmavé dlažbě. Zápěstí měl do krve rozdrásané ostrými okraji železných pout. Chvil se, něco šeptal, jenže rozumět mu nebylo. Z očí mu kanula jedna slza za druhou.

Zůstal nehnutě ležet, i když někdo silně zabušil na dveře, zpoza nichž se ozval opilý mužský hlas: „Hej, panenke, otevři! Mně jsi ještě nedal.“

„Nech ho bejt,“ reagoval někdo jiný, „ten má dneska dost. Zkus to po ránu, určitě ti rád podrží.“ Hlasitý checht naznačoval, že těch previtů byla plná chodba.

Claudius se vztyčil, popadl plášť, zastrčil do něj zmenšené koště a s křečovitě sevřenou dlaní okolo rukojeti svého meče vyrazil ze dveří komnaty. Očividně nechtěl zbaběle uletět, ale naopak se postavil čelem ke svému nepředstavitelnému ponižení. Několik oplzlých Morsvirů odstřelil bokem, tryskem seběhl z dřevěného schodiště a vyřítil se do nočního chladu. Venku zakopl o nějaké tělo. Zavrával a otočil se na ležícího. Křechi stažený obličej, doširoka otevřené oči, nepřirozeně pokroucené údy, zvrátky u pootevřených úst, potřísněné blond vlasy. Mladík jménem Sertorius zaplatil za svou upovídánost životem.

Štítonoška při pohledu na jeho mrtvolu zděšeně zalapala po dechu: „Otráven? Sullivan! No, jistě. Ten kluk mu byl přece nepohodlný. Zbabělec, zrádce a vrah!“

Možná je škoda, že se Cellestia nikdy nedozvěděla, že tehdy už to měla bohužel spočítáno i Livia Minkusová, Sertoriova sestřenice a recepční ve švábovském penzionu *Na úsvitu*.

Následně pozorovala Drakeovu bolestnou pouť po lesích plných stříbrných smrků, od nichž také pocházel název tohoto místa – Stříbrovousy. Bezcičně bloudil z místa na místo, nikde však neměl stání. Posunovala zobrazovač po půlhodinách. Nakonec zaznamenala, terak Claudius došel k hluboké strži.

Stál na jejím okraji a hleděl do hlubiny pod sebou. V jednu chvíli to skoro vypadalo, že skočí. Nestalo se. Zpod pláště vytáhl meč, třikrát s ním švihl naprázdno do prostoru před sebou. Pak se rozmáchl a prudkým pohybem ho vypustil z dlaně. Očima sledoval jeho pád až na dno roklíny.

„Sbohem, pane vévodo! Celé to byl jeden velký omyl! Uvidíme se doufám v Angiru, jenže tam už tak, jak to vždycky mělo být. Každý na opačné straně!“

Hned poté vytáhl koště, hůlkou ho zvětšil a vznesl se k rudému vstávajícímu slunci.

Štítonoška za ním zamyšleně hleděla.

Uvidíme se v Angiru každý na opačné straně? Cože? Vévoda plánoval útok na Angir už v říjnu? Dobýt ho pro něj bylo vždy důležité, takže o tom určitě básnil neustále. No ale... Tak moment! Chtěl ses dostat do posvátného města? Proč by tě tam měli pustit? Co bys jim mohl nabídnout, aby ti byla udělena mimořádná výjimka pro vstup? Nabídnout, anebo...

Myšlenka, která ji nyní napadla, byla natolik děsivá, že ji až píchlo u srdce.

... vydírat! Tajemství Serbetského kamene!

„To ne,“ zakvílela a zděšeně se opět zahleděla do koule vzpomínek.

Podle postavení slunce však Claudius nemířil na jih k branám Angiru, nýbrž na východ. Skoro to vypadalo, jako by se vracel do Wolftownu.

Jistě, Morsvir před okřídlenou branou?! Nejsi přece padlý na hlavu. Okamžitě by tě zajali. Pokud jsi velmistra kontaktoval, tak zajisté dopisem. To by mohl být důvod, proč ti zpočátku tak urputně odmítal udělit milost. NESMYSL! Když jsem za tebe před angirským tribunálem bojovala, nepadlo o vydírání ani slovo. Vzhledem k našim „báječným“ vztahům by mi velmistr dal zajisté pěkně sežrat, že jsem se v tobě spletla. Nakonec to ovšem dopadlo úplně jinak. Angir jsi vévodovi vydal, bojovals po jeho boku a meč jsi měl v ruce. Proč, Claudie? Proč ses pro něj do té rokle vrátil? Pokud by tě velmistr odmítl, proč bys posvátné město nakonec sám varoval? Tohle přece nedává smysl.

„Claudie Drakeu, kým vlastně ve skutečnosti jsi? Hrdinou nebo zrádcem?“ zvolala zoufale k obloukovitému přepažení stropu vysoko nad sebou.

Za gotickými okny právě začínalo svítat. Cellestia měla sice v pátek dopoledne volno, jelikož pan docent vyučoval jedy a protijedy dole na lyceu, avšak nyní už ve svých výletech do Claudiovy minulosti pokračovat nemohla. Po probdělé noci byla velmi unavená. A přesto si byla jista, že její současné vyčerpání nepramení ze zoufalé potřeby spánku, nýbrž z vnitřní bolesti, která ničila její nitro.

Na odpolední přednášku samozřejmě dorazila. Pan docent ale nabyl nepříjemného dojmu, že jeho slečna asistentka uhýbá očima, kdykoliv on na ni pohlédne, že se její usměvavá nálada vytratila někam do neznáma, že ji zahalil stín smutku.

♦ ♦ ♦

Tentokrát už to nedokázala. Vymýšlet si! Lhát Stevovi o důvodu, proč oděla svůj obličej do vizáže dva dny staré mrtvol. S Claudiovou minulostí se mu však svěřila jen zčásti. Povyprávěla mu o průběhu bujarého večírku, o střetu se Swerbym, o Drakeově porážce,

o jeho následném sprintu přes Stříbrovousy i o jeho meditaci nad propastí. Hromadné znásilnění však z etických důvodů zamlčela. Ne, jen z etických ne! Nemohla to vyslovit nahlas. Vymyslela si, že pan docent tehdy dostal pořádnou nakládačku.

„Nesmýsl! Děláš, jako bys velmistra neznala! Kdyby ho Drake vydíral, NIKDY by u tribunálu za jeho milost neloboval!“ odporoval jí štítonoš.

„Jenomže mu to trvalo podezřele dlouho. Počítám, že ho nakonec přesvědčil Meritus.“

„Přesvědčit velmistra?! To bych spíše uvěřil, že je na Slunci život! Měj přece rozum. Copak by pan šestikřídlý někdy připustil, abys dělala asistentku vyděrači? Raději by tě v Angiru zazdil a nechal zemřít hladu!“

Cellestia sklonila hlavu a z oka jí skanula slza. Steve ji jemně uchopil za bradu a donutil ji, aby na něj pohlédla.

„Cay, tvé instinkty ještě nikdy nezklamaly! DRAKE je tím, kdo společně s tebou smete Kvadrigu do pekla! NIKDY jsi o něm nepochybovala, nezaslouží si, abys teď začínala. A pokud potřebuješ jistotu, zeptej se Merita! Jestli to někdo bude vědět, pak jedině on!“

Poslechla ho. Odpovědi jí byly prorektorovy nevěřičně vytřeštěné oči, vrtění hlavou a skálopevné prohlášení: „NE! Něco podobného by Claudius nikdy neudělal! Kdyby ano, byl bych první, komu by to Tiberius vmetl!“

„K udělení milosti jsi ho přesvědčil ty?“ otázala se tiše.

„Ani náhodou! Netvrdím, že jsem to nechtěl zkusit, ale přišel bych s křížkem po funuse. Poté, co nad Drakeovým roztrhaným tělem zjistil, kdo je autorem onoho varovného dopisu, sám svolal nižší tribunál a milost pro něj jednoznačně prosadil! Děláš si zbytečné obavy! Claudius by se k něčemu podobnému nikdy nesnížil! Copak jsi zapomněla? Velký kouzelník a velký člověk!“

Máš pravdu, strýčku! Nezaslouží si to! ON NE! Jeho životní omyly jsou přece jen a jen mojí chybou!

Ovšem ač se snažila sebevíc, červíček pochybnosti v ní zůstal a neúprosně hlodal.

ZA SPOUTANOU HUBOU

Konečně to bylo tady! Po letním zapojení univerzity do kouzelnické olympiády si sportovní obecnost lehce odpočinulo, aby se nyní mohlo zhluboka nadechnout v napjatě očekávaném období středoškolských skatemyšingových utkání.

Jen pro připomenutí. Původní myšichvosti se velikostí podobali zdatným jezevcům, vzhledem pak klasickým myším s drobnými křídélky. Jejich evoluce se datuje do 1. poloviny 19. století, kdy došlo k oddělení světa magického od světa obyčejných lidí. Matka příroda zřejmě chtěla tímto způsobem vyřešit absenci létajících veverek, které pohříchu zůstaly naprosto všechny ve světě nekouzlicího obyvatelstva. Její obava o zachování dokonale fungujícího potravního řetězce byla až dojemná.

Ovšem speciálně vyšlechtěná varianta postrádající křídélka byla novodobým produktem vědeckých kouzelnických laboratoří. Ministerstvo kouzelné fauny a flóry se pod tlakem zlenivělé magické populace muselo před více než sedmi lety vyrovnat s faktem, že Ministerstvo aviatiky vydalo celoplošný zákaz užívání košťat mimo letové koridory. Právě proto vznikla kouzelným křížením tato silnohřbetá zvířátka, primárně určená k přepravě na kratší vzdálenosti. Aby se na nich odvážní cestovatelé udrželi, byla k jejich zádům připevněna pevným postrojem vyhoblovaná prkna.

Možná to vypadá poněkud drasticky a je pravdou, že ztřeštění ochránci sem tam posílali na Ministerstvo vzájemného soužití kouzelných tvorů petice proti týrání zvířat. Ale silnohřbetí myšichvosti si běh doslova užívali, a tak se nezdálo, že by tím na pohled drobná zvířátka bůhví jak trpěla.

Oproti běžným myšichvostům však byla sportovní „náčiní“ osazena původním a nutno říct, že také velmi drahým druhem myšichvostů samčího pohlaví. Hlavním cílem skatemyšingových hráčů bylo navléknout na svou osm metrů vysokou tyč uprostřed hřiště

co největší počet kroužků během časově omezené doby. Po dráze se myšichvosti pohybovali po svých, ovšem nahoru k vrcholu tyče už museli vzlétnout. Soupeři se jim v tom snažili pochopitelně všemožně zabránit. Povoleno bylo nabízení chutné potravy, samozřejmě nikoliv sportovcům, nýbrž jejich zvířátkům. Dále bylo možné lechtání speciálně upraveným nástrojem na dlouhé rukojeti, dupání, pískot, a dokonce i zákeřné vypuštění neodolatelné samičky do areálu sportoviště.

Naopak přísný zákaz se vztahoval na fauly typu: tahání za ocas, tlapku či křídélko, údery, štípání, kopance a jiné agresivní útoky. Pokud se některý ze soupeřů k něčemu podobnému uchýlil, byl přísnými rozhodčími okamžitě „odměněn“ penalizací na různě dlouhou dobu podle závažnosti porušení pravidel. Jen několikrát se v celé historii tohoto kouzelnického sportu stalo, že si protihráč dovolil naservírovat myšichvostovi nějaký nevhodný „blivajz“, po němž se ubohému zvířeti udělalo špatně. V tom případě si už viník rozhodně nezahrál.

Claudius se každoročního prvního podzimního zápasu účastnil jen velmi nerad. Za normálních okolností by ho sem nikdo nedostal ani v řetězech, ale protože na lyceu vyučoval, jeho přítomnost na zahajovacím klání byla prostě očekávána.

Počasí se dnes 21. října moc nevytáhlo. Bylo chladno, nebe se zahalilo do nehezkeho šedavého hávu a každou chvíli jemně mrholilo. Jediným štěstím bylo, že lycejní hřiště, umístěné na opačném konci města, bylo vybaveno zastřešenými tribunami.

Claudius se usadil do čtvrté řady, zachumlal se do svého kolejního pláště a poupravil si na krku šedý šátek s černými listy. Ano, byl to právě ten, co mu štítonoška věnovala před skoro jedenácti lety, když ležel s rozervaným podbříškem na vnějším dvoře Angiru. Od doby, kdy se dověděl, že pocházel od ní, se na něj začal poněkud víc soustředit. Jednoznačně byl nadán silnou magií, která zahrnovala krom jeho bezesporu léčivých schopností také velmi praktickou schopnost v létě chladit a v zimě příjemně hřát.

Pan docent si poposedl a vytáhl z pláště drobnou knížku. Byl odhodlán se tady dnes nenudit. Rozevřel ji na padesáté osmé straně a začel se do způsobu vytváření a očarovávání amuletů ve starověkém Řecku. Nikdo si ho nevšímal, nikdo ho nerušil. Ovšem štěbetání lycejních kantorů okolo sebe přece jen zcela vytěsnil nedokázal. Na okamžik zvedl hlavu a utkvěl očima na hrací ploše. Ke svému překvapení tam zaznamenal krom ředitele lycea Tabaskiho také sira Merita.

Co ten tady dělá? No dobře, býval tady sice ředitelem, ale to už je víc než sedm let. Nikdy jsem ho od té doby na skatemysingu neviděl.

Drake však velmi brzy pochopil, proč je zde pan prorektor přítomen. U vchodu mezi tribunami nejprve zaznamenal Steva a posléze i svou slečnu asistentku. Nevěřicně na ni vykulil oči. Vzhledem k Cellestiině averzi ke sportům všeho druhu absolutně nepředpokládal, že by se zde mohla objevit. Ovšem brzy mu bylo jasné, že Cellestia svůj krajně negativní postoj k zápasům podobného druhu zřejmě nepřehodnotila, pouze se zhostila role úvodní kulturní vločky. Kniha *Achájové a jejich magie* ho okamžitě přestala zajímat.

Ředitel lycea pronesl krátký uvítací proslov a poté uvedl štítonošku. Celestia se dala do zpěvu a v jejím podání se zdála být hymna magického světa daleko krásnější, než ve skutečnosti vlastně byla. Doprovázela ji vysokoškolská filharmonie včetně Agripiny, která se zasněným výrazem ze své krásné harfy vyluzovala andělské tóny. Amor na vrcholu nástroje však kupodivu chyběl.

Když štítonoška interpretaci dokončila, ještě si chvíli povídala s ředitelem Tabaskim. O několik minut později popošla směrem k učitelské tribuně, proletěla ji očima, jako by někoho hledala, a pak se bez sebemenšího rozruchu posadila úplně dolů na samotný okraj k dalším vyučujícím. Steve ji nedoprovázel, jelikož se staral o transport velkých nástrojů zpět do areálu hradu.

Už na první pohled bylo Drakeovi jasné, že dnes to jeho slečna asistentka s oděvem zrovna moc nevychytala. Měla na sobě jen saténové šaty a tenký aksamitový plášť. A brzo došlo i Celestii, že obléknout se nalehko byla asi docela chyba. Po chvíli se začala tetelit zimou. Začala zuby a pokoušela se rozmary nevyzpytatelného počasí vydržet. Její odhodlání ji ale brzy opustilo, protože vítr hnal studené mrholení přímo na levou polovinu jejího těla.

Už se chtěla zvednout a odkráčet do tepla své luxusní kolejní komnaty, když vtom se na jejím klíně objevila chlupatá deka. Překvapeně se rozhlédla kolem. Nahnula se dopředu a znovu důkladně studovala osazenstvo tribuny nad ní. Kantorky zaujatě sledovaly zápas, zato většina mužů hladově civěla právě na ni. Žádný z nich však nevypadal, že by mu příliš záleželo na jejím zdraví.

Nakonec svého pana vedoucího přece jen našla. Právě schovával hůlku. Chvíli vydržel předstírat nezúčastněný klid, jenže Celestiiným očím se uniknout nedalo. Mrkl jejím směrem, na což čekala, a lehký kývnutím hlavy mu poděkovala. Rozpačitě se pousmál a stočil oči směrem k hráčům. Štítonoška se zachumlala do deky a nechala si od vedle sedící učitelky Sidonie Pižmoňové vysvětlovat pravidla tohoto pro ni zcela nezajímavého sportu. Brzy se k ní připojil i Steve. A jelikož se oba společně s Meritem vytratili už po konci prvních tří šestin, Drakeova kniha nakonec splnila svůj účel.

Během zuřivého listování mezi kapitolami *Mykénský amulet na každém kroku* a *Co Schliemann před světem zatajil* se Claudius užíral myšlenkou, že jeho slečna asistentka zajisté utekla jen proto, aby to stihla k černomagickému veličenstvu včas.

Zapas dopadl pro wolftownské lyceum dosti neslavně. Studenti Střední ocelotské školy v Paracelsově je doslova roznesli na myšichvostích nožičkách.

♦ ♦ ♦

Ač to bylo od sportoviště k univerzitnímu hradu dosti daleko, rozhodl se pan docent, že se přece jen do sálu menzy na večeři vrátí. Jednak si totiž opět v komnatě zapomněl své

poznámky k výzkumu a jednak měl dnes k večeři objednaný rostbíf s vynikající trpasličí Remuládou tety Hrběty, který miloval. Vzhledem k nefunkčním jatkám v celé wolftownské oblasti na jídelničku masa značně ubylo, proto bylo potřeba se nyní živočišnými bílkovinami dostatečně předzásobit.

Po jídle zamířil Drake ráznými kroky do komnaty pro své zapomenuté literární vele-dílo. Urychleně se s ním chtěl uklidnit do svého domova. Chodba byla tmavá jako vždy, nic nenasvědčovalo blížícímu se překvapení. A přece přišlo!

Když pan docent sahal po klice, otočila se tmavě zahalená postava směrem k němu a několik Cellestiiných zářících pramínek, jež opustily bezpečí krajkové mantily, prosvět-lilo tento temný kout.

„Dobrý večer, pane docente,“ oslovila ho tiše.

Její přítomnost ho dokonale vyvedla z rovnováhy.

„Co tady děláte?“ vyrazil ze sebe.

„Chtěla jsem vám vrátit deku a poděkovat za záchranu před zápalem plic.“

Ve skutečnosti přišla, protože věděla, jaký je dnes a zítra den. Jedenácté výročí hrůzo-strašného incidentu v Sullivanovic letním sídle. Paradoxně to letos vyšlo na úterý stejně jako tenkrát. Byla si naprosto jista, že se jí v pátek brzo ráno podařilo odhalit onu strašlivou ránu, co v sobě Claudius už mnoho let nosí. Nechtěla, aby byl dnes večer sám. Ještě netuši-la, že to nejhorší mělo tenkrát přijít až za dva dny. Byla dokonce připravena poslat do Clau-diova bytu Erika se vzkazem, zdali by se nemohla na chvilku zastavit. Když ale svého pana vedoucího zahlédla z balkónu vracet se do hradu, od původního plánu logicky ustoupila.

Jenže jí vrtalo hlavou, jak ho přimět, aby s ní strávil víc času. Nakonec musela zvolit starou známou taktiku s názvem Zřícení se z vysokých podpatků. Před Drakeovou kom-natou se ovšem s žádnou dírou v podlaze počítat nedalo, proto musela vyřešit náročné di-lema. Za A zničit střevíce, které se jí nikdy moc nelíbily, jejich podpatek měl však průměr skoro čtyři centimetry, anebo za B obětovat nějaké na jehlách. Nakonec s těžkým srdcem zvolila druhou možnost. I tak lodičky pilníkem na nehty pižlala skoro hodinu.

„Aha, deka! No, není zač. Klidně si ji nechte,“ mávl rukou. „Když budu potřebovat, vyčaruju si jinou. Na druhou stranu se příště na zápas lépe oblékněte. Dny ve Wolftownu bývají touto dobou už dost chladné,“ nabádal ji.

„Žádné příště nebude!“ vyštěkla. Pak rychle zmírnila hlas: „Ano, máte pravdu. Nějak jsem dnešní počasí podcenila,“ špitla a měla se k pomalému odchodu. Urputně se sou-středila na každý krok a modlila se, aby se jí podpatek podařilo zlomit dřív, než zahne za roh. Vlastně to nebylo potřeba, protože panu docentovi v tu chvíli proletěla hlavou naléhavá úvaha:

Počekj, počkej! Přece mi tak rychle neutečeš, když jsi za mnou přišla až sem!

„Odešla jste dříve, abyste stihla navštívit Ostrozub?“ vyhrkl ve snaze zadržet ji. Jo, šlo o stupidní dotaz, ale nic lepšího ho tak rychle prostě nenapadlo.

Zarazila se a velmi opatrně se k němu několik kroků vrátila zpět.

„Kdepak! Já na sporty moc nejsem. Ovšem i tak jsem měla volno. Pan profesor je stále na cestách.“

„A kam pořád...? To, totiž...“, zakoktal, jelikož si ihned uvědomil, že vyzvídát je krajně nevhodné.

Pochopila a pokrčila rameny: „Netuším. Nesvěřuje se mi a já se neptám. Raději.“

„Nechcete jít na chvíli dál?“ vyletěl z něho, ani nevěděl jak.

Nahrála překvapený výraz a s mírným úsměvem kývla. Rezávým řetězem prošpikovaná huba ve dveřích se opět zmožila na pouhé: „Hmmm!“

Když štítonoška vcházela dovnitř, nadávala sama sobě, že zbytečně zničila tak krásné botičky.

„*Candelam*,“ poručil Drake své jilmové hůlce. Na stole se rozhořely tři svíčky ve starobylém svícnu a v krbu zapraskal oheň.

„Posaďte se,“ ukázal na křeslo pod oknem. „Dáte si skleničku vína?“

„Vino ve škole?“ užasla Celestia. Evidentně ještě neznala všechna tajemství svého pana vedoucího.

Kdyby jenom víno!

„Neříkejte, že vy u sebe v komnatě nic ostřejšího nemáte. To Konsoliérské vám v Prstočárově docela chutnalo,“ popichoval ji, když zvedal poklop glóbusu, který v sobě skrýval docela rozmanitou náplň všemožného alkoholu.

„To nepopírám, něco by se tam našlo, ovšem v porovnání s vaším arzenálem jsem úplně žabař,“ zasmála se.

„Tak schválně, tipnu si. Griotka, možná nějaký vermut a sladké blivajzy ala vaječný koňak,“ střílel naslepo, když otevíral láhev červeného vína a naléval do dvou pohárů.

„Vedle jak ta jedle! Portské, suché bílé i červené a Scorpionum,“ ušklíbla se.

„Scorpionum? Co to je?“

„Sladké, silné a podle Riverse velmi starobylé.“

„No, vždyť říkám, lepidlo!“ zabručel.

Celestia se mezitím stále ještě vestoje rozhlížela po komnatě.

„Máte to tady větší, než jsem čekala,“ konstatovala.

„Výhoda přízemí. V době mého studia zde ještě nebyly komnaty pro kantory. Profesor Slowley tady měl kdysi svou pracovnu a vedle, tam, co máte nyní zkušebnu, byla učebna levitace.“

„Levitace? To jako, že jste se tam učili vznášet se?“ zasmála se a svalila se do jednoho z křesel.

„Ale ne, od toho byla vždycky košťata. Učil nás tam, jak uvést do létajícího stavu nejružnější předměty a zvířata. Jde o dosti složité kouzlo, protože každý objekt se ovládá jiným zaříkávadlem. Byl to mezifakultní obor, museli jsme ho v druháku absolvovat všichni.“

Cellestii náhle zaujala mozaika opeřeného aztéckého boha.

„Teda, tomu říkám výzdoba! Váš nápad?“ otočila se na něho.

„No dovolte?! To už tady bylo!“ ohradil se pohoršeně. Pak si však uvědomil, že vlastně nezná estetické citění své slečny asistentky, a tak se opatrně pozeptal: „Vám se líbí?“

„NE,“ zazněla jednoznačná odpověď.

„Vítejte do klubu,“ zabručel znechuceně.

„Proč jste ji neodstranil?“ zajímala se.

„Zkoušel jsem to, ale nepodařilo se. Jakási ochranná magie nebo co. Nějakou dobu jsem ji měl přikrytou támhletou skříní, jenže uspořádání nábytku bylo poněkud nepraktické, proto jsem ji nechal odhalenou. Je sice strašná, nicméně už jsem si na ni tak nějak zvykl.“

„Závěs by asi stačil,“ podotkla. „Zvláštní. Vůbec se tady do tohoto středověkého hradu nehodí. Profesor Slowley měl asi svérázný smysl pro humor.“

„Dost těžko. Byl to stařec doslova nad hrobem. Byli jsme poslední ročník, který odučil. Myslím, že mu v době jeho odchodu do důchodu muselo být tak sto padesát.“

Cellestia se chopila skleničky a pozvedla ji do výše očí.

„Tak na dnešní zápas. Bylo to... No, vzrušující.“

„Jistě, i když mě podobné aktivity nikdy příliš neoslovovaly,“ utrousil se znatelným opovržením.

Přítukli si a oba se napili. Víno bylo těžké, velmi aromatické, vonělo po anýzu a mandlích.

„Nikdy jste neměl ambice stát se sportovním hrdinou?“ vyzvídala.

„Ne,“ odvětil stroze. Pak si ale svou příliš krátkou odpověď rozmyslel a donutil se ze sebe vyplodit ještě pokračování: „Vždy pro mě bylo prvořadé studium a řekněme sebezdokonalování. Na podobné nesmysly jsem neměl čas ani chuť.“

„Tak proč jste tam dneska chodil?“ nechápala.

„Je zvykem, že se všichni vyučující lycea zahajovacího utkání těchto každoročních podzimních zběsilostí účastní. Nějaké extra potěšení v nich však nenacházím.“

„Připomínáte mi profesora Riverse. I on podobnými nesmysly zvysoka pohrdá!“

Drake se při jejích slovech nepěkně zašklebil. Poslední, po čem by toužil, by bylo připomínat jí toho přerostlého havrana.

„Doufám, že to je to jediné, co s ním mám společného,“ zavrčel navztekane.

„Zdá se, že ho nemáte moc v lásce. Můžu se zeptat, proč?“

„Na téma pan vládce černomagický se absolutně nemám chuť bavit!“ odsekl jí snad až příliš naštvane.

Mírně povytáhla obočí, jelikož tak příkrou reakci nečekala. Věděl, že neměl reagovat natolik přehnaně, proto se rychle snažil odvést rozhovor jiným směrem. Nic inteligentního ho teď nenapadlo, a tak se raději vrátil k původnímu tématu: „V Angiru se podobné zápasy, jako byl ten dnešní, nekonají.“

„Ne, to ne. My v posvátném městě podobná zvířátka nemáme. A i kdybychom za ně vynalezli nějakou náhradu, pochybuji, že by se na hru dala uplatnit pravidla vašeho skatemyšingu.“

„Když už jsme u toho Angiru, proč se mu vlastně říká posvátné město? Provádíte tam snad nějaké náboženské rituály, nebo jste dokonce fanaticky věřící?“

Cellestia hned neodpověděla. Pomalu usrkla vína a zamýšleně položila skleničku na stolek mezi křesly.

„Víte, pane docente, lidé v Angiru věří v lidské dobro, což je, jak doufám, odrazem samotného Stvořitele hluboko v jejich nitru.“

Claudioví, který byl s pitím ve značném předstihu, začalo těžké víno víc a víc rozvazovat jazyk. Další a další otázky mu jen tak volně splývaly ze rtů: „A v co ještě věříte?“

„Věřím v lásku,“ zašeptala.

„Odráží se toto i ve vašich písních? Slychávám je přes tuto zeď,“ mávl rukou směrem k mozaice, „zdá se mi, že bývají velmi osobní.“

„Ano, v mém repertoáru moc odrhovaček nenajdete,“ usmála se.

„Kdo vám je skládá?“

„Caira hudbu, já text.“

„Píšete si texty sama?“ užasl.

„Někdy je ani nepíšu, mívám stavy, kdy text plyne sám od sebe. Jenže pak ho většinou zapomínám. Má mysl tak ventiluje mé nejskrytější pocity.“

„Často zpíváte o osamění a ztrátě či znovunalezení milované bytosti. Souvisí to snad s vaší návštěvou z Angiru?“ vyzvídal nyní už dosti okatě.

„Návštěvou?“ trhla hlavou.

„Bělovlasý alfa samec, co vypadá, jako by trávil celý svůj život v posilovně,“ připomněl jí.

„Tristan,“ splýnulo jí ze rtů. „Vidíte, ani jsem vám pořádně nepoděkovala, že jste mě po tom ‚ohňovém večírku‘ před strýčkem kryl.“

„Netřeba. Spíš by mě zajímalo, proč sem vůbec přicestoval.“

„Už uběhlo víc než čtrnáct dní. Ve vaší pracovně jsme se od té doby setkali čtyřikrát a vy se mě na něj ptáte až teď?“

„Slovo pracovna je odvozeno od slova práce,“ poučil ji pan lingvista Drake.

„Aha! Žasnu, že na mě opět nečichají bílé nebo černé kameny,“ připomněla mu jízlivě jejich neotřelé způsoby, kterak se dozvědět o tom druhém soukromé informace.

„Ale abych odpověděla,“ pokračovala rychle, „podle jeho verze přinesl strýčkovi dopis od velmistra.“

Drake se ušklíbl: „Od toho jsou snad poštolky, nebo ne?“

Cellestia mlčela, pouze stočila oči bokem a urychleně usrkla vína.

„Přiletěl za vámi, že ano?“

„Je to tak. Ještě pořád se s tím nesmířil.“

„S čím?“

Cellestia se zhluboka nadechla a na okamžik zavřela oči.

„Víte, Tristan a já. Chodili jsme spolu. Šlo o vážný vztah. Avšak před dvěma roky jsme se rozešli.“

„Spíš bych řekl, že jste se s ním rozešla vy a on to stále nechce pochopit,“ usklíbl se pan psycholog Drake.

„Vám nic neunikne,“ pousmála se.

„Na to nemusím být jasnovidec. Na chodbě na vás hleděl jako Gumídek na hopsinkovou šťávu,“ ohrnul Claudius ret.

„Hezké přirovnání,“ zasmála se tentokrát skutečně pobaveně. „Jenže ono je to celé trochu složitější. Ovšem nerada bych vás nudila líčením nějaké nešťastné love story.“

„Nudíte mě už víc než devět měsíců, tohle se ztratí při řeči,“ zahrnul ji přívalem pro sebe tak typického sarkasmu.

„Jak myslíte. Já vás varovala.“

„Počkejte, než začnete, možná je to trochu moc osobní dotaz, takže mě klidně zastavte...“

Jedno z ohořelých polen se v plápolajícím krbu zřítilo a plameny vyšlehly ven. Ihned se ale vrátily zpět a opět se daly do svého veselého hřejivého tance. Claudius, který si uvědomil, že obě jejich číše už zejí prázdnotou, se zvedl, přiložil do krbu a opět vytáhl z glóbusu láhev.

Během nalévání ze sebe trochu rozpačitě doloval: „Víte, když vaše sestra, totiž, jak bych to přesně vyjádřil... Ona, jaksi, co se týká toho Tristana, jakže se jmenuje příjmením?“

„Dietrich,“ sdělila mu.

„Takže co se týká pana Dietricha... Eh, jak bych to správně formuloval...“

„Pane docente, vždycky jsem obdivovala vaše vyjadřovací schopnosti a nyní jste mě opět nezklamal. Ano, máte pravdu. Caira je do něj skutečně zamilovaná. Už dlouho.“

„Zato váš bodyguard do něj asi zamilovaný není,“ konstatoval suše Claudius.

„No to rozhodně ne! Ti dva se odedávna nesnášejí! A aby byl výčet angirských emocí vůči Tristanovi úplný, Paul mu také nemůže přijít na jméno, protože už roky tajně touží po mé sestře. Pěkný propletenec, že?“

„Děsivé! Z toho dneska nebudu spát,“ zašklebil se.

„Zazpívám vám ukolébavku, co vy na to?“ nabídla mu pobaveně.

„Ani omylem! Chcete, abych měl noční můry? Tak povídejte, jak to bylo s vámi a pá-nem gryfů?“

„Jak víte, že léta na gryfovi?“ vykulila na něj oči.

„Zmíňoval se o tom pan Lister, když vás přišel upozornit na jeho návštěvu,“ mlžil pan docent.

Jo, informoval ho, jenže Claudius to přece už dávno věděl. Setkání s orlovlkem na dvoře hostince U Kykloповy milenky pro něj bylo nezapomenutelným zážitkem, stejně jako Tristanova a Stevova prudká hádka tamtéž.

„Aha! Takže o mém studiu dole na lyceu, už víte. Po těch nešťastných událostech v menzovním sále jsem však školu opustila a po nějaké době jsem se vrátila do Angiru. Moc Serbetského kamene byla nepřekonatelná a já tam byla v bezpečí. Během té doby jsem se poznala se Stevem a stali se z nás přátelé. Na začátku ledna 2004 došlo k druhému napadení posvátného města a po vědově porážce jsem začala cestovat, což velmistra doslova hnětlo. Když jsem se nakonec do Angiru vrátila, rozhodl, že mi přidělí bodyguarda, který mě nespustí z očí. Zkoušky tehdy dělali ti nejlepší z nejlepších.“

„Vsadím se, že se přihlásily zástupy,“ ušklíbl se.

„Ano, bylo jich dost. Ale celé to bylo naprosto scestné. Jako bych byla kus masa, o něž se rvou hladoví psi. Vnímala jsem to tehdy jako obrovské ponížení, zvláště proto, že jsem chtěla, aby velmistr bez nějakých obstrukcí prostě ustanovil Steva. Jenže on nikdy nedokázal vydýchat jeho homosexuální orientaci. V těch zkouškách nakonec zvítězil Tristan. Jen o několik bodů nad Stevem, ovšem stačilo to. Zнала jsem se s ním už dlouho. Vždycky se pohyboval tak nějak na hraně stejně jako já. Oba jsme se vymykali všemu a všem, asi proto jsme si rozuměli. Byl divoký, vášnivý, nezkontrolovaný, a navíc neodolatelně přitažlivý. Před vykonáním zlatých angirských zkoušek jsem já, sestra a Tristan odjeli do světa obyčejných lidí, konkrétně do Afriky. Pobýli jsme tam tři roky a na samotném konci našeho nigerijského pobytu jsem ho poprvé vpustila i do svého osobního života. Po návratu do Angiru jsme spolu začali žít. Byli jsme spolu skoro tři roky. Nicméně z mé strany se nikdy nejednalo o opravdový vztah, a když mě přestal bavit, ukončila jsem ho. Nějakou dobu mu trvalo se s nastalou situací vyrovnat, ale nakonec vypadal, že se s tím smířil. Odjel do ciziny a byl tam dlouho. Psali jsme si.“ Umlkla a napila se vína.

„Během následujícího roku vstoupilo do mého života hned několik mužů. Avšak ani s jedním z nich... Nevím, jak bych to přesně popsala. Pořád jsem hledala něco většího, dokonalejšího, něco, něco...“ bylo jasné, že nyní jí ani její rozsáhlá slovní zásoba neposkytuje ten správný výraz.

„Co?“ zašeptal Claudius.

Chvilí mlčela, zřejmě stále hledala to správné slovo. A nakonec ho našla: „Souznění. Někoho, s kým se budu chtít rozletět ke hvězdám a navždy s ním splynout v dokonalou jednotu. Dvě těla v jedno spojené, dvě duše v sobě vcítěné, dvě srdce v jedno složené.“

„A našla jste ho?“ otázal se tiše.

„Ano, našla. Po letech zmítání se nad propastí beznaděje a zdánlivě zbytečného lidského přežívání jsem ho v těchto zdech zase objevila.“

Prudký nápor doslova fyzické bolesti pod hrudním košem zarazil Claudia hluboko do křesla.

„Věřím, že s ním budete velmi šťastná,“ vyrazil ze sebe křečovitě, aby rychle zaplašil rozechvělé ticho, které se kolem nich rozhostilo jako dusivá poklička. Jenže Cestelle prudce rozevřela oči a podívala se na něj jaksi udiveně.

„S kým?“ zareagovala rychle.

„Nejsem přece slepý! Je to dosti zjevné,“ zavrčel Claudius. Naštvalo ho, že si o něm jeho asistentka zřejmě myslí, že je úplně padlý na hlavu.

„Opravdu? Vy víte, o kom hovořím?“ vydechla překvapeně.

„Samozřejmě. Jde o nejšťavnatější univerzitní drb. Nechápu, proč to tajíte,“ prohlásil s těžce hranou lhosejností. Pak se však zarazil. Ještě nikdy neviděl v jejích očích tolik úžasu. Hruď se jí rychle zvedala, ruka s pohárem se nyní silně roztrásla. Nedokázal si její rozrušení nijak rozumně zdůvodnit. Byla to hrůza z odhalení? Nebo ne?

„Už jsem se na to dneska ptala a chci se zeptat znovu! Proč tolik nesnášíte profesora Riverse?“

Proč asi? Ještě se ptej!

Drake zaťal ruce v pěst a jeho pootevřené rty odhalily pevně semknuté zuby. Ale i přes šířavou žárlivost, jež nyní jako silná kyselina leptala jeho nitro, dokázal z jejího nepřijemného dotazu mistrně vybruslit.

„A vy byste měla v oblibě někoho, kdo vám rozpáral břicho?“ vyštěkl.

Zalapala po dechu a s očima navrch hlavy vydechla: „Jak to víte?“

„Například díky rozhovoru na úrovni našich myslí,“ zalhal.

Zmiňované informace měl už od dubna, kdy tajně vyslechl jejich rozhovor na konci chodby druhého patra studentské koleje resky. Chvilíčku předtím, než je viděl líbat se.

„Myslíte váš nitrozpytový duel! Netušila jsem, že vám to během něj prozradil,“ podivila se.

„Předpokládal jsem, že si svěřujete všechno,“ usklíbl se zlomyslně.

„Naopak. Ctíme svá tajemství. Například o onom nitrozpytovém souboji neřikal vůbec nic. A já se samozřejmě neptala.“

U Medeických potrháných punčoch, to je dobře! Taky jsem se tenkrát mohl ovládnout a ne-tahat z něho, jestli spolu ti dva spí.

„Zkoušel mě tam jak malého kluka,“ zavrčel s odporem.

„A se zlou se potázal. Rozcupoval jste ho na kousičky!“

„On si začal! Chcete mi to snad vyčítat?“ naježil se.

„Naopak. Obdivuji vás! Porazit v nitrozpytu Riverse je stejné jako zhyponotizovat dvanactihlavou saň.“

„Draci nemyslí. Nelze je zhyponotizovat!“

„Právě, že to nejde! Ani jedno, ani druhé!“

„Jak vidíte, pana profesora porazit lze. Asi není zas tak dobrý, jak si o něm všichni myslí!“

„Je nepřekonatelný. Ale vy jste lepší!“ ocenila ho vážným hlasem.

„Ať tak či tak,“ pohodil bonviánsky hlavou, „nikdy jsem ho neměl rád. S černou magií se vnitřně neztotožňuji!“

„Vždyť jste sloužil Er...“, vyrazila ze sebe rychleji, než přemýšlela. „Promiňte,“ zašeptala, když viděla, co s ním její slova udělala. Tvářil se jako raněný lev. Rychle se však ze svých pocitů oklepal.

„Nemáte se za co omlouvat! Řekla jste pravdu. Ano, sloužil jsem černé magii, a v té době jsem se o ni i zajímal. Jenže věci se změnily a já se posunul někam jinam.“

Cellestia zamýšleně usrkla a náhle ze sebe vyrazila jedno jediné slovo: „Proč?“

„Co proč?“

„Proč jste ho zradil?“ doplnila svůj dotaz.

Zadíval se jí do očí. Leskly se a byly plny zvláštní neurčité dychtivosti.

„A dříve, než si vymyslíte nějakou nebetyčnou pitomost, měl byste něco vědět. Je mi známo, že jste to byl vy, kdo odhalil moc Serbetského kamene!“

Claudius se pomalu postavil, popošel ke krbu a zahleděl se do něj. V ruce stále svíral sklenici a dříve, než se odhodlal odpovědět, několikrát z ní usrkla.

„Víte,“ soukal ze sebe velmi pomalu, „já jsem v životě vyvedl spoustu blbostí. A tou možná největší bylo vydat vévodovi Angiru.“

„Z jakého důvodu jste to tedy udělal?“ vyjekla rozrušeně.

„Protože jsem byl naivní idiot,“ doznal se tiše. „A už se prosím neptejte. Nejsem na svou minulost zrovna hrdý.“

Všimla si, že se mu třesou ruce. Bylo jí jasné, že víc z něho dnes nedostane.

„Takže varováním Angiru jste se to snažil napravit,“ podsunula mu velmi opatrně.

Mlčel, jen trochu pokrčil rameny. Avšak potom pohodil hlavou a otočil se k ní.

„V každém případě jsem rozhodně neplánoval, že se o tom někdo dozví. Dodnes vlastně nechápu, jak je možné, že nesedím za katrem,“ povzddechl si Claudius.

Právě nesla skleničku k ústům. Polkla, a stále hledíc na zbytek rudého vína, pronesla tichým, ale pevným hlasem: „Na to vám mohu odpovědět. Jelikož jste mě kdysi zachránil před Morsviry a posléze varoval posvátné město, byla vám v Angiru udělena nejvyšší milost.“

„Za to, že jsem vás kdysi zachránil...“ zopakoval po ní nevěřícně první část jejího prohlášení.

„Ano. To druhé jsem netušila až do doby, než jsem začala opisovat vaše pojednání a okamžitě jsem si váš škrabopis spojila s textem onoho vzkazu.“

„Vy jste ten vzkaz četla?“ užasl. „Byl určen do rukou velmistra. Copak s ním máte tak nadstandardní vztahy?“

„Nadstandardní? Vždyť je to přece můj a Caiřin děd.“

V místnosti se rozhostilo ticho, neboť pan docent právě zpracovával šok.

„Jste vnučkami velmistra Bílého řádu?!“

„Vy jste to nevěděl?“ užasla.

„NE! Ve vašich složkách v kartotéce bylo leda tak velké kulové!“ vyjekl rozčileně.

„Máte pravdu. Psaly se narychlo, protože jste se o ně zajímal. A stejně se tam o nás nemohlo nic moc uvést, o našem původu neměl nikdo vědět. Proto obě používáme matčino příjmení za svobodna.“

„Velmistrovy vnučky?“ vrátil se zamyšleně k původnímu tématu.

„Je to tak. Tiberius Maximus Vinstel, velmistr angirský, byl otcem našeho otce Fredrika Cornellia.“

Claudius k ní došel a doslova se zhroutil do křesla.

„Takže já jsem tehdy zachránil princeznu,“ vydechl.

„Princeznu? Do té mám stejně daleko jako vy do sólistky národního baletu. Ale je pravdou, že se v Angiru těšíme jistému výsadnímu postavení. Celé mé jméno je Cailey Cellestia Vinstelová a má sestra se jmenuje Melissa Caira Vinstelová.“

„Cailey! Proto vás štítonoši oslovují Cay a vaši sestru Mely!“

A náhle mu hlavou proletěla vzpomínka na Lydiina slova po proklínání *De vita decede*.

Jméno současného velmistra Bílého řádu je Tiberius Maximus Vinstel... Jeho syn... měl dvě dcery. Mladší Melissu a starší Cailey... Zemřela ve věku třinácti let ... údajně při cestě z Wolftownu zpět do Angiru. Prý byla zraněna nějakým zvířetem a sluhové pro ni nedokázali rychle sehnat pomoc.

„Na druhou stranu na sedmnáct let starou mrtvolu vypadáte vážně dobře!“ ujelo mu.

„Co prosím?“ vykulila na něj oči.

„To, totiž... Vzpomněl jsem si na jeden článek z Magických rozhledů. Jak to bylo?“ simuloval pátrání v paměti. „Třináctiletá Cailey prý zemřela při cestě z Wolftownu zpět do Angiru. Byla snad zraněna nějakým zvířetem a sluhové pro ni nedokázali rychle sehnat pomoc. V článku byl i mědiryt náhrobku, ovšem její podobizna kupodivu ne,“ deklamoval informace od Lydie, které zcela nepokrytě vydával za své. Bodejť, přece nahlas nepřizná, že špehoval vlastní studenty!

„Ach tak! Obdivuji vaši fenomenální paměť. Vše bylo tenkrát trochu složitější, i když v podstatě máte pravdu. Byla jsem zraněna a velmistr, jenž s mým studiem ve Wolftownu nikdy nesouhlasil, tuto situaci využil k tomu, aby mě později zavrel v Angiru.“

„Proč?“

„Ten útok na mě byla bezpochyby vévodova práce!“

Claudius však začal okamžitě protestovat: „VÉVODA? Takto blízko Wolftownu? Nesmysl! Oblast byla zabezpečena tisíciletými kouzly. Není možné...“

„Celá NE!“ skočila mu do řeči. „Stalo se to u Vichrpádu, kam tehdy tisíciletá kouzla už nedosahovala.“

„Proč by se ten potrefený pyroman zajímal o malou holku, byť z Angiru?“

Cellestia se rozesmála: „Potrefený pyroman! Dokonalé označení!“ Jenomže pak zvažovala: „Pane docente, umíte si snad představit nějaké zavilejší nepřátele, než je služebník Zla a hlavní představitel posvátného města, zodpovídající se jen a pouze nejvyššímu Dobru?“

„Chcete říct, že se vévoda tenkrát snažil vyhladit celý velmistruv rod?“ otázal se rychle. A ihned si sám odpověděl: „Jistěže ano! V létě jste mi prozradila, že vašeho otce zabili

Morsvirové. Takže vy a vaše sestra jste velmistrovými jedinými přímými potomky. A vy jste starší. Proto ta moje milost! Zachránil jsem nástupkyni!“

„Ani princezna, a už vůbec ne nástupkyně! Nepřipustil jste, aby Morsvirové zajali velmistrovu vnučku, toť vše! Ujišťuji vás, že ženy v Agiru nastupovat na velmistrovský stolec nemohou! Ale abych se vrátila k vaší milosti. Já jsem sice nevěděla, že jste to byl vy, kdo poslal onen varovný vzkaz, kdežto velmistr ano. Přečetl si to ve vaší myslí, když jste ležel zraněný na vnějším dvoře Angiru. A přestože byl před bitvou ještě na vážkách, poté vaši milost u nižšího tribunálu jednoznačně prosadil.“

„Jak to vlastně tenkrát bylo? Už si přesně nevzpomínám.“

Cellestia se zasněně pousmála, luskla prsty a v dlaní se jí objevil miniaturní zobrazovač. Když se zvětšil zhruba do průměru čtyřiceti centimetrů, zadala mu: „Claudius Drake, 3. srpna 2001, 13.52, severní okraj angirského lesa.“

Právě se nad ní skláněl a pokládal prsty na její hrdlo. Její víčka se zatřásla a ona pootevřela oči.

„Lež a nehýbej se. Tvař se, že jsi mrtvá. Odvedu je pryč,“ šeptal nejtišeji, jak to jen dokázal.

„Claudie?“ vydechla.

Rychle přehodil přes její obličej stříbrný závoj a vztyčil se.

„Zbytečná námaha, Lucu. Leda bys trpěl nekrofilii, má to za sebou,“ prohodil rádoby nenuceně.

„Jsi si jistý? Nezdálo se mi, že to byl přímý zásah,“ zapochyboval Lucretius Sullivan a namířil si to přímo k ní.

Claudius mu ale zastoupil cestu. „Myslíš si, že kecám nebo co?“ zavrčel na něj.

„No jo. Tak se hned neurázej! Sakra, Qwelldrix,“ otočil se Lucretius našťavaně na jejich zachránce, „to musíš mít vždycky tak přesnou mušku?“

„Měli bychom zmizet, ta malá už beztak vzbouřila celý Angir,“ navrhl Claudius.

„Má to za sebou...“ zopakoval zamyšleně svá vlastní mnoho let stará slova, když obrazy v zářící kouli pohasly. „Nikdy bych nevěřil, že jedna hloupá věta může někomu tak neskutečně určit životní osud.“

„Nejednalo se jen o nějakou hloupou větu! Jak už jsem vám v Prstočárově řekla, ani hrůzy, které jste páchal, nedokázaly zničit vaše skutečné lidství. V rozhodných okamžicích se pak naprosto samovolně spustilo. A to jak před třinácti lety, tak i před necelými jedenácti. A nejenom tehdy! Abyste dostal Bukurettiovou z trosek, riskoval jste život. K Daneshové jste se během podvodu u zkoušky zachoval víc než milosrdně. Mě jste zachránil krvavým sérem, o vašem hrdinství na dostizích nemá vůbec smysl diskutovat a konec konců i ten můj vyhadzov od státnic! Já přece moc dobře vím, že jste mě nechal vyletět schválně, jen abyste mi zajistil bezpečný úkryt zde na univerzitě.“

Ne, dnes sem nepřišla pozvedávat jeho sebevědomí. Naopak! Potřebovala odpověď na šízravou otázku ohledně možného vydírání Angiru. Jenže dříve se zeptat neodhodlala

a nyní se jejich rozhovor zcela neplánovaně stočil do natolik osobní roviny, až si skoro vyčítala, že ho mohla podezřívat z něčeho natolik nečestného.

Hleděli si do očí a Claudius se stále víc a víc ztrácel v hloubce zelené africké savany. Lvy ani slony v ní však neviděl. Bylo v nich jen zcela lidské teplo, jaké dokáže roztopit i mnoho let zamrzlé srdce.

„Dovolte mi v této zvláštní chvíli v nitru vašeho nejchráněnějšího soukromí, kam jste mě dnes velkoryse vpustil, abych se zcela bez postranních úmyslů dotkla tváře, co formovala osud mnohých, ale především ten můj,“ požádala ho šeptem.

Namísto odpovědi zavřel oči. Sekundy ubíhaly pomaleji než celá staletí. A pak to ucítil. Bělostná dlaň pokryla jeho lícní kost.

Hřeje! Hřeje stejně jako tenkrát v angirských holomrazech. Vychází z ní životodárná síla a také naděje. Jenže pro tebe ne! Patří jinému muži a ty navždy své zvěčnělé princezně. DOST, než zase úplně ztratím zábrany!

Prudce otevřel oči. Avšak pohled, který se mu nyní naskytl, otočil jeho odhodlaní o sto osmdesát stupňů. Seděla bez hnutí a mírně se k němu přes stůl nakláněla. Oči měla zavřené a na tváři výraz absolutního odevzdání se a tiché pokory. Vypadala, jako by se se nořila do nějakého krásného a všeobjímajícího snu. Nastalá situace opět vyřadila jeho sebeovládání ze hry. Srdce mu hlasitě tlouklo, obě ruce se chvěly.

„Jestli se nakloníte ještě o centimetr, už se neovládnu,“ varoval ji.

„A když se ani nepohnu?“ zašeptala.

„Výsledek bude stejný,“ vydechl. Všechny předchozí protiargumenty byly rázem zapomenuty. Nadzvedl se a přes stůl se k ní naklonil. Věděl, co chce nyní udělat, a byl si jist, že to taky udělá. Ne ve vzteku jako tehdy v pracovně, nýbrž proto, že nyní ji políbit jednoduše chtěl. Pomalu zavíral oči a přibližoval své rty k jejím, čekajícím.

Další z polen v krbu se s rachotem zhroutilo. Oheň zase vyšlehl ven, a přestože Claudia nyní nemohlo zastavit vůbec nic, podvědomě pootevřel oči.

A dobře udělal! Ty plameny jako by měly nohy. Rázným krokem zamířily ven z krbu přímo ke komodě a na ní uloženým knihám.

„SAKRA!“ zaklel pan docent, vyskočil, vytasil hůlku a proudem vody uhasil začínající požár. Všechny čtyři starobylé svazky už to ale „měly za sebou“. Chvilí na spoušť udivené koukal a pak se otočil ke štitonošce. Stála k němu zády a upřeně hleděla do malého okénka mezi oběma křesly.

Pohyb. Byl tam pohyb. Drobný a rychlý jako mihnoucí se stín. Někdo nás sl...

„Tohle nechápu!“ vyrušil ji Claudius uprostřed zděšené úvahy.

Škubla sebou a rychle se k němu otočila: „Co se stalo?“

„Oheň z krbu přeskočil na komodu,“ popsal jí předešlé události. Byla totiž otočena ke krbu zády, a proto plameny vidět nemohla.

„Takovou vzdálenost?“ užasla.

„No, taky na to koukám jako blázen,“ přiznal se zaraženě.

Cellestia pomalu došla ke krbu, v němž už zase vesele plápolal jen malý oheň.

„Divné. Dlažba je kamenná. Okolo krbu nemělo co chytit. Už se vám to někdy stalo?“

„Ne, tohle byla premiéra.“

„A doufám, že i derniéra. Ještě tady v noci uhoříte!“

„Bez obav. Spím v nehořlavém pyžamu.“

„To musí být neodolatelný pohled,“ zasmála se.

Bylo hezké, když spolu nenásilně žertovali, avšak Claudiovi se to vlastně teď moc nehodilo. Na rty se mu naléhavě drala povrchní otázka: *Kde jsme to přestali?* Jenže štítonoška jeho nadšení okamžitě zchladila větou: „Tohle si koleduje o otravu kouřovými zplodinami. Dnes byste tady rozhodně spát neměl.“

Měla pravdu. Místnost se rychle plnila nepříjemným štiplavým kouřem z doutnajících zbytků knih. A přestože už Claudius stihl otevřít okno, zůstat tady nemohli.

„Slibte mi, že se vrátíte do svého bytu. Ať o vás nemusím mít dnes v noci starost.“

„Jo, půjdu,“ pokýval hlavou. Zjištění, že se o něho obává, ho víc než potěšilo.

„Tak tedy dobrou noc. Děkuji za příjemný, i když trochu dramatický večer.“

Otočila se a spěšně odchvátala. Nerada se s ním loučila takto narychlo, ale momentálně měla v plánu začít pátrat po bezostyšném špehovi. Dveře zůstaly otevřeny. Chvilí zaraženě stál na místě a poslouchal vzdalující se klapot jejích podpatků.

A najednou ho něco, jak se říká, potrefilo. Vyběhl na chodbu a zahulákal: „POČKEJTE!“

Její vlečka právě obtáčela roh zdi naproti výklenku pavouka kronikáře. Jako zběsilý se hnal za ní. Jenže v okamžiku, kdy dohlédl ke zkušební, se prudce zarazil a uskočil zpět do zákrytu. Proč? Protože u dokořán otevřených dveří se o jednu sochu démona opíral přerostlý černočerný havran a vztahoval ke štítonošce ruku. Claudius se zády přitiskl ke stěně.

„Z jak nezvyklého směru dnes přicházíte?!“ zaslechl podmanivý sametový bas. „Byla jste si opět popovídat s pavoukem kronikářem?“

„Tak nějak,“ špitla štítonoška tajemně. „Jste zpět. Kdy jste se vrátil?“

„Asi před hodinou. Bohužel jen na skok. Huba ve dveřích vaší komnaty mi neochotně sdělila, že budete nejspíš zde. Pan Wishdom mě informoval, že jste šla navštívit pana prorektora a pak přijдете sem. Nechtěl jsem vás rušit, proto zde čekám.“

„Ach tak. Změnila jsem plány, konzultace se školní kronikou byla naléhavější,“ lhala mu zpříma do očí.

„Mohu doufat, že byste chtěla strávit dnešní večer v mé společnosti?“

Chvilí bylo ticho. Claudius zpozorněl a opatrně vykoukl. Nevěděl, jestli si to jen namlouvá, měl však pocit, jako by se natočila směrem k němu. Čekala snad, že zasáhne? Doufala, že se vynoří a znovu ji odvede do své začouzené komnaty? Panu docentovi to na krátký okamžik právě tak připadalo. Ovšem dříve, než stihl jakkoliv zareagovat, ozvalo se Cellestiino zděšené: „Aj!“

Její přepilovaný podpatek toho měl právě akorát dost a splnil, co od něj štítonoška původně žádala. Přelomil se a poslal překvapenou majitelku Riversovi rovnou do náruče.

„Jste v pořádku?“ zjišťoval černokněžník, když jí pomáhal zpět do vertikální polohy.

„Pitomé boty!“ zuřila v záplavě rozpaků.

To už se k otevřeným dveřím přihnal i Steve z nitra zkušebny. Okamžik spolu tiše hovořili, následně se Celestia zavěsila do Riverse a kulhajíc opustila prostor chodby. Claudius se vztekle vrátil do svého vyuzeného prostoru.

Nemohl se jí ten podpatek zlomit, ještě když byla u mých dveří?! Jasně že ne! Beztak jí ho zničil on, jenom aby ji mohl zachraňovat. Užijte si pobyt v opeřené náruči, slečno asistentko!

STEVOVO DILEMA

„S tebe, jak dlouho na mě včera Rivers před zkušebnou čekal?“ zjišťovala u středě-
ní snídaně Cellestia během oždibování mandlí ze sladké pletýnky.
„Co? Já nevím,“ bručel štitonoš, jemuž se nedařilo rozmazat na totéž pečivo
příliš ztuhlé máslo.

„Neobjevil se náhodou jen chvíličku předtím, než jsem přišla?“ podsouvala mu.

„Kdepak! Postával tam minimálně půl hodiny. Zval jsem ho dál, jenže on nechtěl.
Bylo mi trapné zavřít mu před nose, proto byly dveře dokořán.“

„A viděl jsi ho tam celou dobu?“ vyzvíдалa.

„Asi jo. Sice jsem ladil nástroje, ale sem tam jsem na něho mrkl. Objímal toho démona,
jako by ho chtěl ukrást.“

„Jsi si stoprocentně jistý?“

Steve se na ni tázavě zahleděl: „Hele, o co ti vlastně jde?“

„To je jedno!“ mávla rukou.

*Takže Rivers je ze hry. Tak kdo tedy? Komu může záležet na tom, abych se s Claudiem
nesblížila?*

V první chvíli se klekla, že by se mohlo jednat o Tristana, záhy však uznala, že je to
naprostý nesmysl. Drakeovu pracovnu opouštěla zhruba okolo půl desáté. Venku bylo
ještě určitě dost studentů, kterým by přítomnost bělovlasého alfa samce, jak ho Claudius
trefně označil, zajisté neunikla.

*V tom případě jediné vévodův přísluhovač. Možná má květnová otrava pana docenta ně-
jakou souvislost právě se mnou. A co když jsem se původně přece jen nemýlila a cílem útoku na
dostizích měl být skutečně Claudius?*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kvadriga: Andělská čarodějka.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.